

İRŞAD DERGİSİ

KUTLU DOĞUM
2012

İÇİNDEKİLER

Karabaş-i Veli Kültür Merkezi tanıtım. sy.2

Yıldızları Tanıyor muyuz? "Meftun AY" sy.3

Tasavvuf "Mustafa ÖZBAĞ" sy.4, 5

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) Kuran ve Sünnete Uyabilmek
"Betül SAYGINER" sy.6, 7, 8

Onlar Yıldızlar "Erva YAREN" sy.9, 10, 11

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla "Meftun AY" sy.12, 13

Ey İman Edenler! "Karia ECRİN" sy.14, 15, 16, 17"

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) Dört Gülü "Tuanna EBRAR" sy. 18, 19, 20

Savaş Hukuku "Sare Şüheda BAŞAK" sy.21

Mustafa Özbağ Efendi'den Gül Destesi "Nisa YILDIZ" sy. 22, 23

Zikir, Peygamberi Zikir "Hümeyra ÖZGÖNÜL" sy. 24, 25

Ehl-i Beyt, Ehl-i Sünnet İmamları ve Kerbela "Musavvibe" sy. 26, 27, 28, 29, 30, 31

Rabbine Davet Et "Ayşe ARICAN" sy. 32, 33

Ümit Dergâhı "Hilal ARZU" sy. 34, 35, 36

Peygamberler Tarihi "Semine NAŞİRA" sy. 37, 38, 39

Hilye-i Şemail sy. 40, 41

Hanımlar Âleminin Yıldızları "Meftun AY" sy. 42, 43

Sohbet-i Piran "Esmâ YOLCU" sy. 44, 45

Ezelden Ebede Muhammed-i Mustafa
"Karia ECRİN" sy. 46, 47, 48, 49

Doğru Bildiğimiz Yanlışlar "Bab-ı ESRAR" sy. 50, 51

İslam'da Evlilik "Nur-u MERYEM" sy. 52, 53

Sağlık "Eslem SARIGÜL" sy. 54, 55

Çocuk Eğitimi ve Aile "Bengisu UMMAN" sy. 56

Bitkilerdeki Şifa "Sare Şüheda BAŞAK" sy. 57

Özlem'ini Duyduğunuz Lezzetler "Hafsa KEVSER" sy. 58, 59

Günlük Vird sy. 60

İRŞAD DERGİSİ

YIL:4

SAYI: 24

KUTLU DOĞUM ÖZEL SAYISI

EDİTÖR
GÜLENAY ZİYA

GRAFİK TASARIM
MUSAVVİBE

KAPAK
MİRA-İ PİNHAN

KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ

Bir 'Hû' nidasıyla 'Ol' emrinin tecelliyatını yaşayan bir mekândır;
KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ
Hoşgörü ve gönülden hizmetin, kardeşliğin yaşandığı ve yaşatılmaya çalışıldığı bir dost evidir...

Yüzyıllardır adeta tevhidin emsalini yansıtan sağlam

direkleriyle, Bursa'mızın en güzel semtlerinden birinde maneviyatın her daim yenilenmekte olduğunu vurgulamakta ve öylesine dik durmaktadır. Yeşil Bursa'nın şanına yakışır şekilde, bahçesindeki ağaçlarıyla ayrı bir renk oluşturur ve kentin yoğunluğunda kalabalıkların içinde sıcacık muhabbet kokan bir çay ile soluk bulabileceğiniz bir mekândır...

Her sene manevi duyguların yoğun yaşandığı günlerde de evinde misafir ağırlar bir eda ile Bursalılara ve diğer şehirlerden gelen misafirlere ikramlarda bulunulur bu hoş mekânda. Adeta geleneksel bir aile sofrası tadında her sene Aşure ve kandil günlerinde iftar yapılmaktadır. Ayrıca her yıl '**Kutlu Doğum**' ve '**Şeb-i Arus- Mevlana'yı Anma Programı**' ile Bursalılarla ve tüm diğer şehirlerden gelen misafirlerimizle bu güzel geceleri eda etmekteyiz.

Bursa Karabaş-i Veli Kültür Merkezi olarak Türkiye'nin en büyük, Dünya'nın ise ikinci büyük mevlevihanesi olan **GELİBOLU MEVLEVİHANESİ**'nde her ay düzenli olarak sema programları ile gönül dostlarıyla buluşmaktayız. Bunu yanı sıra İzmit Saatçi Ali Efendi Konağı'nda Üstadımız Mustafa Özbağ Beyefendi'nin Mesnevi Sohbetleri ile tüm gönül dostlarıyla birlikte oluyoruz. Ayrıca her ay İzmit ve İstanbul'da Mesnevi Okumaları ve Sema adlı programlarımızla da âşıklar meclisinde toplanıyoruz. Muhammedi bir eğlencenin ve çeşitli kültürlerin bir arada paylaşıldığı '**GELENEKSEL BURSA KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ KOCAYAYLA ŞENLİKLERİ**' ile de İslami şenliklerin örnekleri yaşatılmaktadır.

Yine aynı çatı altında bayanlar ve erkekler için ücretsiz olarak sema, ney, ilahi ve bendir dersleri verilmektedir. Kültür hizmeti olarak iki ayda bir olmak üzere internet üzerinden '**İRŞAD DERGİSİ**' ni sizlerle paylaşmaktayız.

Kültür Merkezi'mizde her ayın ilk pazartesi günü '**BAYAN SEMAZENLER EŞLİĞİNDE AŞERE-İ MÜBEŞŞERE VE PİRLERİN MİDHATI**' programlarımızla aşk meclisimizde bayan misafirlerimizle buluşmaktayız. İstikameti İslam, rehberi Muhammed-i Mustafa olana Allah muvaffakiyet nasip eder. Onlardan olabilmek duasıyla...

YILDIZLARI TANIYOR MUYUZ?

(Allah hepsinden de razı olsun)

Meftun AY

Ümmü Eymen (radiyallahu anha):

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) annemden sonra annem diye iltifat ettiği hanım bir sahabelidir.

Zinnire Er-rumiye (radiyallahu anha):

İmanı uğrunda, Ebu Cehil'in işkenceleriyle gözlerini kaybetmiş, "Rabbim bana gözümü geri verme kudretine sahiptir." diyerek Ebu Cehil'i şaşkına çevirmişti. Ve gözleri tekrardan görmeye başlamıştı.

Ümmü Fadl (radiyallahu anha): Oruca gönlünü kaptırma

derecesinde tutkun olan hanım, aynı zamanda Hazreti Hüseyin (radiyallahu anha) Efendimizin sütannesidir.

Sümeyye binti Hubbat (radiyallahu anha):

İslam'ın ilk hanım şehididir.

Afra bin Ubey (radiyallahu anha):7 oğlunu da şehit veren hanım sahabelidir.

Ümmü Atıyye (radiyallahu anha):Tam yedi savaşa iştirak eden hanım bir sahabelidir.

Esmâ binti Yezid Eşheliye (radiyallahu anha):Sahabe hanımların sözcüsü ,Rasulullah'ın

da(sallallahu aleyhi ve sellem) "Dinine ait konular da bundan daha güzel soranını işittiniz mi hiç?" diye buyurduğu hanım sahabelidir.

Ümmü Süleym (radiyallahu anha):Kendisiyle evlenmek isteyen eşini irşad ederek büyük

sahabeler arasına katılmasına vesile olmuş hanım,aynı zamanda meşhur sahabe Enes bin Malik'in (radiyallahu anha) annesidir.

Nesibe (radiyallahu anha):Uhud savaşında eşi ve çocuklarıyla katılıp Allah Resul'üne (sallallahu

aleyhi ve sellem) kalkanlık yapmıştır. Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) "Uhud günü sağıma soluma döndükçe Ümmü Umareyi hep yanı başımda çarpışırken görüyordum." Buyurduğu hanım sahabelidir.

Ümmü Ruman (radiyallahu anha): Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) "Cennet hurilerinden

bir huri " dediği hanım, aynı zamanda Hazreti Aişe (radiyallahu anha) annemizin annesidir.

Şifa binti Avf (radiyallahu anha): Rasulullah'ın(sallallahu aleyhi ve sellem) nuruyla ilk tanışan insan

olan, dünyaya teşrifleri sırasında ebelik yapanhanım sahabelidir.

Ümmü Keha (radiyallahu anha): Miras ayeti onun hakkında inmiştir.

Hansa (radiyallahu anha):4 oğlunu da şehit veren hanım sahabelidir.

Aişe binti Sad (radiyallahu anha): Süs takınmayı çok severdi. Aynı zamanda Sad bin Ebi

Vakkas'ın (radiyallahu anha)kızıdır.

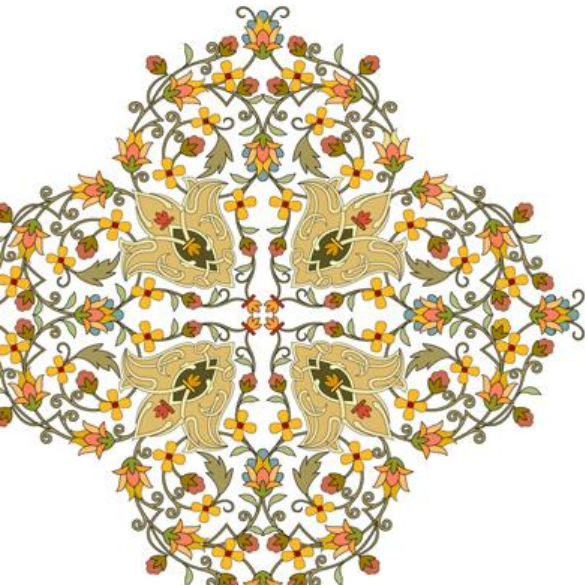
Ümmü Züfer (radiyallahu anha): Şifa yerine cenneti tercih etmiş bir hanım sahabelidir.

Rubeyyi binti Muaviz (radiyallahu anha): Uhud Savaşına Rasulullah Hazretleri ile (sallallahu aleyhi ve sellem) birlikte katılan hanım sahabelidir.

Guzeyye binti Cabir (radiyallahu anha): İslam'ın ilk dönemlerinde işkencelerle aklını, gözünü ve kulağını kaybetmiştir.Daha sonra gökten kendisine üç kez kova sarkıtılıp şifa bulan hanım sahabelidir.Bunu gören eşi ve kavmi de onunla beraber iman edip Medine'ye hicret ettiler.

Atike binti Zeyd (radiyallahu anha): Abdullah bin Ömer'in (radiyallahu anha)"Kim şehitlik isterse onunla evlensin." dediği hanım sahabelidir. Evlendiği eşi de şehit olmuşlardı. Son olarak da Hazreti Hüseyin (radiyallahu anha) Efendimiz şehit olarak ölmek istediğini belirterek onunla evlenmiştir.

Zabiye binti Bera (radiyallahu anha):Cihad tesbihinin bizlere ulaşmasına vesile olan hanım sahabelidir.

MASAVVUF

MUSTAFA ÖZBAĞ - 23.09.2010

Cenab-ı Allah Kur'an-ı Kerim'inde *"O gün, Rahman olan Allah'tan izin alandan başka kimse şefaatte bulunamayacaktır."* (Meryem Suresi-87) buyurmuştur. Demek ki bazı şefaatchiler var. Bunu Kur'an kendisi söylüyor. Bile-bile yok görmek küfürdür. Derhal tövbe edilmeli ve geri dönülmelidir.

Ayrıca Allah, Kuran'ını da yine *"O gün rahman olan Allah'ın izin verdiği ve konuşmasına rıza gösterdiği kimseden başkasının şefaati fayda vermeyecektir."* (Taha Suresi-109) buyurarak meselenin mahiyetini açıklamıştır.

Her iki ayet-i kerimede Allah, kıyamet gününde bütün yaratılmışların toplandığında olacak olan sahneleri anlatmıştır. Tabii bu durumda kimlerin şefaatchi olacakları sorusu otaya çıkar. Evvela bilinmesi gerekir ki kâfirler, Allah'ın huzurunda birbirlerine şefaatchi olamayacaklardır. Dünyada iken Allah'a iman ederek şfaat etme salahiyetine erişenlerin başında Peygamberimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**), geçmiş peygamberlerimiz, âlimler, melekler, Kur'an, şehitler ve cennetlikler müstesnadır. Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmaktadır:

"Kıyamet gününde üç sınıf insan şefaatchi olacaktır. Bunlar; peygamberler, sonra âlimler, sonra şehitlerdir." (İbn-i Mace)

Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) başka bir hadis-i şerifinde de şöyle buyurmaktadır: *"Kıyamet gününde şefaatchi olmam için insanlar bana gelirler. Ben de kalkar Rabbimden izin isterim. Ve bana şfaat etme izni verilir. Ben Rabbimi görünce hemen secdeye kapanırım. O beni dilediği kadar secdede bırakır. Sonra bana şöyle denir: 'Ey Muhammed, başını kaldır, söyleyeceğini söyle sözün dinlenecek. İsteddiğini dile istediğin verilecek. Şefaatchi ol şefaatin kabul edilecek.' Bunun üzerine ben Rabbime bana öğrettiği şeklide hamd edeceğim. Sonra şefaatchi olacağım. Bana belli bir sınır tayin edilecek. Ben onların cennete girmesini sağlayacağım."* Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi vesellem**) bu sözlerini üç kere tekrarlamış, sonunda da şöyle buyurmuştur: *"Sonra 'Lâ ilahe illallah' diyen ve kalbinden zerre kadar hayır bulunanlar cehennem ateşinden çıkarılacaklardır."* (Buhari-Müslim) buyurmuştur.

Başka bir hadiste Ebu Zer'i Ğıfari, Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: *"Bana, benden önce herhangi bir peygambere verilmeyen beş özellik verilmiştir. Ben, kırmızı renkliye de siyah renkliye de peygamber olarak gönderildim. Yeryüzü benim için mescit ve temiz kılındı. Ganimetler bana helal kılındı ki benden önce hiçbir kimseye helal kılınmamıştı. Düşmanın kalbine korku salınmakla yardım olundum. Bir aylık mesafedeki düşman benden korkar oldu. Bana 'İste isteğin verilsin' denildi. Ben de isteğimi, ümmetime şfaat etmek için ahirete bıraktım. Sizden, Allah'a herhangi bir şeyi ortak koşmayan kimseye Allah dilerse şfaatim erişecektir."* (Ahmed b. Hanbel-Müslim)

Yine başka bir hadiste Hazreti Hüseyin'in oğlu Ali'den, Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**), yeryüzünün uzatılması hakkında şunları buyurduğu rivayet edilmektedir: *"Kıyamet günü geldiğinde Allah yeryüzünü uzatacaktır. Her insan için ancak ayaklarını basacak kadar bir yer bulunacaktır. Kabirden ilk çağrılacak ben olacağım. Cebrail, Rahman olan Allah'ın sağında olacaktır. Allah'a yemin olsun ki Cebrail kıyamet gününden önce Allah'ı görmemişti. Ben: 'Ey Rabbim, bu Cebrail bana, senin kendisini elçi olarak gönderdiğini bildirmişti.' diyeceğim. Allah Teâlâ: 'Evet doğru söylemiştir.' buyuracaktır. Ben şefaatchi olacağım ve 'Ey Rabbim, kulların yeryüzünün etrafında sana kulluk ettiler.' diyeceğim. Allah diyor ki: 'İşte Rasulullah'a (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ahirette verilecek olan ve bütün yaratıklar tarafından övülecek olan Makam-ı Mahmud budur."*

Kıymetli kardeşlerim; peygamberlerin şefaati haktır. Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) şefaati, günahkâr müminler ve onlardan büyük günah işleyip cezayı hak etmiş olanlar için hak ve sabittir ve böyle inanılması gerekir.

Kur'an-ı Kerim'de *"(Melekler) ancak Allah'ın razı olduğu kimseye şefaate edebilirler."* (Enbiya Suresi-28) buyrulurken meleklerinde şefaateçi oldukları beyan edilmiştir.

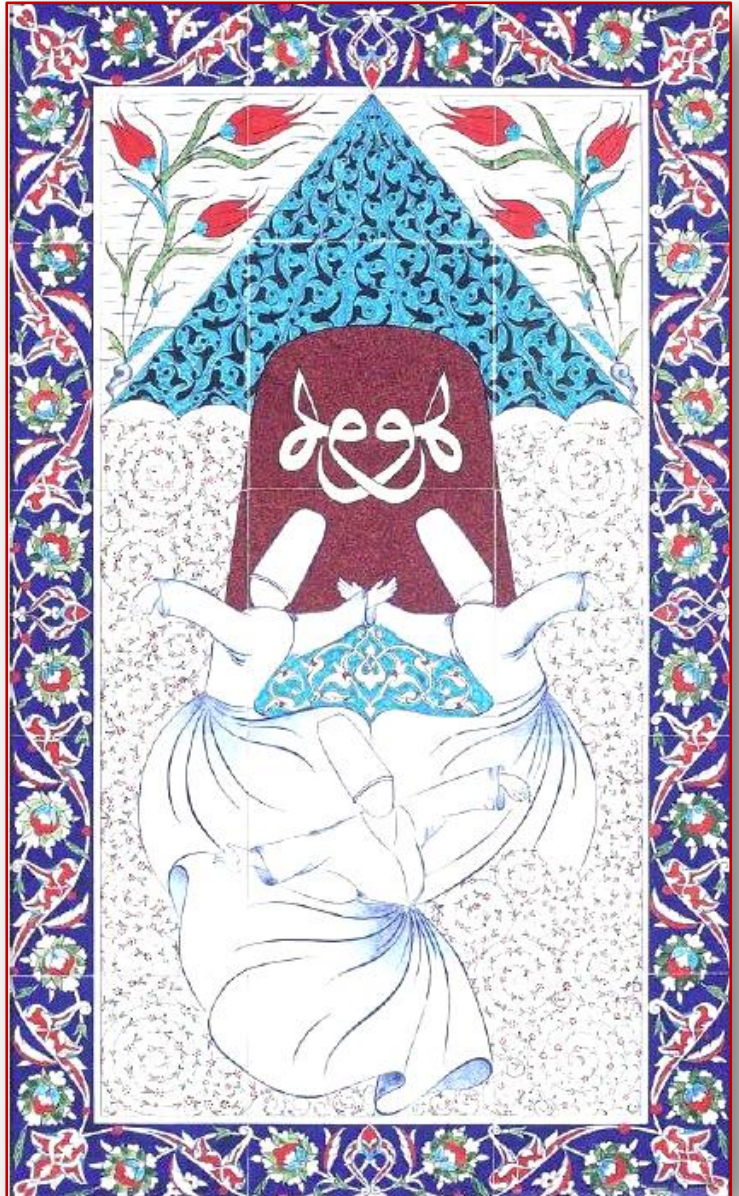
Kuran'ın şefaati ile alakalı bir hadisinde de Ebu Ümameel-Bâhili diyor ki; Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğunu işittim: *"Kur'an-ı okuyun. Çünkü o kıyamet gününde okuyana şefaateçi olacaktır. Özellikle, iki çiçek olan Bakara ve Al-i İmran Surelerini okuyun. Çünkü onlar kıyamet gününde adeta iki bulut veya iki gölgelik yahut havada gurup halinde uçan iki bölük kuş gibi gelecekler ve kendilerini okuyanları müdafaa edeceklerdir. (Yani, cehennem ateşine karşı engel meydana getireceklerdir.) Bakara suresini okuyun. Onu almak bereket, bırakmak ise hüsrandır. Onu okumaya, batıl ile meşgul olanların (yani sihirbazların) gücü yetmez."* (Müslim)

Mülk Süresi için de Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadis-i şerifinde; *"Kuran'da otuz ayetten meydana gelen bir sure bir kişi için şefaateçi oldu ve onun günahları affedildi. Bu sure Mülk Suresidir."* (Tirmizi) buyurarak mukaddes Kitabımızın da şefaateçi olduğunu beyan etmiştir.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şehitliğin fazileti ile ilgili çeşitli hadis-i şerifler irad etmiştir. Bu husustaki hadis-i şeriflerinin birinde şöyle buyurmaktadır: *"Şehidin Allah katında altı özelliği vardır. Kanının ilk damlası ile günahları affedilir. Cennetteki yerini görür. Kabir azabından kurtulmuş olur. Büyük korkudan (kıyametin dehşetinden) emin olur. Başına vakar tacı giydirilir. Bu tacın yakutlarından her biri dünyadan ve ondaki şeylerden daha hayırlıdır. Şehit, yetmiş iki huri ile evlenir ve akrabalarından yetmiş kişiye şefaate kabul edilir."* (Tirmizi-İbn i Mace) buyurarak şehitlerin de şefaate edeceğini beyan etmiştir.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) başka bir hadis-i şerifinde: *"Şehit, ailesinden yetmiş kişiye şefaateçi olacaktır."* (Ebu Davud) demiştir. Hadis-i şeriflerde ayrıca Müslümanların küçükken ölen çocuklarının da şefaateçi olacağını belirtilmiştir. Şefaate bu ayet ve hadislerin ışığında bakılmalı. Hiçbir kardeşimizin şek ve şüpheye düşmemelerini tavsiye ederim. Unutmayın ki Allah müsaade ederse şefaate gerçekleşecektir.

Selam ve dua ile kalın.

Rasulullah'ın Nurunda Kur'an ve Sünnete Uyabilmek

Betül Saygıner

NECİYULLAH'DAN (Allah'ın sırdaşı) (sallallahu aleyhi ve sellem) NÛRANÎ NEFESLER

Muhammedî bir nefes ile selâm olsun tüm Can'lara...

Sevgi Padişahı Muhammed-i Mustafa'yı (sallallahu aleyhi ve sellem) anlamak ve algılamak yolunda, biz Ümmeti Muhammed'in yolu açık olsun inşallah. Varlığın özüne, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ruhaniyeti ve nuraniyetini anlamak ve algılamak bâbında bu ayda kutlu doğum sayımızda sizlerle beraberiz. Cesedimde ruhum gibi taşıdığım Üstadım Mustafa Özbağ Efendi'nin "*Tanıyan sever, seven tanır.*" sözünü düstur ederek hep beraber Habibullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) tanımaya ve sevmeye bismillah diyerek başlayalım.

Âdem (aleyhisselam) günah işlediğinde başını kaldırıp: "*Rabbim! Muhammedin hakkı için beni başışla.*" dedi. Bunun üzerine Allah-u Teâlâ ona: "*Muhammed nedir? Muhammed kimdir?*" diye vahyetti. Âdem şöyle cevap verdi: "*Rabbim! Benim yaratılışımı tamamladığımda başımı Arş'a doğru kaldırdım. Bir de ne göreyim! Arşın üzerinde "Lâ ilahe illallah Muhammedu'r-Rasulullah" yazılı. Anladım ki o yarattıklarının en değerlisidir. Çünkü sen Onun adıyla kendi adını yan yana getirdin.*" Yüce Allah (celle celaluhu): "*Evet seni başışladım. O, senin zürriyetinden gelen, Peygamberlerin*

sonuncusudur. Eğer o olmasaydı seni yaratmazdım.” buyurdu. (Tarihu't-Taberi, 1/160) Allah katında en kıymetli olana iman etmek, onunla yol gitmek de o derece kıymetlidir. Sevgi öylesi kutsaldır ki sevilenin alâkadar olduğu her şey, sevenin nezdinde sevdiğinin hatırına kıymet kazanır. Hadis-i kutside *“Seni kendi nurumdan, diğer şeyleri de senin nurundan yarattım.”* buyurdu. (İmam Ahmed, Müsned)

O Kıymetliyi (**sallallahu aleyhi ve sellem**) tarif eden yol arkadaşlarına kulak verelim; bir can, bir gönül kesilelim: Ebû Hureyre (**radıyallahu anh**) şöyle der: *“Rasulullah’dan daha güzel hiçbir şey görmedim. Sanki güneş, olanca parlaklığı ile yüzünde parlıyordu. Güldüğü zaman, dişleri duvarlara aydınlık saçardı.”* (Tirmizi, Ahmed bin Hanbel)

Berâ bin Azip (**radıyallahu anh**): *“Al elbise içinde Rasulullah’ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) zülfü kadar güzel bir zülfü (hayatımda) görmedim.”* (Müslim)

Enes bin Malik (**radıyallahu anh**): *“Ben Allah Rasülü’nün (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ellerinden daha yumuşak ne bir atlasa, ne de bir ipeğe dokundum. Hayatımda O’nun kokusundan daha hoş bir raiyhâ koklamadım.”* (Buhârî, Savm, 53)

Rasulullah Efendimizi (**sallallahu aleyhi ve sellem**) anlatmaya kelimeler yetmemekte ve o güzelliği anlatmanın hakkını verememenin korkusu ile içimiz titremekte...

Ümmetine düşkün Nebiyi Muhterem’i (**sallallahu aleyhi ve sellem**), kıymetli yol arkadaşlarından dinlerken, onların büyük aşklarına da şahit oluruz. Öylesine bir sevdadır ki onlarınki, Muhammed-i Mustafa Hazretleri’nin (**sallallahu aleyhi ve sellem**) her anı maddi manevi kayıt haline alınmış ve O’nun (**sallallahu aleyhi ve sellem**) bin bir incelik içinde her bir sözü, muhatabını o ruhaniyetin ve nûraniyetin içine çekmektedir. Muhammed-i Mustafa’nın şefkat ve merhamet üzerine kurulu yaşantısından nuranî nefesler solumaya devam edelim: **“MÜREBBİ OLAN ALLAH’TIR”**

Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**); *“Beni Rabbim terbiye etti ve terbiyemi de pek güzel yaptı.”* (Süyutî/Câmiu’s-Sağîr) derdi.

AİLESİNİN HİZMETİNDE

Âişe (**radıyallahu anha**) anlatıyor: *“Bir gün bana, “Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) evde ne yapardı?” diye sordular. Ben de şu cevabı verdim: “Ailesinin hizmetinde bulunurdu. Elbisesini yamar, ayakkabısını tamir ederdi. Namaz vakti gelince de namaza giderdi.”* (Buhârî, Ezan)

ÜMMETİNE MÜŞVİK

Güneş tutulduğunda ağladı, kusûf namazı kıldı. Namazında ağlamaya oflamaya başladı ve şöyle dedi: "Rabbim! Sen bana, ben onların arasında iken ve onlar bağışlanma dilerken onlara azap etmeyeceğini vaat etmemiş miydin?" (Ebû Davût)

YOLCUYU UĞURLARKEN

Abdullah ibn Ömer (radiyallahu anh) anlatıyor: "Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yolculuğa çıkacak biriyle vedalaşırken onun elini tutar, o adam elini çekmedikçe Allah Rasulü de elini çekmez ve ona şöyle dua ederdi": "Dinini koruman, emanetlerini ifa etmen ve amellerini hayırla sonuçlandırman için seni Allah'a emanet ediyorum." (Tirmizi, Ebû Dâvut)

BİR DEFA BİLE

Enes bin Malik (radiyallahu anh) anlatıyor:

"Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye hicret ettiğinde bir hizmetçisi yoktu. Üvey babam Ebû Talha, elimden tuttu, beni Allah Rasulü'ne götürdü ve O'na: "Ey Allah'ın elçisi! Enes, zeki bir çocuktur, sana hizmet etsin." dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sefere gittiği zaman da gitmediği zaman da tam 10 yıl süreyle O'na hizmet ettim. Bana bir defa bile "Öff!" demedi. Yaptığım bir şeyden dolayı "Niye böyle yaptın?" demediği gibi, yapmadığım bir şey sebebiyle "Şöyle yapsan olmaz mıydı?" da demedi." (Buhârî, Ebû Dâvud/Edep)

MAHLÛKÂTA MERHAMET

Abdullah ibni Mes'ud (radiyallahu anh) anlatıyor:

Bir yolculukta Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile bulunuyorduk. Allah Rasulü, abdest bozmak için yanımızdan ayrıldı. O sırada iki yavrulu küçük bir kaya kulu gördük ve yavruları aldık. Ana kuş, yavrularını kurtarmak için tepemizde çırpınmaya başladı. Derken Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi: "Yavrularını alıp da bu kuşu kim tedirgin etti? Verin ona yavrularını!" buyurdu. Bir defasında da yaktığımız karınca yuvasını gördü ve "Bunu kim yaktı?" diye sordu. "Biz yaktık." dedik. "Şunu biliniz ki, ateşle azap etmek, sadece ateşi yaratanın yapacağı şeydir!" buyurdu. (Ebû Dâvûd)

Ne kelâm yetiyor O'nu anlatmaya ne kalem... Ne de Medine'ye gelmek, "Es selamun Aleyküm Sultanım" demek dindiriyor içimizdeki hasretleri. Bize 'içimizden' öyle bir Peygamber geldi ki, bizim sıkıntıya düşmemiz O'na pek ağır gelir. Müminlere karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Vefanın eşsiz örneğidir Nebî-i Muhterem (sallallahu aleyhi ve sellem).

Ya Rabbi! Bizleri vefalı eyle! Bizlere senin sevgini, seni sevdirenin sevgisini, seni sevdirecek olan şeylerin sevgisini bahşeyle! Bizleri mahcup eyleme. Bizleri mahzun eyleme! Bizleri Habibini koruduğun gibi koru!

ÂMİN!

EN ÇOK HADİSİ HIFZ EDEN SAHABİ

EBU HUREYRE

Hadis ravisi deyince ilk akla gelen Ebu Hureyre Hazretleri (**radıyallahu anh**), Ashab-ı Kırâmın büyüklerinden olup asıl adı Abdurrahman ibn Sahr'dı.

Kedileri çok seven Abdurrahman, elbisesinin kolu içerisinde bir kedi taşırdı.

O'nun kedileri bu denli sevdiğini gören

Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kendisine

“**kedicik babası**” manasına gelen Ebu Hureyre

künyesini verdi ve asıl adı unutulup künyesi ile tanındı.

Yemen'deki Devs kabilesinin ileri gelenlerinden ve meşhur şair olan Tufeyl bin Amr'ın İslam'a davet etmesiyle Müslüman oldu. Hicretin yedinci yılında, Hayber'in fethi ile Medine'ye Efendimiz'in yanına geldi.

Hazreti Ebu Hureyre (**radıyallahu anh**) Müslüman olduktan sonra, annesinin de Müslüman olmasını çok istiyor, bunun için çok uğraşıyordu. Fakat bir türlü muvaffak olamıyordu. Bu hususu şöyle rivayet etmiştir: Bir gün Rasulullah'ın huzuruna gidip;

-Ya Rasulullah, annemi

*İslam'a davet ediyorum, kabul etmiyor. Bugün de Müslüman olması için ısrar ettim. Bana hoş olmayan sözlerle karşılık verdi, kabul etmedi. Hidayete kavuşması için dua buyurunuz. Dedim. Bunun üzerine Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**),*

-Allah'ım, Ebu Hureyre'nin annesine hidayet ver. Diye dua buyurdu. Duayı alınca sevinerek eve gittim. Eve varınca annem;

-Ya Ebu Hureyre, ben

Müslüman oldum. Dedi ve kelime-i şehadeti söyledi. Ben sevincimden yerimde duramıyordum. Tekrar Rasulullah'ın huzuruna koştum, sevincimden ağlayarak annemin Müslüman olduğunu müjdeledim. Dedim ki;

-Ya Rasulullah, annemi ve beni müminlerin sevmesi için, bizim de müminleri sevmemiz için dua ediniz. Rasulullah,

-Allah'ım, şu kulunu ve annesini mümin kullarına, müminleri de onlara sevdirdi. buyurarak dua etti. Artık beni bilen ve gören her mümin sevdi.

Allah Rasulü'nün (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ettiği bu dua ile mümin kulların kalbine sevgisi yerleştirilen Ebu Hureyre'nin de kocaman bir gönlü vardı. Ve Ebu Hureyre'nin sevgisinden kediler de nasibini aldı. Ebu Hureyre kedileri o kadar sevdi, o kadar merhamet gösterdi ki Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**):

- Kediyi sevmek imandandır.* Dediginde
- Niçin?* Diye soranlara
- Ebu Hureyre bilir.* dedi ve başka da bir şey söylemedi. (Buhari)

Hatta bir kez de Merhamet Peygamberi sedirde otururken bir kedi elbisesinde uyuya kaldı. Kediye dahi merhametle ve latiflikle davranan Allah Rasulü (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kediyi uyandırmadı, kedinin yattığı yeri elbisesinden kesti ve sedirden kendisi kalktı.

Ebu Hureyre (**radıyallahu anh**) Peygamber Efendimiz'in (**sallallahu aleyhi ve sellem**) yanına geldikten sonra, Ondan hiç ayrılmadı. Ticaret, mal, servet gibi hiçbir meşgalesi yoktu ve bunlarla hiç uğraşmadı. Ashab-ı Kiramın en fakiri olduğu için, Ashab-ı Suffa arasına katıldı. Ebu Hureyre hep ilimle meşgul olurdu. Peygamber Efendimiz'in (**sallallahu aleyhi ve sellem**) hep huzurunda bulunduğu için pek çok hadis-i şerif işitir ve rivayet ederdi.

Hazreti Aişe validemize:

- Rasulullah'ın sözlerini ve hallerini kim çok iyi bilir?* Diye sordukları zaman şöyle cevap verdi:
- Rasulullah'ın hâl ve sözlerini en iyi Ebu Hureyre bilir. Yemin ederim ki, Ebu Hureyre bütün vaktini Rasulullah'ın huzurunda geçirmiştir.* İmam Şafii gibi büyük âlimlerin bildirdiğine göre kendi dönemindeki hadis nakledenlerin içinde hafızası en sağlam olanı Ebu Hureyre'dir.

Buhari ve Müslim'in naklettiklerine göre Ebu Hureyre (**radıyallahu anh**) şöyle der;

- Siz, Ebu Hureyre'nin çok hadis rivayet ettiğini söyleyip duruyorsunuz. Ben fakir bir kimseydim. Karın tokluğuna Hazreti Peygamber'e (**sallallahu aleyhi ve sellem**) hizmet ediyordum. Muhacirler çarşıda, pazarda alışverişle; Ensar da kendi malları, mülkleriyle uğraşırken ben Hazreti Peygamber'in (**sallallahu aleyhi ve sellem**) meclislerinin birinde bulunmuştum. Rasulullah buyurdu ki: "İçinizden kim cübbesini yere serer de ben sözümü bitirdikten sonra toplarsa benden duyduğunu bir daha unutmaz." dedi. Bunun üzerine ben üzerimdeki hırkayı yere serdim, Hazreti Peygamber de sözünü bitirince, onu topladım. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, o andan sonra ondan duyduğum hiçbir sözü unutmadım.*

Ebu Hureyre (**radıyallahu anh**) anlatır: Bir gün açlığa dayanamayarak evimden çıkıp mescide gittim. Günlerdir bir şey yememiştim. Oraya varınca, bir grup ashabın da orada olduğunu gördüm. Yanlarına varınca,

- Bu saatte niçin geldin ya Ebu Hureyre?* Dediler.
- Açlık beni buraya getirdi.* Dedim.
- Biz de açlığa dayanamayarak buraya geldik.* dediler. Bunun üzerine hep birlikte Rasulullah'ın huzuruna gittik. Huzuruna varınca, buyurdu ki:
- Bu saatte buraya gelmenizin sebebi nedir?*
- Açlık ya Rasulullah.* dedik. Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) bir tabak hurma getirdi. Hepimize ikişer tane hurma verdi. Ben birini yedim, birini sakladım. Rasulullah bana buyurdu ki:
- Niçin onu da yemedin?*
- Birini anneme ayırdım.* Dedim.
- Onu da ye, sana annen için iki tane daha vereceğiz.* buyurdu. Sonra annem için iki tane daha verdi.

Rahmet Peygamberinin merhametli sahabesi Ebu Hureyre Medine çarşısına gittiğinde halkın dünya işlerine dalmaları ve ticarete kapılmaları Onu endişelendirdi. Tepelerine dikilip şöyle dedi:

- Ey Medine halkı! Sizi aciz bırakan nedir?*
- *Bizim ne acizliğimizi gördün, ya Ebu Hureyre?*

- Siz buradasınız ama Rasulullah'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mirası taksim ediliyor. Siz gitmiyor musunuz? Payınızı almıyor musunuz?

-Nerede, Ebu Hureyre?

- Mescitte. Hemen yola çıktılar. Dönünceye kadar onları bekledi. Onlar geri dönüp geldiler:

-Ebu Hureyre! Mescide gittik. İçeri girdik ve taksim edilen hiçbir şey görmedik.

-Mescitte hiç kimseyi görmediniz mi?

-Namaz kılan, Kur'an okuyan, aralarında helali ve haramı tartışan bazı kimseler gördük.

-Yazıklar olsun size... İşte bunlar Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mirasıdır, dedi.

Kendini ilme, Rasulullah'ın sohbetine ve sünnetine adadı.

Hazret-i Ebu Hureyre, fazileti ve İslam'ı yaşamasıyla mükemmel bir numune idi. Çoğu geceleri ibadetle geçirir, sabaha kadar namaz kılar, Kur'an-ı Kerim okurdu. Her ayın başında üç gün oruç tutardı. İbadetlerde çok ihtiyatlı hareket ederdi. Hep abdestli bulunur, "Rasulullah'ı 'Abdestli olan vücud azasına Cehennem ateşi dokunmaz.' derken duydum." derdi.

Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra en çok sevdiği ve meşgul olduğu iş, hadis-i şerif rivayet edip yaymak oldu. Hazreti Ebu Bekir'in (radiyallahu anh) halifeliliği sırasında idari işlerle meşgul olmayan Ebu Hureyre, Hazreti Ömer (radiyallahu anh) devrinde Bahreyn valiliğine tayin edildi. Hazreti Osman'ın halifeliliği zamanında Mekke kadılığı yaptı. Hazreti Muaviye zamanında da Medine valisi oldu.

Ebu Hureyre, Rasulullah'ın vefatından sonra 46 yıl yaşadı. 676 senesinde 78 yaşında iken, Medine-i Münevvere'de vefat etti. Hureyre, 1600 hadis-i şerifi Peygamber Efendimiz'den bizzat işiterek ve Ashab-ı Kiram'dan, bilhassa Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ömer ve Hazreti Aişe'den (radiyallahu anha) hadis-i şerif rivayet etti. Kendisinden de Abdullah ibni Abbas, Abdullah ibni Ömer, Enes bin Malik, Vâsile bin Eska, Cabir bin Abdullah başta olmak üzere 800'den fazla Ashab ve Tabiin, hadis-i şerif rivayet etti.(Buhari)

Ebu Hureyre'nin Rasulullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) naklettiği hadislerin bazıları şöyledir:

"Sizden biri başının arkası üstüne uyuduğu zaman şeytan üç düğüm atar. Her düğümü yerine sağlamlaştırmak için de "Uzun gece boyunca uyu." diyerek eliyle vurur. Eğer o kimse uyanır da Allah'ı zikrederse bir düğüm çözülür, abdest alırsa bir düğüm daha çözülür. Eğer namaz kılırsa bütün düğümleri çözülmüş olarak, o neşeli bir şekilde ve ferah bir gönülle sabahlar. Yoksa mahzun bir kalple ve tembel olarak sabaha çıkar."

"Bir kadın, ölünceye kadar hapsettiği bir kedi yüzünden azaba uğradı ve bu sebeple cehenneme girdi. Hayvanı hapsettiğinde ona bir şey yedirmemiş, içirmemiş, yerdeki haşereleri yemesine bile izin ve imkân vermemişti."

"Ruhlar toplanmış cemaatler (gibidir). Onlardan birbiriyle (önceden) tanışanlar kaynaşır, tanışmayanlar ayrılırlar."

"Kim Allah-u Teâlâ yolunda bir gün oruç tutsa, Allah onunla ateş arasına, genişliği sema ile arz arasını tutan bir hendek kılar."

"Ameller Allah Teâlâ Hazretleri'ne pazartesi ve perşembe günleri arz edilir. Ben, amelimin oruçlu olduğum halde arz edilmesini severim."

"Beş vakit namaz, bir cuma namazı diğer cuma namazına, bir Ramazan diğer Ramazana hep kefarettirler. Büyük günah irtikab edilmedikçe aralarındaki günahları affettirirler."

"Kim güneş batıdan doğmazdan evvel tövbe ederse Allah tövbesini kabul eder."

"Evlerinizi kabirlere çevirmeyin, içerisinde Bakara suresi okunan evden şeytan kaçır."

"Allah Teâlâ, ümmetimin içinden geçen fena şeylerle amel etmedikçe veya onu konuşmadıkça o şey yüzünden ümmetimi hesaba çekmeyecektir."

"Dünya, mü'mine hapishane, kâfire cennettir."

"Müslümanın, müslüman üstündeki hakkı beştir: "Selamım almak, hasta ziyaretine gitmek, cenazesine katılmak, davetine icabet etmek, hapşırınca yerhamukallah demek."

Meftun AY

Rahmān ve Rahîm olan Allah'ın adı ile

**"RAHMAN, KUR'ANI ÖĞRETTİ."
(RAHMAN SURESİ-2)**

Merhamet etmek, acımak, esirgemek, korumak, affetmek, bağışlamak, nimet vermek, ikamet etmek ve kadının rahminden şikâyet etmesi anlamlarındaki "r-h-m" kökünden türeyen rahmân kelimesi sözlükte, çok merhametli olan demektir. Kur'ân-ı Kerim'de 57 defa geçen rahmân kelimesi, Allah'a özgü bir sıfat olup Allah'tan başkaları için kullanılmamıştır. Bu isim, "**sıfat-ı gâlibe**" olup Allah'ın güzel isimlerinin ikincisidir. Bu kelimenin ikili ve çoğulu yoktur. Kur'ân-ı Kerim'de de sadece tekil olarak kullanılmıştır.

Rahmân kelimesi Allah'ın ismi-sıfatı olarak; pek merhametli, çok merhamet sahibi, çok nimet verici ve çok müşfik şeklinde anlamlandırmak mümkün ise de Allah'ın ismi olarak bu kelimeyi tam karşılayacak Türkçe bir sözcük yoktur. Türkçe'deki "esirgeyen", "bağışlayan", "acıyan" ve "yargılayan" kelimeleri "rahman" kelimesinin anlamını karşılamamaktadırlar. "Esirgeyen" sözcüğünde "kıskanma" anlamı vardır ki "rahmân" kelimesinde bu anlam yoktur. "Acıyan" sözcüğü, "rahmân" kelimesinin anlamını tam ifade etmemektedir. Çünkü "merhamet" sadece acımak değil; acıyı, musibeti, sıkıntıyı, derdi ve belayı giderip yerine sevinci, nimeti, sıhhati, devayı, ferahı ve rahatlığı getiren bir hayır ve iyiliktir. "Bağışlayan" sözcüğü ise "rahmân" kelimesinin değil "vehhâb" ve "afüvv" kelimelerinin karşılığıdır.

**"ŞÜPHESİZ ALLAH SİZE KARŞI ÇOK ESİRGEYİCİ, ÇOK MERHAMETLİDİR."
(HADİD SURESİ-9)**

Allah'ın rahmân sıfatı, rahîm sıfatından daha kapsamlıdır. Yüce Allah, rahmân sıfatının gereği olarak yarattığı bütün varlıklara merhamet eder. Bu konuda mümin-kâfir ve itaatkâr-asi ayırımı yapmaz. O'nun merhameti her şeyi kuşatmıştır (A'râf Suresi). O, rahmeti kendisine farz kılmıştır (En'âm Suresi, 54). Bütün insanları yaratan, yaşatan, sıhhat, akıl, irade ve rızık veren Allah'tır. Dünyayı, içindekileri, ayı, güneşi, yıldızları, gezegenleri, havayı, suyu, rüzgârı, bitkileri, ağaçları, hayvanları, geceyi, gündüzü... Kısacası her şeyi insan için yaratmış, insanın hizmetine sunmuş (teshir) (Bakara, 2/29; İbrahim, 14/32-33; Lokman, 31/30) ve insana sayılamayacak kadar çok nimet vermiştir. (İbrahim Suresi -14)

Allah, insanın dünya ve ahirette mutlu olmasını istemektedir. Bunu sağlayacak yolu göstermek için peygamberler ve kitaplar göndermiştir. İlâhî kitaplar, insanlar için bir rahmettir (En'âm, 6/154; A'râf, 7/52; 103; Hûd, 11/17). Kur'ân, müminler için bir rahmettir (Yunus, 10/57; Nahl, 16/89; İsra, 17/82). Peygamberimiz Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir.

**"ANDOLSUN İÇİNİZDEN SİZE ÖYLE BİR PEYGAMBER GELDİ Kİ, SIKINTIYA
UĞRAMANIZ ONA AĞIR GELİR. SİZE DÜŞKÜN,
MÜMİNLERE ŞEFKATLİ, MERHAMETLİDİR."
(TEVBE SURESİ-128)**

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de buna işarette bulunmuştur. O, insanları rahmete çokça özendirmiştir. Ashabından bazıları şöyle demiştir:

-Ey Allah'ın resulü! Rahmetten çokça bahsediyorsun. Biz de eşlerimize ve çocuklarımızımıza merhamet ediyoruz. Bunun üzerine peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

-Benim istediğim bu değildir. Asıl istediğim şey, bütün topluma merhamet etmenizdir. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) çekingen yaratılışlı kimselere merhametle yanaşır. Onlara şefkat göstererek dostluk kurar, kendine yakın tutardı. O, ürkek ve katı yapıdaki kimseleri kazanmasını bilirdi.

Rivayete göre Arabinin biri Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gelip ondan bir şeyler istemiş. Peygamberimiz'de (sallallahu aleyhi ve sellem) ona vermişti. Sonra da

-Sana yeterince ihsan da buldum mu? Diye sorunca Arabi:

-Hayır, pek iyi bir şey vermedin. Demişti. Arabinin böyle demesine öfkelenen müslümanlar kalkıp onu dövmek istemişlerdi. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yerlerinde durmalarını işaret ettikten sonra kalkıp evine gitmiş, o Arabiye bir şeyler daha göndermişti. Sonra gelip,

-Şimdi sana yeterince iyilikte buldum mu? diye sorunca, Arabi şu karşılığı vermişti:

-Evet Allah sana, ailene ve aşiretine hayırla mukabelede bulunsun. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ona demişti ki:

-Daha önce dediğini dedin ve ashabımın gönlünde sana karşı kırgınlık meydana geldi. Eğer dilersem şimdi benim yanımda söylediğin sitayişkâr sözlerini onların huzurunda da tekrarla ki, sana karşı kalplerinde meydana gelmiş olan kırgınlık ortadan kalksın. Arabi, evet diye cevap verdi. Ertesi gün akşam vakti gelip Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına durdu. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle dedi:

-Şu Arabi bizim hakkımızda söylediğini söyledi. Biz de ona fazladan ihsanda bulduk. Bunun üzerine o iyiliğimizden hoşnut oldu. Arabi de şöyle karşılık verdi:

-Evet. Allah sana, ailene ve aşiretine hayırla mukabelede bulunsun. Arabinin böyle demesi üzerine Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şu açıklamada bulundu:

-Benimle şu adamın durumu, devesi ürküp kaçmış olan bir adamın durumuna benzemektedir. Devesini yakalamak için insanlar peşine düşüp kovalarlar. Kovaladıkça da hayvancağız daha da kaçıp uzaklaşır. Sahibi, takibe koyulmuş olan insanlara seslenerek şöyle der:

-Benimle devemin arasından çıkın! Ben ona sizden daha merhametliyim ve onun durumunu sizden daha iyi bilmekteyim. Adam devesine cepheden yaklaştı ve onu yakalayıp yerdeki süprüntülerin üzerinden kaldırdı. Sonra da yanına getirdi yere çöktürdü. Yükünü sırtına vurup bağladı sonra da kendisi üzerine binip o insanlara karşı durdu. Ben de eğer bu adamın söylediği sözlerinden ötürü sizinle onu başbaşa bırakmış olsaydım, onu öldürürdünüz. Dolayısıyla o da cehenneme giderdi. [Kadi İyaz, eş-Şifa,]

Bu hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) tam bir şefkate sahip olduğunu, bu şefkatinin de gönüllere ilaç olduğunu müşahade etmekteyiz. Şiddet hiçbir zaman için çare değildir. Aksine şiddet, kaba davranarak insanları Haktan koparmaya ve uzaklaştırmaya yol açarak; kötülükte ısrar etmeye neden olur. İnsanların kötülük çemberinin dışına çıkmalarına engel olur. Bütün bu yöntemlerde ilâhî risaleti tebliğin kemal noktası açıklanmaktadır. Rahman cümlemizi merhametine ve şefkatine nail eylesin.

EY İMAN EDENLER!

Karia ECRİN

Sevgili İrşad okurları;

Daha önceden olduğu gibi, size bu sayıda da “Ey İman Edenler” adlı bölümden sesleneceğim ancak bu kez, Rahman ve Rahim olan Rabbimin mümin kullarına hususi hitabı olan “Ey İman Edenler” ayetlerini (naçizane) mutalaa etmek* yerine, içerisinde bulunduğumuz ayın hassasiyetinden ve mevcudiyetimizin sebebi Rasulullah’tan (sallallahu aleyhi ve sellem) söz edeceğim.

Söz önce Kuteybe’de! Kuteybe diyor ki;

-Amine’nin doğum yapması zamanı yaklaştığında yüce Allah meleklerle şöyle emretmişti: Bütün semaların kapılarını açın, cennet kapılarını da. Ve hepiniz hazır olun. (Ebu Nuaym)

Söz şimdi de Hassan bin Sabitte!

-Ben henüz 7-8 yaşlarımda bir çocuktum. diyor Hassan. Görüp duyduklarımı ise anlayabiliyordum. İşte bu sırada bir Yahudi Medine’de ki evi üzerinden şöyle bağırdı;

-Ey Yahudiler! Toplanın buraya gelin. Ahmet bu gece dünyaya geldi bu gece O’nun yıldızı doğdu! (Beyhaki-Ebu Nuaym)

Bir pazartesiye düşer Rebiüevvel ayının onikinci gecesini, yıl 571 Nisan ayının yirmisi... Yerin göğün ve içindekilerin; ayın, güneşin ve meleklerin görüp görebileceği en güzel yuva, nur dolu bir oda Hazreti Amine’nin sırtını sıvazlıyor bembeyaz bir kuş; kanadıyla...

O’nun doğduğu gece Kevser ırmağının kenarına yetmiş bin misk ve anber ağacı dikiliyor. Türlü-türlü huriler izliyor. Semavatta heyecan ve koşuşturma vuku buluyor. Teslim ediliyor çünkü hem ruhu hem bedeni Muhammed’in, yeryüzüne...

Şimdi heyecan sırası yeryüzünde... Birbirini müjdeleyen melekler gibi müjdeleşiyor dağ ve taş! Müjdeleşiyor Tur- i Sina, Kızıldeniz, Hira, Kufe, Ganj ve İndus nehirleri, Kudüs ve diğerleri... En uysal ve en yırtıcı hayvanlar dahi kendi lisanınca müjdeliyor gelen bu son peygamberi.

Derler ki o gece Lat ve Uzza’dan şöyle sesler işitilmiş;

-Yazık şu Kureyş’e! Çünkü El-Emin dünyaya geldi. Yazık şu Kureyş’e çünkü Es Sıddıyk dünyaya geldi. Kureyş’in ise hiçbir şeyden haberi yok. Beyt’ten yani Kâbe’den de şu sözler işitilmiş;

-İşte şimdi asıl nuruma kavuşacağım. İşte şimdi cahiliyenin pisliklerinden tamamen temizleneceğim. Ey Lat ve Uzza siz helak oldunuz!

Kâbe haklı! Lat ve Uzza helak oluyor. Kisra merhametsiz, Kisra nurdan yoksun ancak sarayın sütunları taniyor nuru ve bir-bir yıkılıyorlar karşısında. Save gölü kupkuru susuz... Semave vadisindeki tecelliyat ise aksi yönde, vadi su altında. Mecusi’nin ateşi ise savunmasız

sönüyor. Şeytanlar bağlanıp hapsediliyor. Melekler dolaşüyor yeryüzünde şimdi. Geleni müjdeliyorlar! Gelen İbrahim aleyhisselam'ın duası, gelen İsa aleyhisselamın havarilerine muştusu, gelen Amine'nin rüyası, Amine'nin yetimi... Gelen, sırtında iki kürek kemiği arasındaki nübüvvet mührü ile geldi!

Doğumu bütün doğumlardan farklıydı. Çocukluğu diğer çocuklardan, gençliği diğer gençlerden başkaydı. Muhammed-i Mustafa'ydı O! Vaktini boşa harcamaz, malayani konuşmazdı. Peygamberliğinden önce de sonra da El Emindi. O'nun peygamberliğini kabul etmeyenler dahi mallarını O'na teslim eder, O'na güvenirlerdi.

Şimdi bir de Muhammed-ül Emin olarak adlandırılan “Ahlakı kuran ahlakı” (Hazreti Aişe) olan biricik Peygamberimiz'i, bu kutlu günde daha yakından tanımak için O'nunla aynı devirde yaşayan ve kendisine yakın olabilme şerefine nail olan ashabından dinleyelim.

Her biri bir yıldız olan şanlı ashaptan önce İbn-i Sait alıyor sözü ve diyor ki;

-Kendisine vahiy geldiğinde hava soğuk da olsa alnında inci tanesi gibi terler dökülürdü. Ve devam ediyorlar anlatmaya birer-birer...

-Vahiy nazil olduğunda, başlarını eğerlerdi. Ashabı da öyle yaparlardı. Tamamlandığında başlarını kaldırırlardı. Vahiy nazil olduğunda, kendilerinden arı uğultusu gibi bir şey duyulurdu. Hitabede bulunduğu mübarek gözleri kızarır, Sesi yükselir, heyecanı artardı. ‘Akşam vakti’ veya ‘sabah vakti’ diyerek sanki bir orduyu uyarır gibi konuşurdu. Esirler getirildiğinde bir aileyi toplu olarak bir yere verirler ve onların ayrılmalarını hoş görmezlerdi.

“İnsanlar kendilerine bi'at ettiklerinde, onlara ‘Elimden geldiği kadar’ sözünü koydururlardı.”
“Bir haceti unutmaktan korktuklarında, parmak veya yüzüğüne ip bağlarlardı.”

“Uykusunda nefesi yükselirdi.”

“Gözleri uyur, kalbi uyumazdı.”

“Çok kere başını örterlerdi.”

“Elbiselerden en çok sevdiği gömlekti.”

“Sarık sardıklarında sarığın ucunu iki küreği arasından uzatırlardı.”

“Mührü şerifi gümüşten ve taşı da Habeş akikindendi.”

“Bir kimseyi vali olarak gönderecekleri zaman onun imamesini kendileri sarar ve ucunu da sağ kulağı arkasından sarkıtırlardı.”

“Elbisesini temizler, koyununu sağar, şahsi hizmetlerini bizzat yaparlardı.”

“Yeşile ve akarsuya nazar etmek hoşuna giderdi.”

“Güzel kokudan hoşlanırlardı”.

“Kına çiçeğinin kokusundan hoşlanırlardı.”

“Bir kutusu vardı, ondan koku sürünürlerdi.”

“Hanımlarının evlerinde güzel koku arar ve sürünürdü.”

“İhrama girerken buldukları kokunun en güzelini sürünürlerdi.”

“Şerbetlerin içinde tatlı ve soğuk olanını severlerdi.”

“Meyvelerin içinde taze hurma ile kavun, karpuzu severdi.”

“Etler içinde kürek etini severdi.”

“Süt getirildiğinde ‘berekettir’ buyururlardı.”

“Üzümü salkımından tutarak yerdi.”

“Evden çıktıklarında;

-Bismillâhtevekkeltü 'alellah, Ya Rabbi, kaymaktan, dalâlete düşmekten, zulmetmek ve edilmekten, cahillik etmek veya edilmekten sana sığınırız. diye dua ederlerdi.”

“Öyle yürürdü ki, yürüyüşünden aciz ve tembel olmadığı anlaşılırdı.”

“Yolda giderken ashabını önden yollardı ve ‘Arkayı melaikeye bırakın.’ derdi.”

“Ashabından bir kimse ile karşılaştığında o kalkınca kendileri de kalkardı. Ve o şahıs gidinceye kadar kendileri ayrılmazlardı. Ashabından biri ile karşılaştığında elini eline alır, o şahıs bırakmadıkça kendileri elini bırakmazlardı. Ashabından biri ile karşılaştığında kulağına bir şey söylemek isterse ona yaklaşır, o kişi ayrılmadıkça kendileri ondan ayrılmazlardı.”

“Bir kimse ile vedalaşırken o adam elini bırakmadan bırakmaz ve ‘Dinini, emanetini ve amellerin sonuçlarını Allaha emanet ederim.’ derdi.”

“Hz. Aişe validemiz öfkelenildiğinde, onun burnunu oğuştururlar ve ona ‘Ey Ayşecik, şu duayı oku.’ derlerdi: ‘Allah’ım, Ey Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) Rabbi, günahımı bağışla, kalbimin öfkesini gider, beni fitnelerin saptırmalarından beri kıl.’

“Bir şeye sevindiklerinde yüzleri parlayıp ay parçası gibi olurdu.”

“Gazab ettiklerinde Hazreti Ali’den başka kendisine kimse sokulamazdı.”

“Bir şeye üzüldüklerinde, sakalını tutarlar ve ona bakarlardı.”

“Birisine kızınca ‘Ne oluyor o alını topraklanasıcaya’ derlerdi.”

“Odasının kapısını tırnakla vururlardı.”(Parmak ucuyla)

“Hanımları ile yalnız kaldıklarında, insanların en yumuşağı, en kerimi, güler yüzlüsü ve mütebessimi olanı idi.”

“Kadınlardan birini nikâhlamak murat ettiklerinde perde arkasından: ‘Ey kızım filan adam seni istiyor. Onu istemiyorsan hayır de. Zira hiç kimse hayır demekten utanmamalıdır. Eğer razı isen bil ki senin sükûtun ikrardır” derdi.”

“Ekseriyetle Hz. Fatma'yı başının tepesinden öperdi.”

“Atına ‘Mürteciz’ derlerdi. Devesine ‘Kusva’, katırına, ‘Düldül’ merkebine de ‘Ufeyr’ derlerdi. Zırhına ‘Zâtülfüdul’ ve kılıcına da ‘Zülfikar’ denilirdi.”

Allah’ın Rasulu’üne salât ve selam olsun, şanlı ashabından da Allah-u Azimüşşan Hazretleri razı olsun!

*Rivayet edilen hadislerin kaynağı (Ramuz El Hadis)

PEYGAMBER'İN (sallallahu aleyhi ve sellem) DÖRT GÜLÜ

Tuana EBRAR

Hazreti Ebubekir

Hazreti Ömer

Hazreti Osman

Hazreti Ali

HAZRETİ ALLAH'IN (celle celaluhu) RAZI OLDUĞU MÜ'MİNLERİN YÜCELERİ

İlk ulu er, ilk dost, mağarada ikinin ikincisi...

Din ve şariat güneşi Hazreti Ebubekir Efendimiz. Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından hiç ayrılmayan, o Server-i Âlem'in ahlakı ile ahlaklanan, dinin en ileride gidilen büyük sıddık, Hakk kutbu. Herkesten ileri giden yüceler yücesi, cömertliğin simgesi, faziletin doruk noktası, ilk halife, ilk yar Hazreti Ebubekir Efendimiz...

Bir gün Hazreti Ebubekir Efendimiz ile Hazreti Ali Efendimiz mescitte otururken birisi gelip Resul-u Ekrem'e ve Hazreti Ebubekir'e selam verdi. Hazreti Ali'yi görünce o şahsın benzi sarardı, mahzun oldu. Hazreti Ebubekir Efendimiz bu şahsın haline hayret edip namazdan sonra Hazreti Ali Efendimiz'e sordu. Hazreti Ali Efendimiz:

-Onun bana yirmi bin akçe borcu vardır, onun için üzülmüştür. Dedi. Hazreti Ebubekir Efendimiz o şahsı çağırdı.

-Borcunu neden vermiyorsun? Diye sordu.

-Ya Sıddık! Vermeye gücüm yetmiyor, yoksa bir gün geciktirmezdim. Dedi. Hazreti Ebubekir Efendimiz, Kur'an-ı Kerim'e hürmetinden, sevgisinden, saygısından, merhametinden, ahlakından ve cömertliğinin çokluğundan o şahsa:

-Eğer Fatiha Suresinin yarısını okuyup sevabını bana bağışlarsan borcunu öderim. Buyurdu. O şahıs yüksek sesle Fatiha Suresini yarısına kadar okudu. Hazreti Ebubekir Efendimiz:

-Tamamını okursan yirmi bin akçe daha vereceğim. Buyurdu. O şahıs Fatiha Suresinin tamamını okudu. Hazreti Ebubekir Efendimiz kırk bin akçayı o şahsa verdi. Hazreti Ebubekir Efendimiz çok cömert, Kur'an-ı Kerim'e saygısı olan ve bütün insanlığa merhametli davranan Hazreti Allah-u Teâlâ'nın razı olduğu övündüğü mübarek halife...

Şariat yücesi, din topluluğunun güneşi, Hazreti Allah'ın gölgesi, hak ile batılı ayıran er, din ışığı... Din işi onun adaletiyle sona erdi, Müslümanlık onun himmetiyle âleme yayıldı. Söz söylemeye başladı mı hakikat gönül yolundan gelir, gözünün önünde belirir, dilinde meydana çıkar. Bütün topluluklar içinde cennet umudu, cennet ışığı Emir-el Müminin...

Abdurrahman Bin Avf (radiyallahu anh) anlatıyor:

-Ben Hazreti Ömer'den acayip şeyler gördüm. Dedi.

-Neler gördün? Diye sordular.

-Hayatta olsaydı asla söylemezdim. Deyip anlatmaya başladı.

-Her gece ikimiz şehri dolaşırdık. Bir mahalle vardı oraya gelince bana, “Sen burada dur.” buyururdu. Ben bir şey söyleyemez orada dururdum. Bir müddet sonra gelirdi. Nereye gittiğini sormaya cesaret edemezdim. Vefatlarından sonra bir gece o mahalleye gittim. Bir ev içinde ihtiyar bir kadın gördüm. “Acaba Hazreti Ömer’e ne oldu ki? Bu gece gelmedi.” diyordu. Ey hatun Hazreti Ömer dünyadan göç etti dedim. Kadın sözümü duyunca ah çekip kendinden geçti. Bir zaman sonra kendine gelince: “Ya Rabbi! Bana yardımda bulunan Hazreti Ömer’i affet.” diye dua etti.” Sana hangi yardımda bulunuyordu?” diye sordum. Kadın; “Affedersiniz gündüz yaptığım pislikleri gece gelir dışarı atardı. Kirli çamaşırlarımı yıkardı. Yiyeceğimi temin ederdi.” dedi. Ey hatun ben de Hazreti Ömer’in arkadaşıyım. O vefat ettiyse ben sağım. Onun yaptığı işleri ben göreyim.” dedim. Kadın; “Hazreti Ömer’in yerini kim tutabilir. Eğer onun dostu isen bana dua ile yardım et.” dedi. Sonra başını kaldırıp: “Ya Rabbi! Ben hastalığı Hazreti Ömer’in yardımı ile çekiyordum. Hazreti Ömer gitti. Artık benim ruhumu al, Hazreti Ömersiz ömür istemem.” dedi. O anda duası kabul olunup, ruhunu teslim etti. Ben de o kadının techiz tekfin işlerini görüp o kadını defnettim.

Allah razı olsun Müminler yücesi Hazreti Ömer’den. Rasulullah’ın öğrettiği sevgiyi, merhameti, yumuşak kalpliliği alan Halife Hazreti Ömer...

Cennet
yücesi mutlak
nur... Hatta ki
Hazreti Allah
nurunun
sahibi, irfan
denizine gark
olan din
büyüğü Affan
oğlu Hazreti
Osman.

Dünya
alanı da o iki
nur ısısının
nurlu gönlüyle
aydınlandı
ahiret alanı da.

İman onun zamanında yayıldı, hükmüyle Kur’an da onun devrinde bütün dünyayı tuttu. Hazreti Osman’ın Şam’dan yüz deve yükü buğday kervanı gelmişti. O sırada Medine-i Münevvere’de kıtlık vardı. Ashab-ı Kiram Hazreti Osman’ın kervanının geldiğini, satılık buğday olduğunu işittiler. Gidip satın almak istediler. Bir menn’e (1.05 litre hacminde, 875 gram ağırlığında buğdaya) yedi dirhem kıymetinde para verdiler. Hazret’i Osman:

-Satmam. Dedi. Sebebini sordular:

-Sizden fazla para veren var, kim fazla verirse ona veririm. Buyurdu. Ashab-ı Kiram üzümlere döndüler. Hazreti Ebubekir’in huzuruna vardılar.

-Ya Emir-el Mü’minin! Hazreti Osman’ın bugün malı geldi, bir menn ölçek buğdaya yedi dirhem verdik, vermedi. Sizden daha fazla veren, sizden daha iyi alıcım var, ona vereceğim. Dedi. Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabına böyle cevap vermek doğru olur mu? Bu kıtlık zamanında, Muhacir ve Ensar gibi üstün kimselere vermeyip, daha fazla para istemesi Ona yakışır mı? Dediler. Hazreti Ebubekir:

-Siz Osman hakkında kötü düşünmeyiniz, aranızda bir münakaşa çıkmamıştır. O Rasulullah’ın Me’va cennetinde refikidir. Rasul-u Ekrem’in damadı olma şerefini kazanmıştır. Her halde siz onun sözünü yanlış anladınız, beraber gidelim. Buyurdu. Beraber kalkıp Hazreti Osman’ın yanına vardılar.

-Ya Osman! Ashab-ı Kiram senin bir sözüne üzülmüştür. Buyurdu. Hazreti Osman:

-Evet, Ya Halife-i Rasulullah! Onlardan iyi olan bire yedi yüz veriyor. Bunlar bire yedi veriyorlar. Biz buğdayı bire yedi yüz verip alana verdik. Buyurdu. Bundan sonra yüz deve yükü buğdayı Medine-i Münevvere’de bulunan fakirlere dağıttı. Yüz deveyi de kurban etti. Ebubekir Sıddık buna çok sevindi, kalkıp Hazreti Osman’ın alnından öptü.

-Ashab-ı Kiram'ın, senin sözündeki inceliği anlayamadıklarını önceden sezmiştim. Buyurdu. Hazreti Ebubekir Efendimiz o gece Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) rüyasında gördü. Güzel elbiseler giymiş, mübarek başına sarık sarmış, elinde bir demet menekşe ile tebessüm buyurarak bağdan geliyordu. Hazreti Ebubekir-i Sıddık:

-Ya Rasulullah! Nereden teşrif buyuruyorsunuz? Dedi. Server-i Âlem:

-Osman bin Affan'ın ziyaretinden geliyorum. Çok iyi sadaka verdi. Allah-u Teâlâ da ona dört yüz yük misk ve amber verdi. Buyurdu.

Ya Hazreti Osman! Sinende yeşerttiğin gülşenin ve lalezarın aşkına; himmetin, merhametin dostluk eliyle ulaşsın bu devrin karanlık zamanlarına...

Din yücesi, hakikiyle iman ilim dağı, ilim denizi, din kutbu, kevser sakisi, yol gösteren, İmam Mustafâ'nın amcasının oğlu, Hazreti Allah'ın Arslanı. Kâh kendi âleminde coşar köpürürdü, kâh gider sırlarını kuyuya söylerdi, sözüyle herkese yol gösterirdi. "Arştan aşağıda ne varsa sorun benden" sırlarına sahip olan Fatıma'nın eşi Masum Efendi, Hazreti Peygamber'in damadı, Haydar-ı Kerrar (düşmana defalarca hamle eden aslan)...

Hazreti Ali Efendimiz'in merhametinden bir parça öğrenelim; (Hazreti Ali Efendimiz'in halifeliği zamanında)

Hazreti Ali, Muaviye'ye şu ihtiyarı gönderdi:

-Bizim muradımız evvela karşılıklı görüşmektir. Hakka uygun bir sözünüz olup olmadığına bakacaktık. Lakin öncü kumandanınız kendiliğinden cenk kapısını açtı ve orada küçük bir çarpışma oldu. Şimdi helalden suyu kesmeye kalkmış bulunuyorsunuz. Buna din ölçüsü bakımından hakkınız yoktur. Israr ederseniz harp bundan sonra başlayabilir. Vebali boynunuza. Muaviye'nin Hazreti Ali'ye biati kesin olarak reddettiği Kufe'ye ulaştınca, İmam Şam'a sefer yapmaya karar verdi. Kufe'de bulunan kabile reisleri ile Muhacir ve Ensar topluluğunun Şam seferi konusunda tam desteğini aldı. Ukbe bin Amr'i Kufe'ye idareci tayin etti. Ve hicri 36'da (M. 657) Şevval ayında doksan bin kişilik bir ordu ile Sıffin'e yola çıktı.(1233) Sıffin; Fırat nehri üzerinde Rakka şehrine yakın bir bölgedir. Muaviye kumandanlarıyla görüştü ve fikirlerini aldı. Amr bin'ül As suyu kesmenin doğru olmayacağını söyledi. Bazıları da Hazreti Osman'ın susuz bırakılarak öldürüldüğünü öne sürdüler ve dediler:

-Bir gecelik bile susuz kalsalar, gerilemekten başka çareleri kalmaz. Bu da kendileri için bozgun demek olur. Yol budur. Ve Muaviye su kesen kuvvetlerinin büsbütün fazlaştırılmasını ve tek damla suya bile müsaade edilmemesini emretti. Muaviye ve ordusu Sıffin'e daha önce gelip Fırat suyunu tuttu. Ve Hazreti Ali, Muaviye'ye elçi gönderip su vermesini istediyse de bu isteği reddedildi. Bunun üzerine Irak'lı komutanlardan Eş'as bin Kays ve Malik bin Eşter ortaklaşa bir saldırı düzenleyip suyunu ele geçirdiler. Ancak Hazreti Ali su konusunda Muaviye gibi davranmadı ve merhametli davranıp her iki tarafın da suyu kullanmasına izin verdi. (1234)

Hazreti Ali kan dökülmemesi için Muaviye'ye mektup yazdı ve elçiler gönderdi. Beşir bin Amr, Said bin Kays, Sebis bin Rib'i Hazreti Ali adına Muaviye'ye gitmiş ve kendisini halifeye biat etmeye çağırılmışlardır. Ancak Muaviye devamlı olarak Osman'ın katillerinin teslim edilmesi konusunu ileri sürüyordu.(1235)

Onlar merhamet ve sevgi sahibi halifeler, yumuşak kalpli ve adaletli yüce insanlar, Rahmetin ve merhametin sahibi Hazreti Allah bizleri de Allah Rasülü'nün ve halifelerinin merhametiyle merhametlendirsün inşallah...

Dua ile vesselam...

1233: Et-Dineveri, El-Ahbar s.166-168;

1234:Taberi cilt-4, s.572;

1235:El minkari, Vaka-i siffin. Taberi, tarih cilt-4 s.573

* Hulefa'î Raşidin (ilk dört büyük halife) Mantık al'tayr;

*Necip fazıl Kısakürek.

SAVAŞ HUKUKU

Sare Şüheda BAŞAK

Günümüzde amacından farklı kullanılabilen ve gerçek manasından bir hayli uzaklaştırılan cihad, maddi ve manevi varlığıyla Allah yolunda harp etmek, çalışmak, çabalamak, gayret sarf etmek gibi manalara gelir. İslam dininde savaş; müminler üzerine farzdır. (Bakara Suresi- 216) Cenab-ı Allah “Ey müminler! İster hafif, ister ağır teçhizatla savaşa çıkın. Allah yolunda mallarınızla ve canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır.” (Tevbe Suresi- 41) buyurur ve müminleri “İman edip hicret edenler, mallarıyla ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler, Allah katında büyük dereceye sahiptirler. İşte kurtuluşa ve mutluluğa erenler bunlardır.” (Tevbe Suresi- 20) ayetiyle müjdeler.

Dinimizde savaş farzdır. Ancak savaşmaktan maksat istila, zulüm yahut katliam nitelikli saldırılar değildir. Cihadın asıl amacı fitneyi yeryüzünden kaldırmaktır. Daha doğrusu savaş; hak yolda, din adına yapılır. Bu hususta ashab o kadar titiz davranmıştır ki, Allah’ın Aslanı Hazreti Ali (radiyallahu anh) savaş sırasında yere yatırdığı düşmanı öldüreceği sırada düşman yüzüne tükürdüğünde kılıcını onun boynundan çekmiştir. Bunun sebebi Hak için girdiği savaşa nefisini karıştırmaktan çekinmesidir.

Cihadın meşru olması için düşmanın din, can ve mal konusunda zulmün vuku bulması gerekir. Nitekim Kuran-ı Kerim’de “Size savaş açanlarla Allah yolunda savaşın. Fakat haksız saldırıda bulunmayın. Çünkü Allah haksız saldırıda bulunanları sevmez.” (Bakara Suresi-190) buyrulur. Aksine Yüce Allah din konusunda çatışmayan ve zulmetmeyen kimselere iyi ve adaletli davranılmasından, müminleri kendileriyle çatışmaktan uzak duran kimselere karşı iyi ve adaletli davranmaktan sakındırmaz. (Mümtehine Suresi- 8)

Savaş kaçınılmaz olduğunda ise Allah’ın sakındırdığı davranış; Müslümanlara saldıranlara karşı Müslümanların savaştan kaçınmasıdır. Bu hususu “Müminlerden özür sahibi olmaksızın oturanlarla, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler eşit olamazlar” (Nisa Suresi-95) ayetiyle bildirir. Ebu Hureyre, Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) “Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyin. Onlarla karşılaşınca da sabredin.” dediğini rivayet etmiştir.

Cihad fiilen başladığında ise savaş ancak savaşa iştirak eden kişilerle yapılır. Savaş esnasında kadınlar, yaşlılar, ağır hastalar ve sakatlar öldürülemez. Savaşa katılmayanlara silah çekilmez ve sivil halk katledilemez. Ayrıca Şefkat Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem) savaş sırasında çocukların öldürülmemesini öğütlemiş ve onlara iyi davranılmasını tembih etmiştir.

İslam dini savaş esnasında dahi insani değerlere sahip çıkar. Bu nedenle insanları işkence ve haddi aşan tavrılardan men eder. Savaş sonrasında Müslümanlar ellerinde bulunan esirlere iyi muamele etmekle ve onları yedirip içirmekle mükelleftirler. Bunu da karşılık beklemeden Allah’ın rızasını gözeterek yaparlar. Şefkat ve merhamet İslam dininin her kaidesine böyle sinmiştir.

MUSTAFA ÖZBAĞ EFENDİ'DEN GÜL DESTESİ

Nisa YILDIZ

Selamun aleyküm;

Cenab-ı Hak (**celle celaluhu**) her nefesimizde Muhammed'ül Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) aşkını, sevgisini, merhametini, muhabbetini içimizde yaşatsın inşallah. Her kutlu doğumu yaşarken içimden: *"Ya Resulallah, bu programın ev sahibi sensin. Biz yapabilirsek senin adına sadece misafirlerine hizmetkârlık ederiz."* derim. Hepiniz de o Sevgi Peygamberi'nin, o Merhamet Peygamberi'nin, o aşkın yeryüzündeki şahsın üzerine tecelliyat olarak indirilmiş nebiler nebisinin misafirlerisiniz.

Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) en başta sevgi peygamberidir. Hadis-i şerifte buyurdu ki; *"Sevgi verasetle intikal eder."* Biz bilirdik ki sadece mal, mülk, tarla, bağ, bahçe, para, pul, altın mirasçılara kalır. Oysa o Nebiler Nebisi, Peygamberler Peygamberi (**sallallahu aleyhi ve sellem**), Allah'ın (**celle celaluhu**) *"Sen olmasaydın vallahi bu âlemi yaratmazdım!"* dediği peygamber bize arkamızdan miras olarak sevgi bırakmamızı emrediyor.

Peygamberimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) 1400 yıl öncesinden; insanların birbirini acımasızca katledeceğini, birbirlerinin üzerine tonlarca bomba atacağını, bir gram petrol için insanların aç susuz bırakılacağını sanki biliyormuşçasına sevgiyi birbirimize miras bırakmamızı emrediyor.

Kıymetli dostlar!

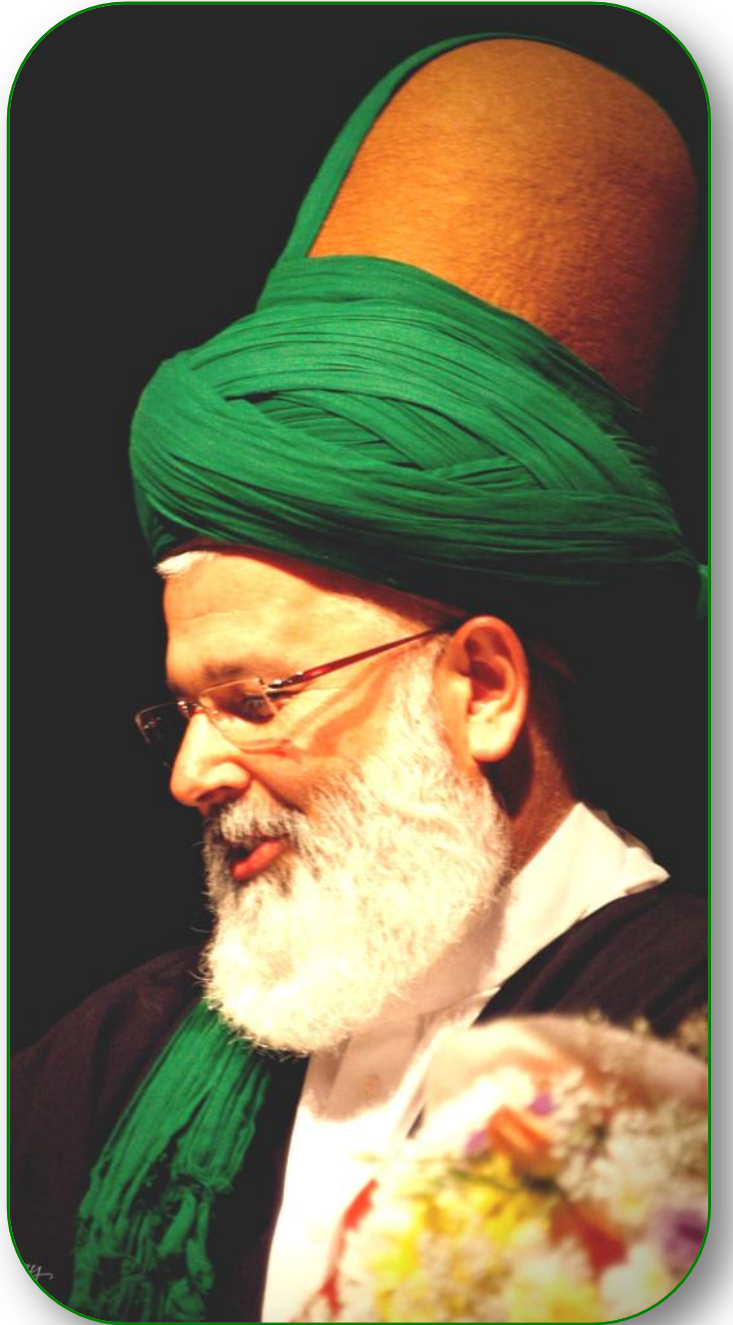
O'nun sevgisine ne kadar muhtacız, O'nun merhametine, anlayışına, muhabbetine ne kadar muhtacız. Birbirimizle muhabbet edelim. Birbirimize sevgi ile davranalım. O'nun ahlakıyla ahlaklanalım. Ancak O'nun ahlakıyla ahlaklanırsak Muhammed'ül Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) ile dost oluruz. İşte o zaman O'nunla beraber oluruz. İşte o zaman rüyalarımızı süsler, gözümüzü kapattığımız da O'nunla sohbet ederiz.

Öyle bir Peygamber var ki karşımızda, torunu Hazreti Hasan Efendimiz omuzlarında dolaşiyor. Öyle bir Peygamber var ki karşımızda, namaz kılarken bir dizine Hazreti Hasan Efendimiz bir dizine Hazreti Hüseyin Efendimiz oturuyor. Öyle bir Peygamber var ki karşımız da, komşularımızla iyi geçinmemizi ve komşularımızın hakkını gözetmemizi emrediyor. Öyle bir Peygamber var ki karşımızda, Müslüman bir kimse koyun kestğinde önce Yahudi komşusundan dağıtmaya başlasın diyor. Öyle bir Peygamber ki O, hayatını Kur'an ve sünnetin yaşanmasına adanmış. O, havada uçan kuşlara dahi merhamet eden bir Peygamber. Birisi karınca yuvasını yaktığında "Sen Allah'ı zikreden bir ümmeti yaktın." deyip onu ikaz eden bir Peygamber. Karşımızdaki Peygamber bir merhamet timsali! O; canlıya, cansıza, hayvana, insana merhamet gösteren bir Peygamber. "İyiliğe önce anne babalarınızdan başlayın." diyen bir Peygamber. İnsanları hep iyiliğe, güzelliğe, hayra döndüren bir Peygamber... Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kılık kıyafetinde o kadar tevazu sahibi olmuş ki müşrikler geldiğinde "Hangisi peygamber?" diye sormuşlar.

O bir af peygamberiydi. Kendisini zehirleyen Yahudi kadını karşısına getirip "Öldürelim mi ya Rasulullah?" dediklerinde "Hayır! Öldürmeyin." deyip, kendisini zehirleyen Yahudi kadını affetti. Çünkü O, Allah'ın (celle celaluhu) af olarak yarattığı bir peygamberdi. Ayet-i kerimde Allah (celle celaluhu) Hazreti Rasulullah'a hitaben "Sen af yolunu tut ve affedicilerden ol!" buyuruyor.

Sevgili Dostlarım!

Misafirliğiniz mübarek olsun, kardeşliğimiz, dostluğumuz mübarek olsun, her nefesimiz O'nunla olsun, evimiz O'nun evi olsun, Yolumuz O'nun yolu olsun. İçimiz dışımız O'nun nuruyla dolsun. Hastalandığımızda başucumuzda duranımız O olsun. Sevgiyle, aşkla, muhabbetle kalın.

2011 KUTLU DOĞUM PROGRAMINDAN ALINTIDIR.

ZİKİR PEYGAMBERİ ZİKİR

Hümevra ÖZGÖNÜL

Salât ve selam Allah'ın sevgilisi, kulu, resulü, kâinatın yaratılış vesilesi, mevcudatın sebebi, nebiler nebisi, güzel kokulu Hazreti Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerine olsun.

Seven, severde sevdiğinin sevdiğini sevmez mi? Allah'a giden yol, O'nu sevmeye giden yol, adını cennetin kapısına beraber yazdığı, kâinatı O'nun yüzü suyu hürmetine yarattığı Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) kapısından geçiyor. Ki Allah'ı en çok sevende O. Sevgilisini sevişini örnek almak düşünüyor bizde. Sevmek için bilmek lazım, bilmek içinse bir bildiren... Allah O'na resulüm demiş, O'nu bildiren seçmiş. Hadi ne duruyorsun! Bil öyleyse, tanı peygamberini, sev ki yaratanını sevebilesin ey nefsim...

Ben bilemedim layıkıyla, sevemedim, tanıyamadım ama ümidim var; çalışıyorum daha fazla sevmek, bilmek, tanımak istiyorum. Bildiğine inandığım bir Âşık var. O'ndan dinleyip öğrenmeye çalışıyorum. İşte O Âşık dedi ki; "Allah'ın sevgilisi, sen olmasaydın kâinatı yaratmazdım dediği; O, her şeyin başlangıcı ve sonu. Zahiren Hazreti Âdem'le başlayan bu varoluş ve son nebi Peygamberimiz Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) ile bitiyor gözükse de aslında başlangıç da bitiş de O'nda..."

Bir kimseyi bilmek, anlamak, tanımak; O'nun doğum - ölüm tarihini, annesinin - babasının adını bilmek demek değildir. Onu yaşamak lazım, O'nunla yaşamak lazım. Evden çıkarken O'nunla çıkmak, ayakkabını silkeleyip sağdan giymek belki de beraber olmak...

Yine O Âşık' tan duydum dedi ki; "Bardağa bakınca ne görüyorsunuz? Peki bardakta ne görüyorsunuz? Ham maddesi ne peki? El cevap: "Toprak."

Peki, Allah'ın sevgilisi neyden yaratıldı? El cevap: "Topraktan. Şimdi bu bardağa nasıl kötü davranırsın?"

Her şeyde O'ndan bir şeyler görmek... Sevenin gözünde sevdiği olması bu işte! Her an O'nunla beraber olmak işte bu. Kişinin sevdiğinin adını zikretmesi dahi ona şifa olur.

Abdurrahman b. Sad (radiyallahu anh) anlatıyor: İbn Ömer'in (radiyallahu anh) yanındaydım; birden bire ayağa kasıldı ve adeta felçli biri gibi hareket edemez hale geldi. "Ey Ebu Abdurrahman (İbn Ömer) !Ayağına ne oldu?" dedim. "Şuradan şuraya kadar damarlar birbirinin üzerine geldi." dedi. "En çok sevdiğinin adını an ki, iyileşsin." dedim. "Ya Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)" dedi ve o anda iyileşti.

Allah ve Peygamber sevgisi imandandır, belki imanın ta kendisidir. Bu sevgiden yoksun olan kimsenin gerçek anlamda inanmış olduğu söylenemez. Nitekim sahabelerin peygamber sevgisi öyle noktada idi ki Peygamber Efendimiz'in ismi anıldığında kalpleri yerinden fırlayacakmış gibi çarpar, onlarda ellerini kalplerinin üzerine götürür ve salât ve selam getirirlerdi.

-Bir toplulukta Allah-ü Teâlâ'nın ismi anılmaz ve Peygamberine, (sallallahu aleyhi ve sellem) salâvat-ı şerife getirilmezse, kıyamette onlar, hasret ve nedamet çekerler. (Tirmizi)

"Salât" kelimesi lügatte; dua, namaz, rahmet manalarına geldiği gibi kendisinden türetilen bazı fiillerinde bereket manası da vardır. Allah'ın Peygambere (sallallahu aleyhi ve sellem) salâtı, O'nu meleklerin yanında övmesi; meleklerin O'na salâtı ise O'na dua etmeleridir diye Ebu'l-Aliye tarafından söylenmiştir. (el-Mevâhib II) Elhasıl "salât", Allah'tan olunca rahmet, meleklerden olunca mağfîret-i ilâhîyi istemeleri, müminlerden getirilince de hayırla dua etmek manalarına gelmektedir. (er-Rağib, el-Müfredât s.285)

"Selâm " kelimesi ise el-Ahzab suresinin 56. ayetinde Hazreti Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) salât gibi çok selâm etmemiz de istenmektedir. Selâm, lügatlerde Allah'ın ismi olarak kullanıldığı gibi; selâmlaşmak, kusurlardan beri olmak, emniyet ve sulh manalarına da gelir.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Cebrail ile karşılaştığımda bana şöyle dedi" diyor "Sana müjde ederim, Allah diyor ki: Kim sana selam verirse ben ona selam veririm. Kim sana salât getirirse ben ona salât getiririm." (Hâkim, Beyhaki)

Başka bir hadis-i şerifte de: "Sizden biriniz Allah'tan bir dilekte bulunduğunuz zaman evvela O'na, şanına layık tarzda hamd-ü sena etsin. Sonra Peygambere salâvat getirsin. Çünkü bu suretle arzusuna daha kolay kavuşur." diyor. (İbni Mesud)

Salâvat-ı şerifeyi okumanın şefaate vesile olacağını, isminin yazıldığı her yere salât ve selâm yazmanın meleklerin istiğfarına sebep bulunacağını, kıyametin dehşetinden ona çokça salât ve selâm okuyanların kurtulacağını birçok hadis-i şeriften öğrenmekteyiz.

İsmi duyunca da Hazreti Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) salât ve selâm getirmeyen kişi kınanmayı gerektiren kötü bir iş yapmıştır. Nitekim bir hadiste, gerçek cimrinin Hazreti Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) salât ve selâm getirmeyen kimsenin olduğu beyan edilmektedir.

Allah aşkımızı şevkimizi artırsın gören göz; bilen, anlayan, idrak eden akıl; özleyen kalp versin inşallah.

Allahım Senden Senin sevgini, Seni sevenin sevgisini, Seni sevdirecek olanın sevgisini istiyoruz.
Selam ve dua ile...
HUU...

RASULULLAH'IN (sallallahu aleyhi ve sellem) SULBÜ, İMAMLARININ ÖZÜ VE KERBELA'NIN MATEMİ EHL-İ BEYT Musavvibe

'EHL-İ KİSÂ' yani Eşref-i mahlûkat (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'nun en kıymetlileri. Hatice-tül Kübra'nın emaneti babasının annesi Hazreti Fatıma-tüz Zehra (radiyallahu anha), Rasulullah vasisi ve Hayber'in müjdesi Hazreti Ali-el Murtaza (radiyallahu anh), iki fırkayı birleştiren cennet seyyidi Hazreti Hasan (radiyallahu anh), Cebrail'in (aleyhisselam) hüznü şehid-i Kerbela Hazreti Hüseyin (radiyallahu anh).

Sahih-i Müslim'de, Cenab-ı Sultan'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hanımı Ayşe'den (radiyallahu anha) şöyle nakleder: *"Bir gün Peygamber sırtında yünlü bir aba ile evden çıktı. Onu gören Hasan bin Ali yanına geldi, Peygamber ona abasının altına girmesini söyledi. Sonra Hüseyin geldi. Peygamber onu da abasının altına aldı. Sonra Fatıma geldi, Peygamber onu da abasının altına aldı. Daha sonra da Ali geldi, Peygamber onu da abasının altına aldı. Sonra da Hazreti Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Ey Ehl-i Beyt! Allah sizden günahı gidermek ve sizi tertemiz kılmak istiyor." (Ahzab Suresi, 33) mealindeki ayeti okudu."* (Sahih-i Müslim, c.4, s.1883, Kitab-ı Fezâil-i'l-Sahabe, bab-ı fezâil-i Ehl-i Beyt, 44500).

Fahri Âlem (sallallahu aleyhi ve sellem) ehl-i beytini Nuh'un gemisine benzetererek, onlara tutunanların selamete ereceğini, geri kalanların ise boğulacağını söylediler. (Taberani) Hatta onları kendi nefesine alarak *"Hasan ile Hüseyin benim evlatlarımdır, onları seven beni sevmiş, onları gazaplandıran beni gazaplandırmış olur."* (İbn Mace, Mukaddime) buyurmuş, ardından da; *"Ben tebliğme karşılık, sizden yakınlarıma göstereceğiniz sevgiden başka bir ücret istemiyorum."* ayetini okumuştur. (Şura Suresi, 23)

Hazret-i Hasan (radiyallahu anh) ve Hazret-i Hüseyin'de (radiyallahu anh) Ruh-i Revan (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin zerreleri vardır. *"O iki denizden de küçük, büyük inciler çıkar."* (Rahman Suresi, 22) ayeti tecellisinde dünyaya gelmişlerdir. Seyyidlerin ikisi de ayrı bir hale varistiler. Dedeleri (sallallahu aleyhi ve sellem) *"Hasan belden yukarı, Hüseyin ise belden aşağı olarak bana benzer."* buyururdu. Allah-u âlem bu sebeple Hazreti Hasan ruhu yüce dedesi gibi zehirlenerek, Hazreti Hüseyin de kadri büyük babasına uyararak, kılıç darbesiyle ahirete intikal etti.

Allah azze ve celle dört konuda Fatıma-tüz Zehra, Ali-el Murtaza, İmam-ı Hasan ve Hüseyin'i (radiyallahu anh) Cenab-ı Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hukukuna dâhil etmiştir. İlki sadakayla ilgilidir. Tüm Nebiler gibi Rasulullah'ın da sadaka kabul etmesi haramdı ve bu yasak Ali, Fatıma ve evlatları içinde geçerlidir. İkincisi, müminler salât okurken Rasulü Al-i Beytiyle birlikte anmak durumundadırlar çünkü namazlardaki salli-barik duaları bu şekildedir. Üçüncüsü, Kuran'da Rasul'ün sevilmesi emredildiği gibi, onun yakınlarının da sevilmesi istenmiştir. Dördüncüsü arınıp seçilmiş Rasul'ün ehl-i beytini de Allah tertemiz kılmak istediğini müjdelemiştir.

Sevgisi imandan olan ehl-i beyti sembolize eden Pençe-i Al-i Aba (El işaret) kâh Barbaros Hayrettin gibi denizler fatihinin, kâh Kuran-ın hizmetkârı Osmanlı İmparatorluğu yeniçeri sancağının amblemi olmuştur. Ehl-i sünnet imamaları da imanlarının tecellisiyle Rasul'ün (sallallahu aleyhi ve sellem) nesebine her daim yakın olmuşlardır. Abbasi hükümdarları, Ehl-i beyt imamlarını zindanlara kapamış, yanlarına gitmeyi, konuşmayı yasaktı etmişti. Buna rağmen Ehl-i sünnet âlimleri, tehlikeyi göze alıp ziyaretlerine gider, onlardan ilim ve feyz alırlardı. Ebu Hanefi de bu noktada hükümete karşı çıkanlardandır. Emevî devrinde Zeyd b. Ali'nin imamlığına zımnen (üstü kapalı olarak) bey'at

محمد
عليه
السلام

محمد
عليه
السلام

ابو تراب
امام
علي

محمد
عليه
السلام

فاطمه
الزهراء

etti. Hazreti Ali'nin (radiyallahu anh) torunları, kendisi gibi birer-birer şehit edilirken, Ebu Hanife, İmam Zeyd için şöyle diyordu: "Zeyd'in bu çıkışı (Emevî hükümdarı Hişam b. Abdulmelik'e başkaldırısı) Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) Bedir günündeki çıkışına benziyor." Rivayete göre, Ebu Hanife, alenen halkı ehl-i beyte yardıma çağırdığı için hapsedildi ve her gün kırbaçlandı. Bunun sonucunda yetmiş yaşında vefat etti. Onun zehirle şehit edildiği de iddia edilir.

İmam Malik bin Enes de Hazreti Ali'nin (radiyallahu anh) fazileti hakkında birçok rivayet toplayarak halka nakletmiştir. İmam Malik, Ali-el Murtaza'yı ulu-l azm (büyük bedeller ödeyerek hayatını sürdürmüş peygamberler) peygamberleri gibi üstün olarak görüyordu, bundan dolayı bazıları onu aşırılıkla suçlamışlardır. (es-siratu'l-mustakim, c.1.s.210)

İmam Şafii'nin ise Ehli beyt'e özel bir bağlılığı vardı. Şiirlerinin birinde şöyle diyor: "Eğer ehl-i beyti sevmek Rafizilikse, Ey kâinat! Sen şahit ol en büyük Rafizi benim." (Nebrast s.492;ibn-i Asakir, Tarih-u medinet-i Demesk, c.5,s,235)

Âl-i Beyt'e Allah için muhabbet etmek, dinimizde vaciptir. İmam Şafii ise "Ey Rasulullah'ın ehlibeyti, sizin sevginiz Allah tarafından farzdır ve O bunu Kur'anda nazil buyurmuştur." demektedir.

"Yüceliğimize der ki, size salâvat göndermeyen namazı boştur." (Sevaik-ul Muhrika, s. 88)

İmam Ahmet bin Hanbel de "Rasulullah (sallallahu aleyhi vesellem) ile birlikte ehl-i beyte de salât ve selâm getirmek müslümanların bir görevidir." buyurur. (Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 323). Bir rivayetin tüm ravilerinin ehl-i beyt imamlardan olduğunu gördüğünde: "Bu senetler deliye bile okunsa şifa bulur." buyurmuştu.

Emeviler döneminde Hazreti Ali'nin (radiyallahu anh) bırakın halife olarak sayılmasını herhangi bir şekilde isminin bile zikredilmesi yasakken İmam Ahmet bin Hanbel çabalayarak, Hazreti Peygamber'in hadisinde hilafetin otuz yıl olduğunu öne sürmüş, Hazreti Ali'yi (radiyallahu anh) de dördüncü halife olarak konu etmeyi başarmıştır. (İbn-i teymiye. El fetava, c.35,s.19)

Ancak gönüller perdeli olduktan sonra gözümüzün önünde ay dahi ikiye ayrılrsa, Mecusi ateşleri sönse, dört tepeye parçalanmış kuşlar bir araya toplansa, İbrahim'in ateşi gül bahçesine dönüşse her bir cihetten "Allah bir!" nidaları duyulsa yinede Hak ve batılı ayıramaz insanoğlu.

Ahret saltanatının şehzadesi Hazreti Hasan (radiyallahu anh) Haydar-ı Kerrar'ın şehadetinden sonra imam olması konusunda ısrar gördüyse de Müslüman kanı dökülmemesi için kendisinden sonra oğlunu halife olarak bırakmayacağı sözü karşılığında hilafeti Hazret-i Muaviye'ye bıraktı. Ancak Muaviye ölümünden evvel dört bir yöne mektuplar ve adamlar gönderdi. Şam ve Irak'ın bütün ileri gelenlerini oğlu Yezit'e biat ettirdi. Fakat dört kişi bu hilafetten uzak durdular ve razı olmadılar.

Bunlardan birisi Ali Murtaza oğlu Hüseyin, biri Ebubekir oğlu Abdurrahman, biri Ömer oğlu

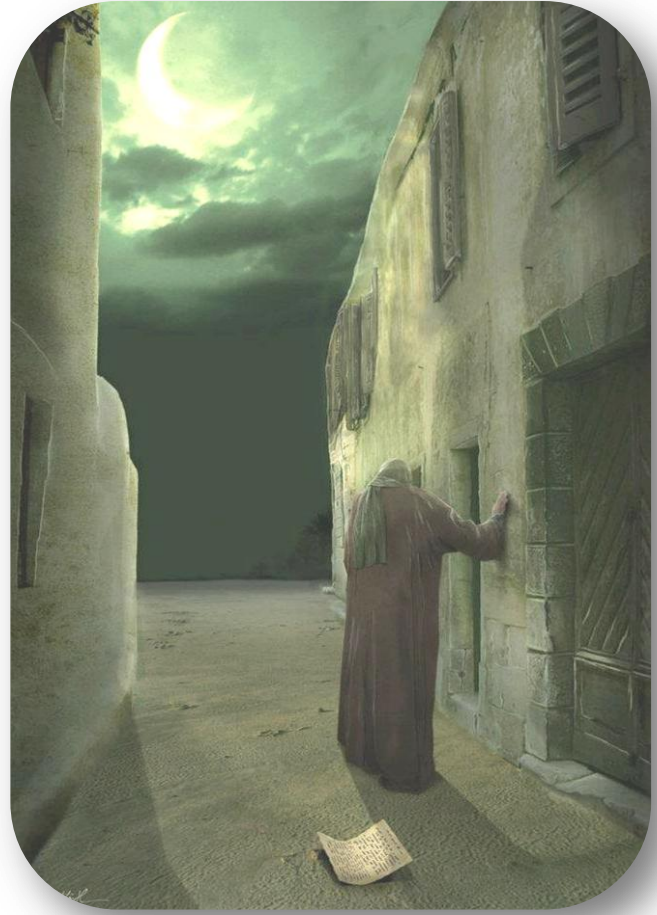
Abdurrahman ve biri de Zübeyr oğlu Abdullah idi. Biat konusunda ısrarlı talepler Hazreti Muaviye'nin hicri 60 yılında Şam'da vefat etmesine kadar sürdü. Yezid halifelik makamına oturunca Kûfe'liler Hazreti Hüseyin'e (radiyallahu anh) biat etmek istediklerine dair haberler yolladılar. O da amcasının oğlu Müslim ibn-i Akîl'i incelemelerde bulunmak üzere Kûfe'ye gönderdi. Amcaoğlu Müslim de, Kerbela'nın Beklenen Sultanı da Allah-u âlem biliyorlardı ki, dünya gözü ile bir daha görüşmek kismet olmayacaktı. Ağlaşarak vedalaştılar. Müslim menzile varduktan sonra bir mektup yazarak Kûfelilerin Hazreti Hüseyin'e (radiyallahu anh) biat edeceklerini, hatta on beş yirmi bin kişinin biatini onun adına kabul ettiğini bildirdi.

Gelen haberler doğrultusunda İmam-ı Hüseyin (radiyallahu anh) en yakın adamlarıyla birlikte yola düştü. Ve şöyle buyurdu: *"Allah'a yakınlık alameti, mihnetin ve belanın ölümleri veren zehrini yudum-yudum içmekten ve Allah-u Teâlâ'nın dergâhına kabul nişanesi, musibetlere ve çilelere tahammül etmekten ibarettir."* Yolda Kûfe'lilerin biatlarından caydığını ve Müslim ibni Akîl'in şehit edildiği haberini aldı. Bir an geri dönmeyi düşündü. Ancak konakladıkları sahrada manada Cenab-ı Rasûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) gördü.

Ve dedi ki: *"Dedem (sallallahu aleyhi ve sellem) bana 'Ey Hüseyin. Kûfe'ye gitmekte sakın geç kalma. Hiçbir sebep sana engel olmasın, hiçbir kusur ve geç davranış yoluna kapılma. Azamet tahtının sultanı olan Hazreti Allah o bölgede seni kanlara ve toprağa bulanmış göreceğini buyuruyor. Meleklerle de senin büyük sabrını gösterip itaatini mertebesini delillendirmek istiyor. Bu hizmette vakit geçirmek hatadır. Sebebinin aramak da reva değildir.'* dedi. *"Kim bizim yolumuzda kalbinin kanını dökmeye ve Allah'a kavuşmaya hazırsa, bizimle gelsin; isteyenler ayrılabilirler ben yarın sabah inşaallah hareket edeceğim."* (Hutta'l- Mevt hutbesinden alıntı) buyurdu. Ashap ve Hazreti Hüseyin'in (radiyallahu anh) yakın dostları bu sözlerle: *"İnna lillahi ve inna ileyhi raciûn"* (Biz Allah'tan geldik ve yine ona dönüyoruz. Bakara Suresi,156) ayetiyle mukabele ettiler.

Her konaklamada hutbe, her hutbenin sonunda kafilenden ayrılmak arzusunda olanlara izin ve hoşgörü vardı. İmam, Allah-u âlem yolculuğun sonunu bilmekteydi, bu yolun sonunda Hazreti Rasûlullah bekliyordu amma herkesin gönül yetirebileceği bir hicret değildi bu. Yol boyunca yapılan sohbetlerde hem şehit olacıklara hemde geride kalarak bu acıyı yaşayacak ehl-i beyt kadınlarına ruhen hazırlıktı. Kerbela yolunda saadette şekavet birbirinden ayrıldı. Said ile şaki imtihanla belli oldu. İman ediyorum ki, *"Allah kime hidayet ederse o doğru yolu bulur; kimi de saptırırsa, hüsrana düşenler de işte onlardır."* (Araf Suresi, 178) Sonuçta yanında sadece yetmiş iki savaşçı kaldı.

La Fetâ Hazreti Hüseyin şehadet yolculuğundayken nerede olduklarını sorduğunda *"Burası Mariye menzildir."* diye cevap verdiler. Hazreti İmam *"Belki başka bir adı da olacaktır."* deyince; *"Bir adı da Kerbela'dır."* dediler. Seyyid'i Şüheda: *"Allah-u Ekber! Burası kerb ve bela (hüzün ve bela) yeridir, Allah'ım kerb ve beladan sana sığıyorum."* diye Rabbine dua etti. Böylece İmam o elemli sahrada konaklayıp bekledi. Irak ileri gelenlerine bir mektup yazdı ve biat edenlere geldiği haberini yolladı. Ancak Yezid ve Ubeydullah İbnu Ziyad'ın korkusundan kimse bu çağrıya cevap veremedi, vermedi. Ah olsun o vefasızlığa ki, Cenab-ı Hak *"Kiyamet günü, Allah öncekileri ve sonrakileri birleştirip topladığı zaman her vefasız için, onu tanıtan bir bayrak dikilir ve: 'Bu falan oğlu falanın"*

vefasızlığıdır' denilir. "buyuruyor. (Buhari, Edeb, 99, Müslim, Cihad 10, (1735) Ebu Davud, Cihad 162. (2756); Tirmizi, Siyer 28)

Bunların yaşandığı dönemde ne Şia vardı ne de Sünnilik. Ehl-i sünnet ve Ehl-i Şia veya Alevilik lafızları Kerbeladaki kıyamdan asırlar sonra ortaya çıkmış kavramlardır. Büyük İmam (radiyallahu anh) bu tavrı ortaya koyarken ne Şii idi ne de Sünni. O; bu noktada, "Allah'a çağırın, salih amel işleyen ve gerçekten 'Ben müslümanlardanım' diyen" (Fussilet Suresi, 33) bir müminden başkası değildi.

Nihayetinde işaretler burada karargâhın düzenlenmesini gösteriyordu. Seyyid-i Şüheda birçok defa haberler göndererek kan dökülmesine mani olma gayreti içine girdiyse de ilahi rıza bunu mümkün kılmadı.

Muharrem ayının dokuzuncu gecesini Hazreti İmam'ın saflarından sabaha kadar erkek ve kadınların tekbir ve tehlil sesleri duyuldu. Sabahın izleri belirmeye başladığında toprakla teyemmüm ederek cemaat olarak namazlarını kıldılar. Hazreti İmam mübarek başını Rasulullah'ın sarığı ile süsledi, vücuduna Peygamber'in zırhını geçirdi ve dedesinin Cebah (kanatlı) adındaki atına bindi. Yadigâr zafer kılıcını göğsüne asarak safları tertip etmeye başladı. Sağ kanada Züheyr bin Mücella'yı, sol kanada da Habib bin Muzahir'i getirdi. Fetih ayeti yazılı sancağı Abbas bin Ali Murtaza'ya emanet etti. Kendisi ise ordusunun kalbinde, tam göbeğinde şehit olmaya hazırlandı.

Aşure günü ashabını etrafına toplayıp: "Dostlarım! Önümüzde bir köprü var şimdi, hepimiz geçeceğiz ondan. Adı, ölümdür bu köprünün. Bu köprüden geçtikten sonra, hayal bile edemeyeceğiniz, tasavvuru mümkün olmayan bir diyar bulacaksınız karşınızda..." "Hak üzere amel edilmediğini ve batıldan kaçınılmadığını görmüyor musunuz? Böyle bir durumda mümin bir kimseye, Allah'a kavuşmayı istemesi yakışıır." (Tarih-i Taberi, c.7, sayfa.30) diye seslendi.

Rivayet ederler ki, İmam Hüseyin'in (radiyallahu anh) ashabı arasında şöyle bir sünnet var idi; Onlardan her hangi biri savaş meydanına gitmek istediğinde İmam Hüseyin'in (radiyallahu anh) huzuruna gelerek şöyle diyordu: "Es-selamu aleyke yebne Rasulullah!" (Selam olsun sana ey Rasulullah'ın oğlu) İmam (radiyallahu anh) da onlara "Biz de yakında size kavuşacağız" buyuruyordu.

Hayal ediyorum ki etraftaki melekûtta Hazreti Teâlâ'nın (celle celaluhu) "Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın, onlar Rablerinin yanında diridirler." (Al-i İmran Suresi,169) vahyi duyulmaktaydı.

Benî Haşim ailesinden, Aşure günü ilk şehit olan Hazreti Ali Ekber'dir. Kerbela'da şehit edilen ilk ve tek kadın da kocasının cesetini kurtarma gayreti sebebiyle oklara hedef olan Veheb'in hanımı Haniye'dir. Kerbela, hüznün destanlarıyla doludur. Hazreti Hasan'ın evladı Hazreti Kasım da şehadete giderken taze gelinine şöyle seslenmişti: "Ey henüz açılmamış gül. Beni kıyamet meydanında atalarımızın hizmetinde, parçalanmış gömlek ve nemli gözlerle bulursun." Ve sonra sahradan bir ses geldi. "Amca! Beni bul." İmam Hüseyin o cihete baktığında Hazreti Kasım'ın başını vücudundan ayırırken gördü.

Rivayet edilmiştir ki, Zeynel Abidin savaşın son anlarında bütün ailesinin tek-tek şehadete kavuştuğunu görünce hasta yatağından kalktı, çok zayıftı. Kendisine savaş silahı hazırlıyordu ki babası İmam Hüseyin kadri büyük dedesinin,

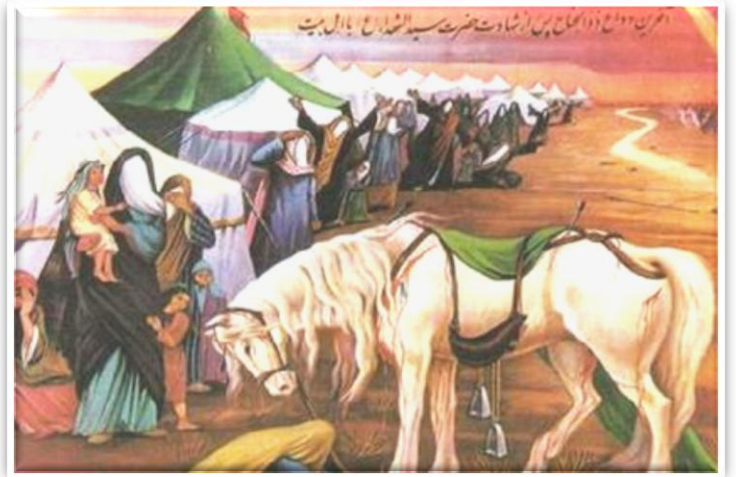
-Her sebep ve neseb kıyamet günü kesilir. Benim sebep ve nesebim bundan hariçtir ki kesilmez. (Buhari, Müslim) sözlerini anımsamış olmalı ki: "Ey gözümün nuru" diye seslendi. "Şimdi sana şehitlik izni yok. Çünkü seyyidlik silsilesi senin sağ kalmana bağlıdır. Hazreti Mustafa'nın ve Ali-el Murtaza'nın soyunun bekası senin sağ kalmanı gerektirir." dedi ve devam etti: "Sabırlı olmak yolundan ayrılma ki, o yol Peygamberlerin ve evliyaların ahlak yoludur. Eğer bu musibet nasip olmasaydı bizden sonra gelecek müslümanlara bir bela inse, ilahi gazap diye düşünerek üzüleceklerdi. Ne saadet ki, bela bizim yanımda hakikat ehlinin sevgilisidir. Ve musibetlerin başa gelmesi ümmetin Allah'tan korkanları için teselli sebebidir." dedi.

Çağlara uzanan bu ibret nasihatlerinin ardından, vasiyetlerini bildirdi ve Ehl-i'ne "Allah'a ismarladık." diyerek, "Allah şahit olarak yeter." (Nisa Suresi,79) ayetini tekrarlayıp cenk meydanına yüz tuttu. O sahrada birçok keramet zuhur etti ve dünya yaşanan bu zulmün karşısında dondu kaldı. Taif'in kaderi Kerbela'ya miras kalmıştı. Cenab-ı Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Hüseyin'in (radiyallahu anh) boynunu mühürlercesine öperdi ve Yezid ordusu da o mührü açmak istercesine saldırıyordu. Ne var ki, İlahi hikmetullah torunlardan bir torun olanı şehitlik rütbesiyle lütuflandıracaktı. Muhakkak ki şehid-i Kerbela Hazreti Hüseyin (radiyallahu anh) ve yetmişiki şüheda biliyordu ki, belâların

en büyüğü Peygamberlere, sonra evliyalara, sonra diğer has kullara gelir. Ataları (sallallahu aleyhi ve sellem): "Hiçbir Peygamber benim çektiğim kadar eziyet çekmemiştir." (El-Cami, el-Sağır) "Benim bu oğlum ki (İmam-ı Hüseyin) Irak'ta, Kerbalâ'da katlolunacaktır. Kim ki, bu vak'aya şahit olursa kendisine yardım etsin." (Hz. Enes (radiyallahu anh) buyurmuştu.)

Kerbela gam ve kederine ağlarken Medine'yi Münevvere de bu kasırgadan nasibini alıyordu. Ensar'dan bir kadın olan Selma (radiyallahu anha) anlatıyor: "Ümmü Seleme'nin yanına girdim, ağlıyordu. Neden ağladığını sorduğumda bana 'Şimdi Rasulallah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) rüyamda gördüm. Başında ve sakallarında toprak vardı. Neyiniz var ey Allah'ın Rasulü dedim, 'Az önce Hüseyin'in öldürüldüğüne şahit oldum.' buyurdu." dedi. (Tirmizi, Menakıb, (3774)Kütüb-u Sitte) Bu rüya üzerine Hazreti Ümmü Seleme (radiyallahu anha) Rasulallah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yıllar evvel kendisine emanet bıraktığı Kerbela toprağı hatırladı. Bu toprağı Cebrail (aleyhisselam) getirmiş ve senin evladın Hüseyin burada şehit edilecek demişti. Ümmü Seleme de bunca yıldır onu bir şişede saklamıştı. Hemen gidip şişeyi aldı içindeki toprak kızıl kan olmuş ve işaretler tamamlanmıştı. Bu acı haberi duyan Medine halkı feryatlara boğuldu. O gün yer yerinden oynadı.

Allah Kerbela'da cennet seyyidinin kanıyla öyle bir dram yazmıştır ki düşünceye, akla ve hissiyata en etkili biçimde hitap etmekte ve vicdan sahibi olan herkesi derinden etkilemektedir.

Hazreti Enes (radiyallahu anh) anlatıyor: "Ubeydullah İbnu Ziyad'a Hazreti Hüseyin'in (radiyallahu anh) başı getirildi. Elindeki çubuğun ucuyla burnuna dürtüyor ve: "Bu kadar güzelini de hiç görmedim!" diyordu. Ben de: "O, Rasulallah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok benzeyeniydi." dedim. Bu sözüm için beni terslediler." (Buhârî, Fezailu'l-Ashab 22; Tirmizi, Menakıb, (3780).

Eğer ki Yezid'in amacı da sünnetullahı yaşamak olsaydı hal böyle olmazdı. Ama makam mevki hırsına dalan Yezid ve kumandanlarının gönülleri paslanmış ve kararmıştı. Kerbela'da her şey yerli yerine dizilmiş, insanların en iyileri ile en kötülere karşı karşıya gelmişti. En merhametliler ve en acımasızlar; en temizler ve en kirliler. Çok iyi biliyorlardı ki Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) *"Benden sonra Ehl-i Beytimle imtihan olacaksınız. Ki onlar benim reyhanımdır, gözümün nuru ve parçamdır."* (Taberani) demişti. Lakin meleğin sesini, nefislerine; Allah'ın kelamını da Şeytan'a tercih edip kulaklarını tıkadılar. O bozguncuların sonu ise dünyadayken dahi ibretlik oldu ve ektiklerini biçmeye başladılar. Cenab-ı Hak Kerbela şehitlerinin katillerini katletmeyi hicri 66 yılında İbrahim İbnu'l-Eşter'e nasip etmiştir. Ammar İbnu Umayr (radiyallahu anh) anlatıyor:

"Ubeydullah İbnu Ziyad ve arkadaşlarının kellesi geldikçe Kûfe'nin Rahabe mahallesinin mescidinde üst üste dizildi. Seyirci kalabalığına ben de yaklaştım. 'Geldi! Geldi!' diyorlardı. Ne idi bu gelen diye merak edip daha da yaklaştım. Meğerse gelen bir yılanmış. Kelleler arasına girip kayboluyor, tekrar çıkıyordu. Derken Ubeydullah İbnu Ziyad'ın burun deliğine girdi ve orada bir müddet kaldı. Sonra çıkıp gitti ve kayboldu. Biraz sonra kalabalık tekrar bağırmaya başladı. 'Yine geldi! Yine geldi!' Bu hal iki veya üç kere tekrür etti." (Tirmizi, Menâkıb, (3782). Kütüb-u Sitte)

Ümit ediyorum ki onlar mahşerde de Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu nidası ile karşılanacaklar. *"Bana Kevser verildi. Bu, cennette bir ırmaktır. Eni, boyu Şark ile Garp arasındır. Ondan içip de susayan ve abdest alıp da toza bulanana olmaz. Bundan, ehl-i zimmetime haksızlık eden ve Ehl-i Beytimi katleden içemez."* (Ravi: Hz. Enes (r.a.) Ramuz el e-hadis)

Seyyidlerin Babası (sallallahu aleyhi ve sellem), Cebrail'in (aleyhisselam) haberi ile ciğerpareleri daha şehit olmazdan evvel onlar için ağlamıştı. Dolayısıyla Kerbela'ya ağlamak Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bir sünnetidir. Rivayet odur ki, bir gün Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) reyhanını kucağına alarak şöyle söyledi: *"Hüseyn'in şehadeti üzere müminlerin kalbinde bir aşk vardır, o aşk asla soğumaz."* Sonra buyurdular ki: *"Babam her gözyaşının maktulü olan Hüseyn'e feda olsun."* Her gözyaşın maktulü nedir, diye sorduklarında, *"Onu anan her mümin, mutlaka ağlar."* buyurdular. (Müstedrek'ul- Vesail, c.10,s.318) Ehl-i Beyt imamlarının inanışlarına göre, Kerbela şehitleri için dökülen her gözyaşı damlası, şeref sedefinde birer inci olup hesap gününde günahların affedilmesine sebep olur.

Kerbela mazlumunun musibet vakasını tekrarlamak itikadımın yenilenmesine, cesaretimin kuvvetlenmesine vesile oluyor. Seyyid-i Şüheda'nın hatta yetmişiki şühedanın aç ve susuz bir halde yaşadıklarını tefekkür etmek gaflette bulunduğumu idrak etmeme ve tıpkı ibadet edercesine gönlümün yumuşamasına sebep oluyor.

Rivayet edilir ki, Hazreti Hüseyin kıyamet günü kanlı yüzle Arasat (Kıyamet gününde insanların toplanacağı yerin bir adı) sahasına çıkacak ve **"Rabbi şefa'ni limen beka âla musiybeti"** (Yarabbi benim musibetim için ağlayanlara beni şefaati kı.) diye niyaz edecektir.

Gönlümüzdekine ve gözümüzdekine sen şahitsin Ya Rab!

Sübhanallah (celle celaluhu) Muhammed ümmetini, bu sedayı nemli gözler, titreyen bir kalp ve hüznü bir imanla işitenlerden, yüzü pak olarak şefaatine mazhar olanlardan eylesin.

RABBİNE DAVET ET

Okyanusun içinde küçücük bir balık dolaşır gün boyu. Suyun içerisindeyken yaşadığı yerin farkında değildir. Ancak suyun dışına çıkınca görebilir yaşadığı yeri. Bizler de bu küçük balık gibi kimi zaman fark edemeyiz yaşantımız içerisindeki küçük ayrıntıları, etrafımızda cereyan eden olayları... Görmek için; olayların dışına çıkmak gerekir. Sokakta 5 dakika etrafınızı izlemek bile yeter bazen; insanların birbirlerine “aşkım” diye hitap edip, aynı zamanda küfürlerin havada uçuştüğünü, hakaretlerin havada uçuştüğünü, insanların birbirleriyle çok çabuk kavga edebildiklerini (özellikle trafikte) görmek için 5 dakika bile fazladır çoğu zaman. İnsanlık böyle bir zamanı yaşarken kulaklar güzel bir söze hasretir. Güzel bir söz duymak isterler. Güzel sözlü insanlar için Kur’an-ı Kerim’de şöyle bir tanım vardır: “*Ben müminim deyip, salih amel işleyip, insanları Allah’a çağıran kimseden daha güzel sözlü kim vardır?*” (Fussilet Suresi, 33)

İslam’a davettir, tebliğ. Yaşama amacımıza davettir. Hadis-i kutside geçen “*Ben bir gizli hazine idim, bilinmekliğimi sevdim. Beni bilsinler için mahlûkatı yarattım.*” (gayemize yol göstericidir. Tebliğ etmenin İslam’da ayrı bir yeri vardır. Kassas Suresi 87. ayetinde buyurur ki: “*Rabbine davet et.*” Nahl Suresi 125. ayetinde de buyurur ki: “*Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğüt çağır ve onlarla en güzel bir şekilde mücadele et.*” Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) peygamberlik görevi verilince Hazreti Hatice (radıyallahu anhüma): “*Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) çok yorgunsunuz biraz dinlenseniz.*” der. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “*Dinlenecek zaman yok.*” cevabını verir. “*Önce yakınlarını uyar.*” (Şuara Suresi, 214) ayetine göre tebliğ görevine hemen başlar.

Hazreti Mevlana Celaleddin-i Rumi, tebliğin peygamberler için önemini Mesnevi’de şöyle anlatır: “*Farz edelim ki siz taş kesilmişsiniz, kulaklarınız da gönülleriniz de kilitlenmiş. Sözümüzü kabul edip etmemenizle bizim bir işimiz yok. Bizim işimiz Hakk’a teslim olmak, O’nun buyruğuna uyararak tebliğde bulunmaktır. Bize bu kulluğu, yani peygamber olmayı, size Hakk’tan hakikatten haber vermeyi O emretti. Söylediklerimiz O’nun emridir. Kendimizden, kendiliğimizden değildir. Bizim hayatımız, Allah’ın emirlerini yerine getirmek içindir. Eğer ‘Çöle ekin ek.’ buyursa tereddüt etmeden ekeriz.*”

Kassas Suresi 59. ayetinde şöyle buyurur: “*Rabbin, kendilerine ayetlerimizi okuyan bir peygamberi memleketlerin merkezine göndermedikçe, o memleketleri helak edici değildir. Zaten biz ancak halkı zalim olan memleketleri helak etmişizdir.*” İslam’da tebliğ edilmeyen bir topluğa asla savaş açılmaz. Ata bin Yesarim’in rivayetine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hz. Ali’yi tebliğ için bir

yere gönderir ve ona şöyle buyurur: “Haydi arkana bakmadan git.” Hazreti Ali: “Ya Rasulullah onlara nasıl davranayım?” der. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Onların bulunduğu alana vardığında onlar seninle savaşmadan onlarla savaşma. Şayet seninle savaşmaya başlarsa, senin taraftan birini öldürünceye kadar sen savaşa başlama. Bir de senin taraftan öldürdükleri kimseyi onlara göstermedikçe de onlarla savaşa girme. Onlara o öldürüleni gösterdikten sonra şöyle de: “Hala, ‘la ilahe illallah’ demeyecek misiniz?” Şayet söylemeyi kabul ederlerse onlara de ki: “Namaz kılacak mısınız?” Şayet “Evet” derlerse, onlara de ki: “Mallarınızdan zekât verecek misiniz?” Bunu da kabul ederlerse, artık onlardan başka bir şey isteme. Allah’a yemin ederim ki, Allah’ın senin vasıtanla birini hidayete kavuşturması, senin için güneşin üzerine doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır.”

İslamiyet öylesine şefkatli, merhametli bir Peygamberin dinidir ki: Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir topluluğa tebliği ettiği zaman; eğer o topluluk iman etmezse, O (sallallahu aleyhi ve sellem) gözyaşları içinde Rabbine yalvarır: “Eğer bilselerdi böyle davranmazlardı. Bilmedikleri için böyle davranıyorlar.” O (sallallahu aleyhi ve sellem) iman etmiyorlar diye bir kavmin helakını istemez. Belki gelecek zürriyetlerinin içinden Müslüman olan çıkar diye düşünür. Onun bu üzüntüsünün apaçık delilidir şu ayeti kerime: “Ey Habibim! Bu Kuran’a iman etmiyorlar diye neredeyse üzüntüden kendini harab edeceksin.” (Kehf Suresi, 6) İslamiyet’in bu inceliğini düşündükçe günümüzde hala gerçekleştirilmeye devam eden katliamlar akıl alır gibi değildir. Sırf ırklarından dolayı öldürülen insanların hesabını kim nasıl verecektir? Örneğin; 20. yüzyılda Avrupa’nın ortasında Boşnaklara yapılan zulüm, 1952’de Kıbrıs’ta yaşayan Rumların Türklere ait iş yeri, camii ve evlerini yakıp yıkmakla, insanları katletmekle başlayan; 1963 yılına gelindiğinde ise iki katına çıkan katliam, ABD’nin 11 Eylül saldırılarını gerekçe gösterip, Irak’a ve Afganistan’a müdahale etmesi ve oradaki sivil halkı katletmesi gibi... Maalesef tarih hep buna benzer olaylara şahitlik etmiştir. Bu saydıklarım sadece yakın tarihimizden birkaç örnektir. Oysa Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “İrkçılığa çağıran bizden değildir; irkçılık için savaşan bizden değildir; irkçılık üzere, asabiyye uğruna ölen bizden değildir.” (Müslim, İmare 53, 57, hadis no: 1850; Ebu Davud, Edeb) buyurur.

Tüm bu yaşananlar İslam’ın dışındadır. Şefkat ve merhametin zirvesinde olan bir peygamberin dini irkçılığı asla kabul etmez.

Kur’an-ı Kerimde şöyle buyurur: “Görmedin mi, Allah, yerdekileri ve denizde onun emriyle akıp giden gemileri, sizin yararınıza verdi.

Ve izni olmadıkça, göğü yerin üstüne düşmekten alıkoyar. Şüphesiz Allah, insanlara karşı şefkatlidir, çok merhametlidir.” (Hac Suresi, 65)

ÜMİT DERGAHI

Hilal ARZU

KİME MERHAMET

***"Bu, Allah'ın kullarının kalplerine yerleştirdiği merhamettir ve Allah, ancak merhametli kullarına rahmet eder."* (Müslim, Cenâiz, 11; Buhârî, Merdâ, 9)**

Merhamet konusunda ilk olarak kime merhamet sorusu akla gelmelidir. İnsan ilk önce kendine merhamet etmeli. İnsanın kendine merhamet etmesi, Allah'ın (**celle celaluhu**) yasakladıklarını terk etmesi, günahlarına tövbe etmek suretiyle kendini azaptan esirgemesi, Allah'ın (**celle celaluhu**) emirlerini yerine getirmesidir.

"Siz kendi ellerinizle bile-bile nefislerinizi ateşe atmayınız." Merhamet et, nefsini ateşe atma merhamet et, kendini helallerden yasaklama, bu sefer nefsin sana değişik vuracaktır. Helali yasaklamak takva değildir. Merhamet et, uyumak bir kimsenin helalidir uyu, yemek yeme ihtiyacı duyduğunda oruçlu değilsen ye... Merhamet et, seninde arkadaşların dostların olmalı onlara zaman ayırabilmelisin. Merhamet et kendine, ibadete zaman ayırabilmelisin. Merhamet et; seninde akrabaların, annen, baban var. Onlarla diyalogunu kesme, merhamet et kendine, kendine muhabbet besle. Sen kötü bir insan değilsin, sen yeryüzüne halife olarak yaratıldın. Merhamet et; sen ahseni takvim üzerine yaratıldın. Kendine merhamet etmek kendini kaale almamak, yerlere yatırmak değil. Tasavvuf o da değil, tasavvuf insanın kendi üzerinden dozer geçer gibi üzerinden geçmesi değil tasavvuf kıymet vermek, değer vermek. Tasavvuf kıymetli görmek... Bir kimse kendini kıymetli görmezse kimi kıymetli görecektir?
(Mustafa ÖZBAĞ; 04.02.2012 Tasavvuf Vakfı)

"Mağrib cihetinde bir kapı vardır. Bu kapının genişliği veya bunun genişliği binekli bir kimsenin yürüyüşüyle kırk veya yetmiş senedir. Allah o kapıyı arz ve semaları yarattığı gün yarattı. İşte bu kapı, güneş batıdan doğuncaya kadar tövbe için açıktır." (Tirmizi, Da'avât 102, 3529). Bu hadisi şerifte kıyamet kopana kadar insanların tövbe edebileceği anlatılmak istenmiştir. Bu bir müjdedir. Hak Teâlâ'nın kullarına olan sevgi ve merhametinin sonsuzluğunu göstermektedir.

Merhamet kapılarından tövbe; belirli bir günah için yapılır ve tövbe eden insan, yaptığı hatayı düzeltmeye kesin karar verir, bir daha aynı hataya düşmemek için Rabbimizden yardım diler. Ancak unutulmamalıdır ki, bağışlanma dileme de tövbe de samimi ve içten olmalıdır. Allah'ın "*Rabbimize yalvara-yalvara ve için-için dua edin...*" (Araf Suresi, 55) buyruğu, bağışlanma dilerken de, tövbe ederken de insanın yaşaması gereken ruh halidir.

Şefkat ve merhamet bakımından da insanların en üstünü Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa'dır (sallallahu aleyhi ve sellem). Kur'ân-ı Kerim'de mealen şöyle buyrulur: "*Ey müminler! Andolsun ki; içinizden size, sıkıntıya uğramanız kendisine ağır gelen, size düşkün, inananlara şefkatli ve merhametli bir peygamber gelmiştir.*" (Sure-i Tevbe, 128)

İnsanlığı şefkat ve merhametle tanıştıran, ilmek-ilmek sevgi ile dokuyarak, gergef-gergef şefkat ile örecek bir rahmet toplumu inşa eden, Yüce Peygamber günahlara tövbe etmek konusunda da ümmetine yol göstermiştir.

Ebû Bekri's-Siddık (radıyallahu teâlâ anh) Hazretleri:

-Yâ Rasulallah, namazın ahirinde okumak üzere bana bir dua talim buyur, dedik de Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretleri buyurmuşlardır ki:

-Şöyle dua et: Yâ Rabb, muhakkak ki ben kendime çok zulmettim; yani çok günah işledim. Günahları ise ancak sen afvü mağfiret edersin. Hakkıyla gafur ve rahîm ancak sensin. Beni kendi indinden bir fazl u keremle afvü mağfiret eyle ve bana lütfu ihsanıyla merhamet eyle. Yani benim istihkakım olmayarak mahza fazl u kereminle cehennemden halâs edip cennet ve cemaline kavuşturun. (Buhârî, Ezân, 149, Deavât, 16)

Abdullah İbni Ömer Hz. Peygamber'in bir mecliste yüz defa: "Rabbiğfirlî ve tûbaleyye, innekeente't-tevvâbü'r-rahîm; YâRabbî! Beni bağışla; tövbemi kabul buyur. Şüphesiz sen tövbeleri kabul eden merhamet sahibisin" dediğini kendilerinin de bunu saydıklarını söylemektedir.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu: "Vardır ki bâzı kullar, Günahı sebebiyle, Cenneti kazanırlar.", "Nasıl olur?" denildi, buyurdu ki: "Günaha, Tövbe istiğfar edip, unutmaz onu daha. Öyle pişman olur ki, şeytan da hayret eder. Ve Keşke bu günaha sokmasaydım onu." der.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu: "Tövbekârlarla otur. Çünkü o kimselerin kalpleri ince olur." GAZALİ

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazretleri şöyle buyurur: "Pişmanlık tövbedir." (Ramuz-el-Ehadis: 238/1)

"Allah' a tövbe edin, O' ndan af dileyin. Ben günde yüz kere tövbe ediyorum." (Müslim Zikir: 12)
"Hata edenlerin en hayırlısı, günahlarına tövbe edendir." (Büyük Hadis Kül: 5/332)

"Gülerek günah işleyen ağlayarak cehenneme girer." (Ramuz-el Ehadis: 400/4)

"Her paslanmanın bir cilası vardır. Kalbin cilası da "Estağfurullah" demektir." (Ramuz-el Ehadis: 128/11)

Bir gün Allah Rasülü' ne (sallallahu aleyhi ve sellem) bir genç geldi ve şöyle dedi:

- Ya Rasulullah! Bir günah işledim! Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de:

- Tövbe et, dedi. Genç:

- Tövbe ettim ama yine günah işledim, dedi. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yine:

- Tövbe et, buyurdular. Genç adam sordu:

- Ne zamana kadar tövbe edeyim? Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle

buyurdular:

- Şeytan mağlup oluncaya kadar tövbe et. Genç adam yine sordu:

- Ya Rasulullah, benim günahım çok olduğu zaman ne olacak? Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)

buyurdular:

- Allah'ın affi senin günahından daha büyüktür.

Rasûl-i Ekrem Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) günah işlemekten korunduğunu, dolayısıyla onun hiçbir günahı bulunmadığını biliyoruz. Buna rağmen onun her gün birçok defa tövbe etmesinin sebebi, ümmetine tövbe ve istiğfarın önemini göstermek ve hiçbir kimsenin Allah Teâlâ'ya, O'nun lâıyk olduğu şekilde ibadet edemeyeceğini belirtmektir.

Rasûl-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Benim de kalbime gaflet çöküyor. Ben de Allah'a günde yüz defa istiğfar ediyorum." (Müslim, Zikir 41)

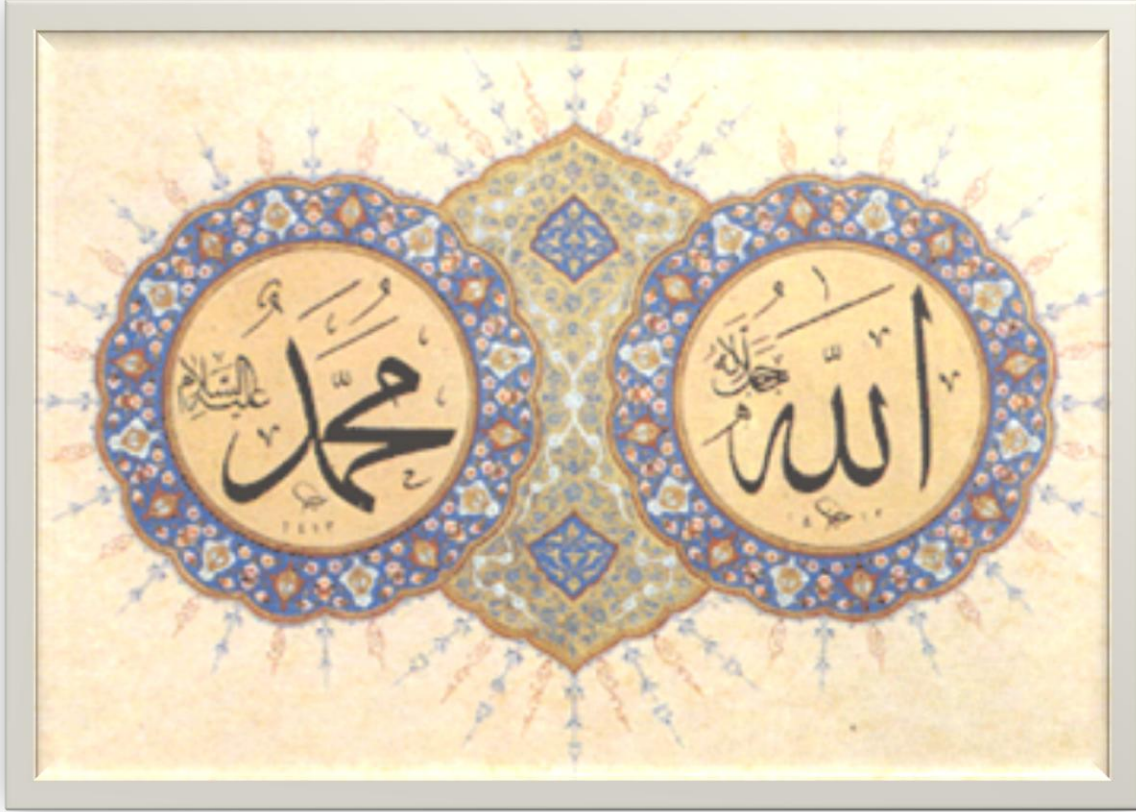
Peygamber Efendimiz günah işlemekten korunduğu, gelmiş geçmiş bütün kusurları bağışlandığı halde günde yetmiş defadan fazla tövbe ederse, günah çukuruna batmış olan bizlerin her gün en az onun kadar tövbe etmemiz gerekir. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Günah işleyip arkasından kalkıp abdest alarak iki rekât namaz kılan sonra da Allah-ü Teâlâ Hazretleri'ne tövbe eden her insan mutlaka mağfiret olunur." Sonra da şu ayeti okudu: "Onlar fena bir şey yapamadıklarından veya kendilerine zulmettiklerinde Allah'ı zikrederler, günahlarının bağışlanmasını dilerler. Günahları Allah'tan başka bağışlayan kim vardır?" (Al-i İmran, 135) (Tirmizi)

Allah Zülcelâl, insanlara karşı sonsuz merhametli ve bağışlayıcıdır. İnsan, doğru yola yönelmesi için Cenab-ı Hakk'ın bir rahmet olarak verdiği süreyi iyi kullanmaz, daha zamanı varken tövbe edip bağışlanma dileyerek Rabb'ine yönelmezse sonucunda bir azap olabilir. Kendisi için belirlenen sürenin ne zaman dolacağını bilemeyen insan, imanını güçlendirmek ve ahlakını güzelleştirmek için çaba sarf etmelidir. Henüz yaşıyorken, her insan için Allah'tan bağışlanma dileme ve tövbe yolu her an açıktır.

PEYGAMBERLER TARİHİ

SEMİNE NAŞİRE

Ey ashabım! Ey ümmetim! Ben size bir babadan daha şefkatli ve daha merhametliyim.

Şefkat göstermek, iyilikte bulunmak, affetmek gibi hasletler; bizim gördüğümüz ve görmediğimiz bütün yaratılmışlar için Allah Teala'nın ihsan ettiği büyük bir lütuftur.

Cahiliye dönemine İlâhi Nur, Tevhid Meşâlesi ve Âlemlere Rahmet olarak gönderilen Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) her hareketi, sözü ve tavrı; kendi dönemindeki ashabına, ümmetine ve tüm kâinata örnek olmuştur.

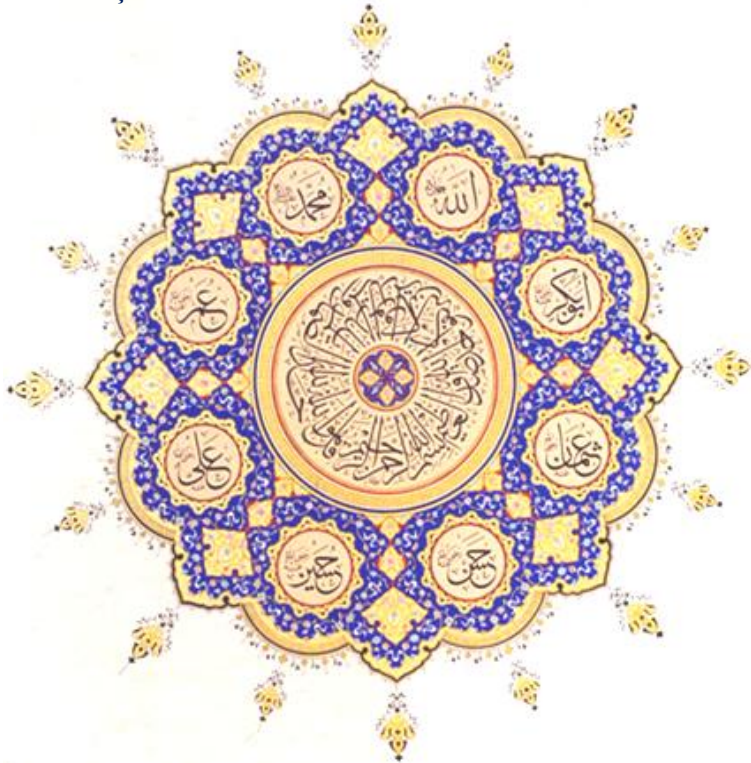
Bir kimseyi tanımlamak, tanıtmak için bir kaç kelâm yeterlidir. Oysa söz O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) gelince dil lâl olmakta! Söylenecik ne kadar övgü, güzel söz varsa dahi bu aciz dille O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) kifayetsiz kalmakta... Anlatacak kelâm, vasıflandıracak söz bulmak zor...

O (sallallahu aleyhi ve sellem) yetimlere, çocuklara karşı çok şefkatliydi. Öyle ki elinde bir yiyecek olduğu vakit onu önce küçük çocuklara verirdi. Yolda gördüklerini oper, sarılır,

devesine bindirip gezdirirdi. Hatta bir bayram sabahı camiden dönerken kıyafetleri son derece eski, gözü yaşlı, kalbi mahsun bir çocuk görmüştü de küçüğün bu haline dayanamayıp; "Oğlum! Sen niçin arkadaşlarına katılmıyorsun?" demişti. Bunun üzerine çocuk başını kaldırıp Güzeller Güzeli'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzüne bakıp; "Ey Allah'ın Elçisi! Ben yetimim." deyince onun kırık kalbine dayanamayan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuğu evine alıp giydirmiş, yedirmiş, içirmiş ve o minik gönlünü sevindirmişti. Çocuğu karşısına alıp yüzünü okşayarak; "Benim baban, Âyşe'nin annen, Hasan'la Hüseyin'in de kardeşlerin olmasını ister misin?" deyince çocuk; "Evet Allah'ın Elçisi." diyerek sevinçle koşarak sokağa fırlayınca bu halini görenler; "Ey ne oldu sana?" dediklerinde "Allah'ın Elçisi babam, Âyşe annem, Hasan'la Hüseyin'de kardeşlerim oldu." demişti.

O (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ın Sevgilisi olduğu halde bile huzuruna gelenlere son derece şefkatli ve nazikti. Öyle ki birgün bir adam O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna geldiğinde heybetinden titremeye başladı. Sahabenin bu halini görünce; "Kendine gel, ben bir hükümdar değilim. Ben ancak Kureyş kabilesinden kurumuş tuzlu ekmek yiyen bir kadının oğluyum." diyecek kadar da tevazu sahibiydi.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), Taift'e mübarek yüzüne taşlar atılıp, kanlar içinde kaldığı halde bile merhametinden vazgeçmemişti. Habibi'nin böyle bir sıkıntıya düşmesi sebebiyle Yüce Allah Cebrail'i göndererek, her an meleklerin emrinde olduğunu ve ne dilerse meleklerine emredebileceğini bildirdi. Bunun üzerine dağlara emreden melek Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem) seslenerek selam verdi ve; "Sen ne dilerse emrine hazırım, eğer şu iki dağın Mekkeliler üzerine çökerek birbirine kavuşmasını ve müşrikleri tamamıyla ezmesini istersen onu da emret." dedi. Bunun üzerine "Hayır! Ben onu istemem, ben isterim ki Allah bu müşriklerin soyundan yalnız Allah'a ibadet eden ve Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayan insanlar meydana çıkarsın." demişti.

Hayatı boyunca her fiiliyatıyla örnek olan Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Kâbe'de namaz kılariken üzerine deve işkembesi atan, Peygamberimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürmek için tuzaklar kuran, Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) düşmanlıkta sınır tanımayan Ebu Cehil ve oğlu İkrime'yi de şefkatinden yoksun bırakmamıştı. İslâm ordusu Mekke'ye girince İkrime korkusundan Yemen'e kaçtığında Müslüman olmakla şereflenen eşi, Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) büyüklüğünü biliyordu. İkrime'nin de mümin olmasını arzu eden eşi, bunun için kocasının peşine düştü. O'nu Yemen'de buldu ve Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisini affedeceğine dair teminat aldığını söyledi ve bunu duyan İkrime'yle beraber geri döndü. Hazreti Rasul (sallallahu aleyhi ve sellem) her ikisini de güler yüzle karşıladığı gibi İkrime'ye;

-Merhaba ey süvari muhacir diyerek kucaklayıp iltifatta bulundu. Artık imanla şereflenen İkrime, Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) geçmişte yapmış olduğu zulümlerden dolayı son derece mahçuptu. Fakat Rahmet Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem) Müslüman olan İkrime'ye şöyle dua etmişti:

-Allah'ım, İkrime'nin bana yaptığı bütün kötülükleri, Senin nurunu söndürmek için attığı her adımı affet. Yüzüme karşı ve gıyabımda söylediği sözleri de affet.

O (sallallahu aleyhi ve sellem) güzel ahlâkını Kur'an'dan almış, bütün iyilikler, güzel huylar kendisinde toplanmıştı. Saygı değer eşi Hazreti Âyşe'ye Peygamberimiz'in ahlâkının nasıl olduğu sorulduğunda, "O'nun ahlâkı Kur'an idi." demişti. Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hakkında:

-Ve sen elbette yüksek bir ahlâka sahipsin" buyurarak O'nun ahlâkını övmüş, aynı zamanda Kur'an-ı Kerim'in Tevbe Suresi 128. Ayetinde, And olsun, size kendinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız O'na çok ağır gelir. O, size çok düşkün, müminlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir. buyurarak ümmetine olan düşkünlüğünü vurgulamıştır.

Rabbim cümlemizi O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) ahlâkı ile ahlâklanmayı nasip etsin.

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetine olan bağlılığı gibi, bizlerin de O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) bağlanması duası ile...

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عاشوراء

عاشوراء

عن علي بن ابي طالب رضي الله عنه
 كان اذا اوصف النبي صلى الله عليه وسلم قال
 لم يكن في الطور المقسط ولا في القبة المتردد • كان زينة
 من الغيوم • ولم يكن في جنتها الفلج • ولا في السحاب • كانت
 جنتها رجلاً • ولم يكن في بطنها • ولا في الكلب • وكان في اليوم
 تدور • ابيض مشرق • اذبح البستان • اهدت الانفس
 جليل المشاقير والى كعبه • البرود وسريره • شجر الكلبين
 والقدمين • اذا مشى يسمع كأنه يمشى صبي
 • ولا انشدت لفت معاً

عاشوراء

عاشوراء

وَمَا ارْسَلْنَاكَ اِلَّا حَمِيلاً لِلْعَامِلِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ • وهو قال النبي صلى الله عليه وسلم • وانشد فنه
 لخرة • واليه عرفت • وانشد فنه عسرة • من سارة هديته حسنة •
 ونزلت عليه من قوله العنة • يقول يا حسنة لم ارقبك ولا بكه • ومثله صلى الله عليه وسلم
 اللهم صل وسلم على النبي الراسخ وشيخ الامم خير واليه وصحت جمع من الظاهر

HİLYE-İ ŞEMAIL VE FAZİLETLERİ

“Benden sonra beni her şeyden çok seven birçok kimseler gelecektir ki, onların bir kısmı ailesi, mal ve mülküne karşılık beni bir defa olsun görmeyi tercih edecektir.” (Müslim)

İslami ıstılahta hilye; Hazreti Peygamberin (**sallallahu aleyhi ve sellem**) dış görünüşünü ve yüce vasıflarını anlatan manzum veya nesir halindeki eserlere verilen addır. Hilye-i Saâdet de denir. Müslümanlar, Hazreti Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Efendimizin her haline ve şekline son derece önem verdikleri için, usta sanatkarlar çok sayıda hilyeler yazmışlardır. Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) dünyadan ahirete geçecekleri zaman Ashab-ı kiram “Ya Rasulullah senden sonraya kalıp da cemalini göremezsek halimiz nice olur?” diye ağlaştılar. Sonra kızı Hazreti Fatıma boynuna sarılıp “Ey babacığım! Senin cemalini göremeyeceğiz, halimiz nice olur” diye ağladı. O zaman Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Efendimiz şu sözleri söyledi Ey kızım Fatıma, ashaplarım geliniz. Size vücudumun cevmini yazdırayım. Beni görmek istediğiniz vakit okuyup yüzünüze sürün, hemen beni görmüş gibi olursunuz. Ben dahi sizden razı olurum. Her kim ümmetinden olup da beni görmek istediği vakit okuyup yüzüne sürerse cehennem ona haram olur. Her kim yükseğe kaldırıp bakarsa ve bana muhabbetle bağlanırsa Allahu Teâlâ ona cehennemi haram kılar. O kişi kabir azabından emin olur. Mahşer günü çıplak olarak haşredilmez, sırat köprüsünü yıldırım gibi geçer ve benimle birlikte cennete girer. O kişi yönetici ise muradına erer. Allahu Teâlâ ona düşmanlarına karşı yardım eder. Bütün şeytanların şerrinden korur. Her korkusundan emin olur. Her kim bunları yanında taşırsa Allahu Teâlâ Adn cennetlerini ona konak yapar. Ulemanın beyanına göre içinde Peygamberin (**sallallahu aleyhi ve sellem**) cemal-i şerifi bulunan eve felaket uğramaz, şeytan ve fakirlik giremez, ateşle yanmaz. Üzerinde taşıyan kişi her türlü musibetten korunur. Ömür ve devleti uzun olur. Ahiret belalarından emin olur. Her ne niyetle kırk gün okursa muradı hâl olur. Ölümünden sonra kefenine koyduran kabir azabı görmez. Yetmiş melek ona dua ve istiğfar eder. Hilye-i şerif okumadan ve bakıp yüzüne sürmeden evvel üç defa salâvat-ı şerif okunması uygun olur. Evlerin girişlerine ve odalarına asılması güzel bir adaptır. Sabahları salâvat getirdikten sonra ellerin yüze sürülmesi Rasulullah’ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) nuruyla nurlanmaya ve suretimizin de O’na (**sallallahu aleyhi ve sellem**) benzemesine vesile olur inşallah.

HİLYE-İ ŞEMAIL’İN MEALİ

Hazreti Ali (**radiyallahu anh**), Rasulü Ekrem’i şöyle tavsif ederdi:

“Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ne çok uzun ne de çok kısa değildi. O kavminin orta boylusuydu. Saçları ne çok kıvrık ne de dümdüzdü, hafifçe dalgalıydı. Yüzü hafif değirmi ve dolguncaydı. Yüzünün rengi pembe beyaz, gözleri siyah, kirpikleri sık ve uzundu. Kemiklerinin eklem yerleriyle omuz başları irice idi. Vücudu kılsız olup sadece göğsünün göbeğine doğru inen ince tüy şeridi vardı. El ve ayak parmakları kalıncaydı. Yürürken meyilli ve engebeli yerde yürürcesine ayaklarını sürmeden sertçe kaldırır ve adımlarını uzunca atardı. Bir kimseye baktığı zaman yalnızca başını çevirerek değil bütün vücudu ile o tarafa yönelirdi. Sirtında iki kürek kemiği arasında Peygamberler zincirinin son halkası olduğunu gösteren nübüvvet mührü vardı. İnsanların en cömerdi, en doğru sözlüsü, en yumuşak huylusu ve en arkadaş canlısıydı. Kendisini ilk defa görenler onun mehabeti karşısında sarsılırlar, fakat dostluk kurup sohbetinde bulunanlar onu çok severlerdi. Efendimizi (**sallallahu aleyhi ve sellem**) övmek isteyen kimse, “Ben ondan önce ve sonra eşini ve benzerini görmedim” derdi. Allah’ın salât ve selamı O’nun üzerine olsun.

HANIMLAR ALEMİNİN YILDIZLARI

Meftun AY

"Şüphe yok ki erkek ve kadın Müslümanlar, erkek ve kadın mü'minler, itaat eden erkekler ve kadınlar; doğru sözlü erkekler ve kadınlar, sabırlı erkekler ve kadınlar, gönülden bağlanan erkekler ve kadınlar, sadaka veren erkekler ve kadınlar, oruç tutan erkekler ve kadınlar, iffetlerini koruyan erkekler ve kadınlar, Allah'ı çokca zikreden erkekler ve kadınlar, işte Allah bunların hepsine mağfiret ve büyük ecir hazırlamıştır." (Ahzab Suresi, 33/35)

Ayet-i Kerimesi mucibince Allah; hanım ve erkek kulları arasında ayırım yapmamıştır. Rasulullah Efendimiz de (sallallahu aleyhi ve sellem) bu ahlakla ahlaklanarak bütün mahlukata olduğu gibi hanımlara karşı da çok şefkatli ve merhametli davranmıştır. Sahabe hanımlar da bu merhamete güvenerek Allah Rasulu (sallallahu aleyhi ve sellem) ile çok güzel ilişkiler kurmuşlardı. Kafalarına takılan her türlü soruyu Rasulullah Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) sorabiliyorlardı. Hatta bir keresinde Esmâ bint-i Şekel adındaki bir kadın sahâbi Hazreti Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) gelerek hayızdan temizlendikten sonra nasıl yıkanılacağını sormuştur. Esmâ'nın cesaretine hayran kalan Hazreti Aişe (radiyallahu anha): *"Ensar kadınları ne iyi kadınlardır. Dinlerini öğrenmek hususunda onlara haya mani olmuyor."* demiştir. (Müslim, Hayız, 61)

Ümmü Ümâre de (radiyallahu anha) bir gün *"Ya Resûlallah her şeyi erkekler için görüyorum, hiçbir şekilde kadınlardan bahsedildiğini görmüyorum."* demiş. Bunun üzerine de yazının başında ki ayeti kerime nazil olmuştu. Hanımlar Allah Rasulunden (sallallahu aleyhi ve sellem) kendilerine sohbet etmelerini istiyorlardı. Kadınlar toplandılar. Nebî (sallallahu aleyhi ve sellem) de gidip Allah'ın kendisine bildirdiklerinden onlara öğretti. (Buhârî, İ'tisam 9; Müslim, Birr, 152) Bu sayede birçok fıkıhçı ve hadisçi hanımlar yetişmişti. Cahiliye döneminde okur-yazar oranı pek yüksek olmamasına rağmen bazı hanım sahabilerin okuma yazma bildiklerini görüyoruz. Mesela okuma yazma bilen Şifâ bint-i Abdillâh'ın, Efendimizin tavsiyeleriyle hanımı Hafsa'ya okuma yazma ve diğer bazı şeyleri öğrettiği nakledilmektedir. (Ebû Dâvûd, Tıb, 18; Kettânî, Terâtib , I, 49, 50)

Yine kadınlara ev işleri uygun görülmeyle beraber Asr-ı Saadet'te bazı kadınların hâricî işlerle de uğraştıklarını müşahade etmekteyiz. Kayle bint-i Ümmi Enmâr isimli hanım sahâbi anlatıyor: Bir umre esnasında Merve'de Peygamber Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem): *"Ey Allah'ın Resûlü! Ben alış veriş yapan bir kadınum. Bir şey satın almak istediğimde, düşündüğümünden az bir ücret veriyorum. Daha sonra normal ücretine yükseltiyorum. Bir şey satmak istediğim zaman da onun normal ücretinden fazla talep ediyorum. Daha sonra normal değerine indiriyorum."* dedim. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: *"Ey Kayle böyle yapma! Bir şey satın almak istediğinde onun normal ücretini teklif et. Ya alırsın ya alamazsın. Bir şey satmak istediğin zaman da yine malın normal ücretini iste. Ya satarsın ya da satamazsın."* (İbn-i Mace, Ticâret, 29)

Çok ilginçtir ki; Semra bint-i Nüheyk adındaki kadın sahâbinin ise çarşı pazar dolaşarak elindeki kırbaç ile insanları iyiliğe sevk edip kötülükten sakındırdığı, bir nevi zabita memurluğu yaptığı nakledilmektedir. (Heysemî, IX, 264) İşte böyle hanımlar gerek ticari gerek sosyal hayatta kimliklerini ortaya koyabilmişlerdi. Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) kendilerine her yönden örnek aldıkları gibi şefkat ve merhamette de son derece ileri gitmişlerdi. Hatta Peygamber eşlerinden Zeynep binti Huzeyme (radiyallahu anha) yoksullara karşı o kadar şefkatli ve merhametliydi ki kendisine **"Ümmül Mesakin"** yani yoksulların annesi ünvanı verilmişti. Sevgililer sevgilisi (sallallahu aleyhi ve sellem) hanımlara değer verip onlarla

ilgilenmekten hiç bir zaman geri durmamıştır. Umeyme Bint Kays anlatır:

-Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte yola çıktık. Ben yaşı küçük bir genç kızdım. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) devesinde, heybenin bir gözüne beni yerleştirdi. Sabaha doğru mola verip deveyi çöktürdü. Ben de heybenin gözündeydim. Ama heybede benden gelen kan izleri vardı. İlk defa hayız görüyordum. Devenin yanında bürüştüm kaldım ve çok utandım. Rasûlullah benim halimi ve kanı gördü ve şöyle dedi: 'Herhalde sen hayız gördün.' Ben de: 'Evet.' dedim. O da: 'Kendini temizle. Sonra bir su kabı al. İçine tuz at. Heybeyi kirleten kanı yıka ve geri gel.' dedi. Allah bize Hayber'in fethini nasip edince, bize ganimetten hediye kabilinden boncuk ve gerdanlık gibi bâzı şeyler vermişti; ben de hediye kabilinden boğazımdaki bu gerdanlığı almıştım. Bu gerdanlık Hazreti Umeyye'nin (radiyallahu anha) boğazından hiç çıkmadı. Âdet gördüğü zaman ancak içinde tuz bulunan suyla yıkanırdı. Ölmeden önce, cenazesinin yıkanacağı suya tuz konulmasını ve Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisine Hayber ganimeti olarak verdiği gerdanlıkla birlikte gömülmesini vasiyet etti.

Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) şefkati, hayatının tümünde tezahür etmişti. Aklına bir şey takılan kadının biri, yolda Ona yaklaşarak derdini kendisine anlatmaya başlamıştı. O da eğilerek kadının derdini dinlemeye başlamıştı. Kadının gönlüne sükûnet vermişti.

Cariyenin biri efendisi tarafından un satın alması için kendisine verilen parayı düşürüp kaybetmişti. Ağladığını gören Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) un parasını kendi cebinden ödemişti.

Yine birgün, efendilerinin kendisini dövmesinden korkan cariye ağlıyordu. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onu dayaktan kurtarmak için beraberine alıp efendisinin evine götürmüştü.

Rasulullah ((sallallahu aleyhi ve sellem) zaman-zaman hanım sahabilerin ziyaretlerine gider, beraber yemek yer, hatta alışkın olduğu üzere orda kaylule yapardı. Bir gün, Ümmü Süleym'in (radiyallahu anha) evinde istirahat için uyudukları bir sırada, mübârek alınları terlemişti. Ümmü Süleym (radiyallahu anha) mübârek alınlarının terini silmeye başladıkları zaman uyandılar ve Ona sordular:

-Yâ Ümmü Süleym! Ne yapıyorsun? Cevabında:

-Yâ Resûlallah, bereket için alnınızın terini mendille alıyorum, bunu saklıyacağım. Hazreti Ümmü Süleym (radiyallahü anha), Rasulullah'ın mübârek terini, böyle mendil ile toplar ve bunu bir şişe içinde saklardı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) merhamette en ileri noktaya gitmişti.

Efendimiz Allah'ın takdir ettiği cezayı gerektiren suçu işleyen zalim ve günahkârlara karşı da yaratılışı gereği şefkat gösterirdi. Bu nedenle Cenâb-ı Allah şu uyarıcı buyruğunu vermişti:

"Zina eden kadın ve zina eden erkeğin her birine yüz değnek vurun; Allah'a ve ahiret gününe inananlar iseniz Allah'ın dinini uyguluma hususunda sizi, onlara karşı acıma duygusu tutup engellemesin.

Müminlerden bir grup da onlara yapılan azaba şahit olsun."

(Nur Suresi-2)

Allahın Habibi de sevgilisinin buyruğuna uyup günahkâra karşı merhametten geri durmuştu.

Rabbim cümlemizi Habibinin merhametiyle merhametlenenlerden eylesin.

PİRİMİZ AHMED ER-RUFAİ (kaddesallahu sırruhu)

Allah Teâlâ'ya hamd, Resulüne (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'nun aile ve ashabına salât ve selam olsun. Allah'ın velileri arasında öyleleri vardır ki onlar doğuştan evliyadılar. Şefkat ve merhamet sahibi Ahmed er-Rufai Hazretleri bu büyük zatların içindedir.

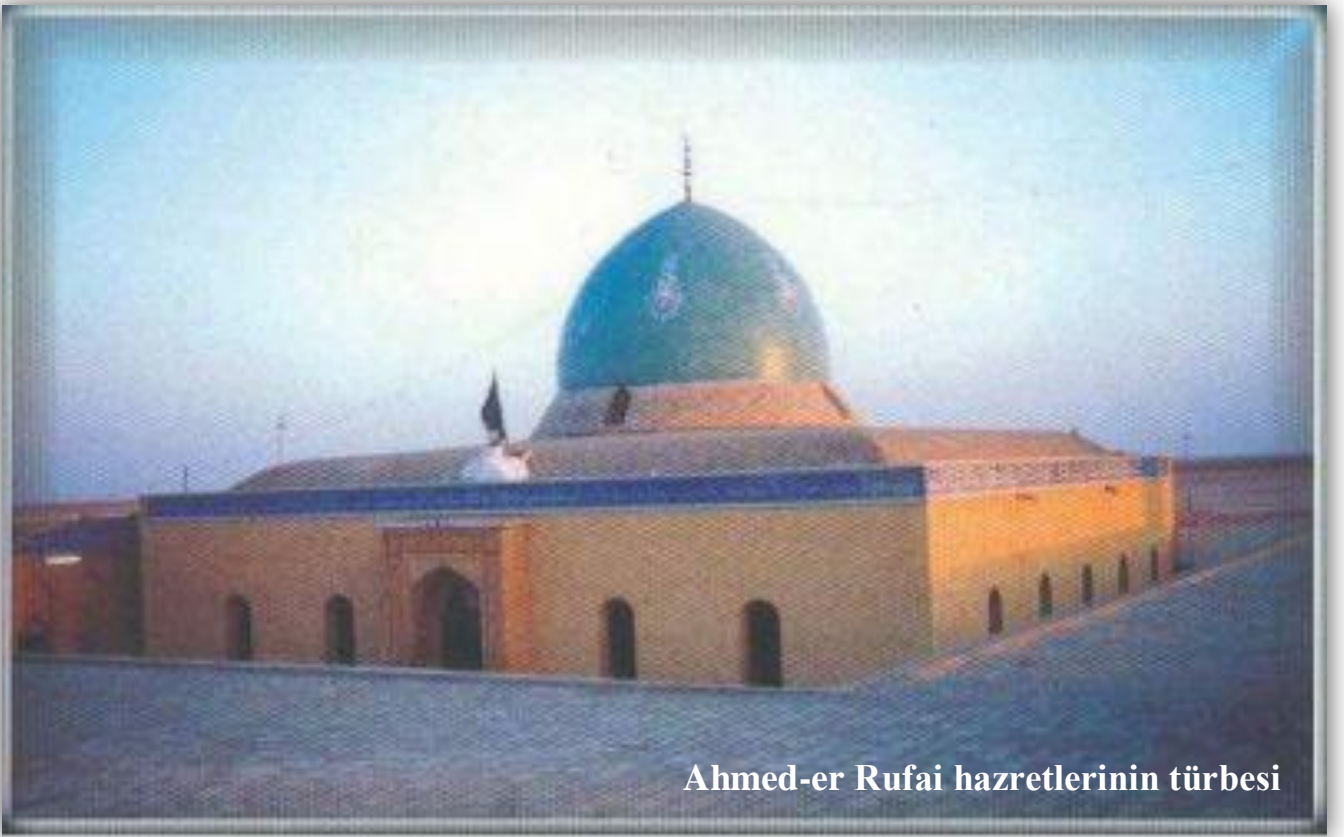
Pirimiz Rufai (kaddesallahu sırruhu) Hazretleri; hicri 512 yılında, bugün Irak'ta bulunan Basra şehrinde dünyaya teşrif etmiştir. Babası Esseyid Ali Bin Yahya Er-Rufai'dir. Rufai Hazretleri'nin babası Esseyid Ali; dayıkızı Fatıma Hanım ile evlenmiş, bu izdivaçtan da Ahmed Er-Rufai (kaddesallahu sırruhu) Hazretleri dünyaya gelmiştir. Dayısı ve üstadı olan Şeyh Mansun Hazretleri, rüyasında Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) görmüş ve Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) O'na kendi kız kardeşinin bir erkek çocuk dünyaya getireceğini, bu çocuğun da 'Rufai' ismiyle şöhret bulup kıyamete kadar süreceğini haber vermiştir.

Rufai Hazretleri (kaddesallahu sırruhu) yedi yaşında iken babası vefat etti. Daha sonra dayısının himayesi altında yaşadı. Dayısı, gördüğü rüya icabı Rufai Hazretleri'ni (kaddesallahu sırruhu) Şeyh Ali-el Vasiti'ye yolladı. Orada mükemmel bir âlim olarak yetişen Rufai Hazretleri (kaddesallahu sırruhu) kemale erişti. Şeyh Mansur Hazretleri vefat edince yerine Ahmed-er Rufai Hazretleri (kaddesallahu sırruhu) geçti. İrşad ve vaazları ile insanları Hakk'a davet etti.

Rufai Hazretleri (kaddesallahu sırruhu) son derece şefkatli ve merhametliydi. Yetimleri, kimsesizleri kollar; onların evlerine yiyecek, yakacak götürürdü. Cüzzamlıları, yatalak hastaları daima ziyaret eder; ihtiyaçlarını karşılardı. Onlarla beraber sohbet eder, aynı sofrada yemek yerdi. Kendisine yapılan kötülüklere asla karşılık vermez, hep affederdi. Herkese tebessüm eder, asla surat asmaz, kin tutmazdı. İnsanlık tarihinde onun eşine çok ender rastlanırdı. Gece ibadetini hiç aksatmaz, fazla yemekten sakınır ve çevresindekilere de bunları anlatırdı. Daima zikrullah halinde idi. Şeyhi Mansur Ahmed er-Rufai Hazretleri (kaddesallahu sırruhu) hakkında şöyle söylerdi: "Ben ve benim bütün dervişlerim toplansak da Ahmed hepimizden yüksek olur."

Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) de buyurduğu "Merhamet edenlere Allah da merhamet eder. Yerde olanlara merhamet edin ki göktekiler de size merhamet etsin." hadis-i şerifine en güzel örnek pirimizdir. Rufai Hazretleri (kaddesallahu sırruhu) otururken cübbesinin eteğine bir kedi otursa onu kovmazdı. Hatta namaz vakti girerse, kedinin oturduğu yeri keser, geldiğinde kedi kalkmışsa eğer o parçayı alır cübbesine dikerdi. Eliyle dikişleri mesh ettiğinde ise dikiş izleri kalmaz, kesilmeden önceki halini alırdı.⁽¹⁾

O, Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) yüce ahlâkı ile ahlâklanmış bir gönül sultanıdır. Seyyid Ahmed er Rufai Hazretleri, Hicri 555 senesinde hacca gitmiştir. Hac dönüşü Medine'de Ravza-i Mutahhara'yı ziyaret etmiştir. Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kabri önünde şu nidada bulunmuştur: "Essalamüaleyke ya Ceddi!" Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kabrinden: "Ve aleyküm Selam Ya Veledi" cevabı duyulmuştur. O sırada orada bulunan bütün ziyaretçiler bu sesi işitmişlerdir. Bunun üzerine vecde gelen Seyyid Ahmed er Rufai Hazretleri, titreyerek diz çöküp şunları söylemiştir: "Uzakta iken ruhumu gönderiyordum. Bana, vekâleten toprağımı öpüyordu, şimdi ise huzurundayım; şu mübarek elini uzatıverde dudaklarım onunla haz duysun!" Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kabrinden nurani eli dışarıya uzanmış ve bütün ziyaretçilerin gözü önünde O, bu eli öpmüştür. Bu vakaya şahit olanların başında; Sultan'ül-Evliya Seyyid Abdülkadir Geylani Hazretleri de vardı. Bu hadise tevatür derecesinde hacılar arasında yayılmış, bütün İslam ülkelerinde duyulmuştur. Seyyid Abdülkadir Geylani Hazretleri, Seyyid Ahmed er Rufai için: "Sahabe-i Kiram, müçtehidinden mada, tabakat-ı evliyadan hiç kimse Ahmed er Rufai Hazretlerinin makamına vasıl olamamıştır." demiştir.

Ahmed-er Rufai hazretlerinin türbesi

Ahmed er Rufai Hazretleri sohbetlerinde şöyle nasihat ederdi: Âlimlere karşı hürmetli olmalı, onların huzurunda edebi muhafaza etmeli ve az konuşmalıdır. Onların hizmetiyle şereflenmeyi büyük kazanç bilmelidir. Hayırdan bir şey öğrenirseniz onu insanlara öğretiniz. Böylece bu hayrın meyvelerinden istifade edersiniz. Kıyamet gününe hazırlanın, çünkü gidişiniz Allah-ü Teâlâ'yadır.

Ahmed er Rufai Hazretleri vefatına yakın ishale yakalanmıştı. Hastalık bir ay kadar devam etti. 1182 senesi Ağustos ayının 23'ünde Perşembe günü ikindi vaktinde, altmışaltı yaşında Hakk'a hicret etmiştir.

Ya Rab! Bizleri de dostlarının yolundan gidenlerden eyle. Kalbimize senin sevgini yerleştir.
ÂMİN.

⁽¹⁾Tabakat, AHMED ER-RUFAİ ONLARIN ÂLEMİ

Ezelden Ebede Muhammed-i Mustafa

Karia Ecrin

Zeyd öldürölmek üzere ortaya getirildiğinde Ebu Süfyan O'na der ki; "Ey Zeyd! Allah adına söyle. İstemez miydin ki şimdi senin yerinde Muhammed olaydı da biz O'nun boynunu vuraydık? Sen de ailenle birlikte olurdu." Zeyd cevap verir; "Allah'a yemin ederim ki ben Muhammed Aleyhisselam'ın ayağına bir dikenin bile batmasını istemem." Bunun üzerine Ebu Süfyan ; "Vallahi ben Muhammed'in ashabının Muhammed'i sevdiği kadar hiçbir insanın bir başkasını öylece sevdiğini görmedim." der.

İşte Ashap! Ebu Süfyan'a karşı Muhammed Aleyhisselam'ını değışmeyen Zeyd'inde aralarında bulunduğu ashap! Fahri Kâinat'ı mümin olarak dünya gözöyle gören, iman üzere ölen ashap! Kol kola savaşın koynuna giren, Onunla sohbet eden, cehaleti yıkıp gelen medeniyetin ilk yıldızları! Sevgili Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yol arkadaşları, İslam'ın ilk fedaileri, ümmetin başı... Ne mübarektir Ashab-ı Rasullullah, ne şanslı!

Şanı yüce olan Allah'ın şanlı şerefli Habibi bu şanlı ashabını şöyle över; "Ümmetimin içinde ashabımın yeri, yemekte tuzun yeri gibidir. Zira tuzsuz yemek lezzetli olmaz." Duyduk itaat ettik ya Rasullullah! Sen; "İnsanlardan dost tutmuş olsaydım muhakkak ki Ebubekir'i dost tutardım." dedin. (Müslim) Mekke'de de yanındadır Medine'de yanındadır Ebubekir... Onca yalanlayanın içinde hiç tereddütsüz sözünü gerçekleyen, hem önünde hem ardında Seni tasdikleyendir. Cami-ul Kuran'dır. Kuran'ın ifadesiyle Sevr Mağarasında "ikinin ikincisidir" (Tevbe Suresi, 40).

Malının tümünü defalarca Allah ve Resulünün yolunda harcayan cömert Ebubekir'in bu İslam sokağında yolu Bilal-i Habeşi ile kesişmekte... Yol ilk Şam'da bir kervanda kesişiyor. Dostlukları burada başlıyor. Sonra bir gece Ümame'nin güzel sesli kölesi Bilal'in kapısı çalınıyor. Kapının ardında Ebubekir, Bilal'i nurlu yola ve son peygambere davet ediyor. Önce bir kelime-i şehadet yükseliyor Bilal'in dudaklarından göğe, sonra da kızgın kumların üzerinde "Allah birdir, Allah birdir" nidaları... Gönlü simsiyah Ümeyye, siyahî köleye işkence yapıyor; bunu duyan Ebubekir, dostunu Ümame'den satın alıp azad ediyor. Okuduğu ilk ezanla Medine'yi sevince boğuyor güzel

sesli Bilal, en son okuduğu ezanla da gözyaşına ve yasa boğuyor. Çok seviyor Peygamber'ini, çok özlüyor...

Bilal-i Habeşi gibi Zübeyr Bin Avvam da seviyor Allah Resulünü ve o da işkencelere maruz kalıyor. Amcası O'nu atışa sokup çıkarıyor. O ise "Asla küfre dönmem, Allah birdir." diyor. Abdurrahman Bin Avf Uhud'da yirmi yerinden yara alıyor, Uhud'da kırılıyor O'nun on iki dişi, O ki Rasûl uğruna can feda edecek kişi! Ya Muhammed! Diyor ayağındaki ağrı kayboluyor İbn-i Ömer'in. Eyyüb El Ensari alt katında misafir ettiği Rasulullah'ı rahatsız etmemek için uyumuyor; hareket ederim de bu hareket sebebiyle tavandan O'nun üzerinde toz toprak dökülür korkusuyla hareket bile etmiyor. Abdullah bin Ömer öyle takip ediyor öyle izliyor ki Peygamber'i, Hz. Aişe validemiz "Rasulullah'ın konakladığı yerlerde onun izini tozunu arayanlar içinde Abdullah Bin Ömer'den daha hırslısını görmedim" diyor. "Ali bendendir ben de Ali'den" diyor Nebi. Hicrete giderken yatağına Hazreti Ali yatıyor. Düşman yatakta Allah'ın Aslanını buluyor; biricik Peygamberini, kendi nefsinin önünde tutuyor Hz. Ali. Kocaman adamların nefesine ağır gelirken Muhammed Aleyhisselam'ın gelişi; O,Erkam'ın evinde dinliyor ve kabul ediyor amcaoğlunun peygamberliğini.

Ashap; Rasulullah'a böyle düşkün, böyle itaatkâr. Ensarı bir koldan, muhaciri bir koldan... Onlar İslam için savaştılar. Rasulullah konuşurken çit bile çıkarmıyorlardı, sanki başlarının üstünde birer kuş var idi! Onlar; gökteki yıldızlar... Yıldızlar, lâkin sönicü değiller. Onlar üzülür, incinirler de ayet iner, Onlar sorarlar da, vahiyler gelir kendilerine cevaben. Onlar Resul'ün arkadaşları. Onlar Resul'ü dünya gözüyle görenlerdir. Rasûl'ün "Ashabım gökteki yıldızlar gibidir. Hangisine tabii olursanız hidayete erersiniz." dedikleridir.

Yesrib'de Medine'li bir Yahudi bağırır; "Ey Yahudi cemaati! Ahmed'in doğumunda doğacak olan yıldız bu gece doğdu!" Doğdu ya gökte yıldız, doğdu ya Amine'nin yetimi, Âlemlerin Sahibi'nin Sevgilisi! İşte o zaman ne Kisra kaldı, ne ateşten tapınak! Ay da Güneş de başka parladı, hele verildiği zaman ona peygamberlik, geldiği zaman Nebi ömrünün kırkınıcı yılına; âlemlere rahmet indi, göklerden haber geldi. Habibullah'ın dünyada kaldığı süre saadet asrıydı. Ashabı yoldaş kıldı O'na Rabbi. Zaman; asr-ı saadetti!

Zaman geçti, Rasulullah dünyada irşat görevini tamamlamak üzereydi. Hastalığı iyice artmıştı. Günlerden bir gün mübarek başını bir bezle sararak minbere geldi, "Nefsim kudret elinde bulunduran Allah adına yeminle söylüyorum ki, şu anda ben havuzumun (Kevser) üzerinde bulunuyorum.(Müslim) Sonra kendisini kastederek: "Bir kula dünya ve onun ziynetleri arz edildi fakat O ahireti seçti." buyurdu. Rasulullah'ın bu sözünden neyi kastettiğini bir tek Ebubekir anladı. Abdullah İbn i Mesud anlatıyor; "Rasulullah, vefatının yaklaşmasından 6 gün önce bizleri Hz. Aişe'nin evinde topladı ve gözleri yaşlı bir şekilde bizimle konuştu, uzunca bir konuşmanın ardından şunları

söyledi: "Namazımı kılmak için öncelikle Ehl-i Beytim gelsin. Sonra da sizler gelin ve bana selam verin. Burada olmayan kardeşlerime de benden selam gönderin. Sizleri şahit tutuyorum; benden sonra

dininize kim girerse benden ona selam söyleyin. Selamım bana ve getirdiğim dine, bu günden kıyamete dek tabi olanların üzerine olsun.” (Ebu Nuaym)

Âlemlerin sebebi, Fahri Kâinat Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**), kendisiyle aynı devirde yaşayan arkadaşlarına nasıl rahmet merhamet ettiyse kendinden sonra gelecek olanlara da öyle merhamet etmiştir. Asırlar öncesinden bize selamı vardır şanlı Nebi'nin ve kıyamet gününde de vaat edilen şefaati...

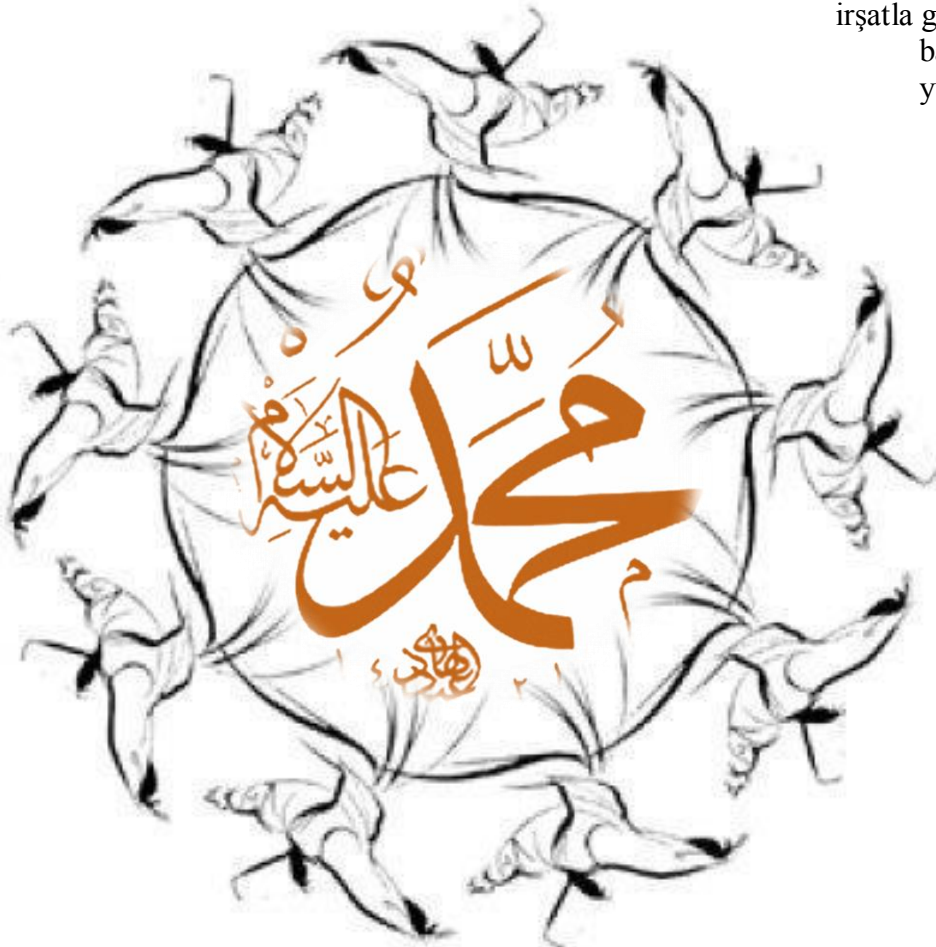
Hiz. Ebû Said (**radiyallahu anh**) rivayet eder, bir gün Rasulullah sohbet meclisinde otururken “Ne mutlu beni görene ve bana iman edene! Sonra ne mutlu, sonra ne mutlu, sonra ne mutlu beni görmeksizin bana inanana!” der. Yine bir gün, “Ne vakit kavuşacağım kardeşlerime?” der. Denildi ki: “Ya Resulallah biz senin kardeşlerin değil miyiz?” Buyurdu ki: “Siz benim ashabımsınız. Benim kardeşlerim şu kimselerdir ki, beni görmeden iman edecekler. İşte ben onları iştihakla bekliyorum.” Ravi: Hz Enes

Fitnenin kol gezdiği, bir sünnetin yüz şehit sevabına eşit tutulduğu bu asırda; senden asırlar sonra yaşayan ümmetin de seni iştihakla beklemekte Ya Rasulullah! Sevr Mağarasında dost olamasa da, Uhud'da Katade gibi sana gelen okların önüne siper olamasa da, bugün dinine gelen her türlü kötülük okuna karşı durmaya çalışan ve senin sünnetine sınımsız sarılan gençler var. Ne zaman toplanıp seni yâd etseler, ashabınla yaptığın toplantılardan sonra okuduğunuz Asr'ı okuyan topluluklar var. “Allah birdir” dediği için kızgın topraklarda sürüklenen Bilal-i Habeşi gibi, patlayan bombaların altında “Allah birdir” diyen Müslümanlar var.

“Benden sonra Nebi gelmeyecek, âlimler gelecek, halifeler gelecek; onlara tabi olan bana tabi olur, onlara asi olan bana asi olur.” (Buhari) “Size ruh verenler gelecek, onları arayıp bulun.” (Müslim) diye işaret ettiğin ve bizleri emanet ettiğin irşatla görevli varislerin var. “Anam babam feda olsaydı da bir kez yüzünü görseydim.” diyen müminler var. Abdullah Bin Ömer gibi, bu asırda da Sen'in izini tozunu arayanlar

var! Onlardan biriyle senin hakkında sohbet etmek için sözleşiyoruz, uzun-uzun anlatıyor seni. Ben ‘Rasulullah’ dedikçe; O hep ‘sevmek’ diyor. Senin içtiğin gibi üç yudumda içiyor suyu, Senin gibi yürüyor vakarlı ama sağlam adımlarla, sağa sola bakmadan... Senin gibi...

Sema etmiş bir semazen... Teri soğumamış henüz, diyorum ki “Muhammed Aleyhisselam” diyor ki; “Çark edip sema etmeme sebeptir.

Muhammed Aleyhisselam.” Sonrası kelamsızlık sonrası gözyaşı...

Birisi, sevinince Allah'a şükür için secdeye kapanıyor Senin gibi, (Ramuz el Hadis) birisi adın anıldığında sanki kalbi göğsünden çıkacakmış gibi eliyle tutuyor göğsünü ve sana salât-ü selam getiriyor buyurduğun gibi. (Ramuz el Hadis)

Bir kısmı rüyalarında kokunu duyuyor, bir kısmı siyahın en yakıştığı yer olduğu gözlerini görüyor... Onlarla konuşmanın mümkünü bile yok, ne zaman adını duysalar özlemle ağlıyorlar.

Rasulullah'a ashap olma şerefine varamayan bazı müminlere, Allah Zülcelâl Hazretleri rüyalarında lütfediyor Fahri Kâinatı. Ve rüya ile ilgili Hz Ebu Hureyre (radiyallahu anh) anlatıyor: "Rasulullah (aleyhissalatu vesselam) şöyle dedi: "Benden sonra, nübüvvetten sadece mübeşşirat (müjdeciler) kalacaktır!" Yanındakiler sordu: "Mübeşşirat da nedir?" "Salih rüyadır" diye cevap verdi" (Buhari)

Müminin rüyası, uykusunda Rabbinin kendisine söylediği bir sözdür. (Hz. Ubâde r.a.) Müminin rüyası Peygamberliğin yetmiş cüzünden biridir. (Hz. Ebû Said r.a.) "Kim beni rüyasında görürse, O uyanıkken beni görmüş gibidir. Çünkü şüphesiz şeytan benim suretime girmeye muktedir değildir." (İbn i Mace)

Rivayet edilir ki; pirimiz Seyyid Abdülkadir Geylani Hazretleri doğmazdan evvel babası rüyasında Peygamber Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem), Ashab-ı Kiram'ı ve evliyayı görür. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisine, "Ey Ebu Salih! Allah-u Teâlâ bu gece sana kâmil, olgun ve derecesi yüksek bir erkek evlat ihsan etti. O benim oğlum ve sevdiğimdir. Evliya arasında derecesi yüksek olacak." buyurur. Yine oğlu hakkında; "On iki imam dışında bütün veliler doğacak olan oğluna itaat edecekler, onun ayaklarını boyunlarına koyacaklar. O; yüksek derecelere kavuşacak, ona itaat etmeyenler Allah-u Teâlâ'ya yakınlık devletinden mahrum kalacaklar." diye müjdeledi. Rüya; Rasulullah'tan bir müjde. Rüya; ruhu arş-ı alaya yükseltebilen, ruhun bedeni terk etme hali. Rüya Rasulullah'ı görebilmek için bir vasıta, öyle bir vasıta ki araya şeytan dahi girmez, O'nun şekline şemaline bürünemez. Rüya mümine hüccet, rüya Rasulullah'tan bir müjde...

Beşir ve mübeşşir (müjdeciler ve müjdelenen) Allah Resulü buyurdu; "Benden sonra beni her şeyden çok seven birçok kimseler gelecektir ki; onların bir kısmı ailesi, mal ve mülküne karşılık beni bir defa olsun görmeyi tercih edecektir." (Müslim) Allah Resul'ünün buyurduğu o müminlerin bir kısmı geldi, bir kısmı ruhunun bedene gelmesini beklemekte... O müminler inanırlar ki Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Hatem-ül Enbiya'dır, Server-i Cihan'dır. Ona vahiy edilen Kur'an-ı Kerim son kitaptır ve hak kitaptır ve bu öyle bir zaman ki şanlı Nebi'nin merakla beklediği kardeşler var burada, vefat etmezden evvel gönderdiği selamını alıp selamla karşılık verenler var. Asr-ı saadetten ahir zamana değin, yaşadığı Kur'an ahlakıyla; hala ömrünün 40 yaşında, hala ümmetinin başında bir peygamber var! O peygamber ki, şiddetli kıyamet gününde annenin çocuktan, çocuğun babadan kaçtığı gün dahi ümmetini sancağı altında toplayacak! O; Nur-i Dilara, Nebiyullah, Sultân-ı Rasûl... O; Şah-ı Mümecced, Ahmed-ü Mahmûd-u Muhammed. Ezelden Ebede Muhammed!

Ve hala yalnız kaldığını düşünen varsa bu asırda; sahipsiz, peygambersiz sanan varsa kendini, Hucurat Suresi'nin bu ayeti ısıtsın yüreğini şimdi." Ve biliniz ki Allah'ın elçisi aranızdadır. Bu, Allah'tan bir lütuf ve nimettir. Allah her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sahibidir."

DOĞRU BİLDİĞİMİZ YANLIŞLAR

Bad-ı Saba

LOHUSALIK HURAFELERİ

Annelik, bebek bakımı ve doğum üzerine birçok hurafe halk arasında yaygın olarak biliniyor. Ancak sorun, bunlara gerçekten inanılmasıdır. Çoğu hurafenin altında bazı bilimsel gerçekler de yatsa genel görüş yanlış oldukları ve bebekle annenin sağlığını tehdit ettikleri yönündedir. Adet kanamasından lohusalığa kadar ilginç ve komik hurafelerle dolu bir toplumuz. Rahat doğum yapmak için olandan tutun da bebelere kadar ne ararsanız var...

KADIN VE HURAFE

Hurafelerin uygulamalarına en fazla kadınlar maruz kalır. En basitinden adet kanaması ile ilgili hurafeler çok fazladır. Kadının 28 günde bir ay döngüsüne göre yani ayın şekline adet gördüğüne inanılıyor. Ve de bazı toplumlarda kadın adet gördüğü esnada uğursuz sayılıyor. Adet görmek kadının yok sayılmasına sebep oluyor. Dilimize bile kirlenmek olarak yerleşmiştir.

'Ne zaman adet gördün?' diye sorulunca kadın anlamaz ama 'Ne zaman kirlendin?' denildiğinde kastedilenin ay hali görmek olduğunu anlar. Hurafelerden önemli bir kısmı da hamilelikle ilgilidir. Eskiden hamilelikte bebeğin cinsiyetini önceden bilme imkânı yoktu; günümüzde dahi cinsiyet kesin söylenemiyor, tahmin ediliyor. İnsanlar cinsiyet tahminlerini çeşitli hurafelere göre yapmaya çalışıyorlardı. Rahat doğum yapmak için, bebeklerle ilgili hurafeler var. İlginç ve komik hurafelerle dolu bir toplumuz. Bu arada hurafeden gerçeğe dönüşen şeyler de var. Örneğin gebeliğin erken dönemlerinde bulantısı, kusması olanların kız çocuğu olur söylentisi bilimsel çalışmalarla şu anda kanıtlanmış durumda. Kız bebeğin salgıladığı hormonlar kadında daha çok bulantıya neden olmaktadır.

LOHUSANIN MEZARI 40 GÜN AÇIK KALIR

Çok ilginç bir inanış var. tıbbi olarak lohusalık 40 gündür. Ama halk bunu kendisi türetmiş. Yani bu şu anlama gelir, lohusalık döneminde kadının başına her şey gelebilir. Hurafeler yaşantılardan çıkıyor. Lohusanın mezarı 40 gün açık kalır denmesinin sebebi şu: Eskiden hamilelik riskli bir olaydı. Yani hamile kadına ölebilir gözüyle bakılıyordu. Şu anda bu risk oldukça azalmış durumda. Şu anda hamile kadının veya lohusanın hayatını kaybetmesi eskiye göre az rastlanır bir olay.

Lohusalık döneminde kanamadan, kan pıhtılaşmasından, enfeksiyondan hayatını kaybeden anneler var. Hayati tehlike durumu tıbben de 40 günlük döneme yayılmıştır.

YE EKŞİYİ DOĞUR AYŞE'Yİ

"Bebeğin anne karnında ilk kıpırdadığı an kadın kime bakarsa bebek ona benzer." diye bir hurafe daha var. Bu çok yaygın. Ya da bir çift arasında kim daha çok seviyorsa bebek ona benziyor gibi yaygın bir inanç var. Mesela kız doğurmak istiyorsan "Ye ekşiyi doğur Ayşe'yi" derler. Hamilelik döneminde ekşi gıdalar aşeren annelerin kız bebeği, tatlı gıdalar aşeren annelerin de erkek bebeği olacağı tahmin edilir. Erkek çocuk doğurmak isteyenlere "Ye tatlıyı doğur atlıyı" tekerlemesi denk düşmüş.

Zihnimiz hurafelerin yanlış olduğunu "bastıra bastıra" söylese de gönlümüzün bir köşesi bunlara inanmakta direnir. Hurafe veya boş inanç dediğimiz etrafımızı saran bu tehlikeli bilgiler özellikle gebelik döneminde bizleri derinden etkilemeye devam eder.

Hayatımızın her yönü batıl inançlar ve hurafelerle dolu ve biz bazen bilinçli olarak bazen de bilinçaltımız yoluyla bu hurafelerin yaşamımızı yönlendirmesine izin veriyoruz. Elbette ki bunlardan bazılarında gerçeklik payı olabilir, ancak bilimsel olarak kanıtlanmamış olan önermelere boş inanç gözüyle bakmalı ve bunların bizi olumsuz etkilemesine izin vermemeliyiz.

Hurafeler bir yana; hayz ve nifas durumunda bulunan kadın neler yapamaz dilerseniz Allah Rasülü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) hadis-i şerifleri ve ayet-i kerimelerle inceleyelim.

HAYZLI VE NIFASLIYA YASAK OLANLAR

1- Namaz kılamaz. Hadis-i şerifte de, "Hayzlı kadın namaz kılamaz." buyuruldu. (Buhari, Müslim, Ebu Davud)

2- Oruç tutamaz. Hazret-i Âişe validemizin naklettiği hadis-i şerifte, "Hayzlı iken tutulamayan oruçlar kaza edilir, kılınmayan namazlar affolur." buyurulmuştur. (Buhari)

3- Kur'an okuyamaz. Hadis-i şerifte, "Hayzlı ve cünüp, Kur'an-ı kerim okuyamaz." buyuruldu. (Tirmizi)

4- Mushafa el süremez. Kur'an-ı kerimde mealen, "Kur'ana temiz olanlardan başkası dokunamaz." buyuruluyor. (Vakıa Suresi-79)

5- Hadis-i şerifte de, "Kur'ana ancak hadesten (abdestsizlikten, cünüplükten, hayz ve nifastan) temiz olan el değdirebilir." buyuruldu. (Nesai, Hakim, Beyheki, Taberani, Darekutni)

6- Camiye giremez. Hadis-i şerifte "Cünübe ve hayzlıya mescide girmek helal olmaz." buyuruldu. (İbni Mace)

7- Kâbe'yi tavaf edemez. Hadis-i şerifte, "Beytullahı tavaf etmek, namaz kılmak gibidir, yani abdestli olmak lazımdır." buyuruldu. (Tirmizi)

8- Cima edemez. (Bakara Suresi- 222)

9- Kadın, hayzın başladığını ve bittiğini kocasından gizleyemez. Kocasını sorunca söylemezse, büyük günah olur. Hadis-i şerifte, "Hayzın başladığını ve bittiğini kocasından saklayan kadın melundur." buyuruldu. (Cevhere)

İSLAM'DA EVLİLİK

Nur-u MERYEM

YUVADAKİ RAHMAN-ÜR RAHİM TECELLİSİ

Yaşamının her anında bize örnek olan, yaratılış gayesi "ümmeti" olan, Rabbimin insanlıkta tecelli ettirdiği Kâinatın Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem)...

Allah (celle celaluhu): *"Ey insanlar, şüphesiz ki size kendinizden bir peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O size son derece düşkündür. Müminlere çok şefkatli ve merhametlidir."* (Tevbe Suresi -128) ayeti kerimesiyle Rahman'ür-Rahim tecellisini Rasulullah da (sallallahu aleyhi ve sellem) gösterdi."O" âlemlere rahmet olarak gönderildi.

Allah: *"Ey Muhammed, biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."* (Enbiya Suresi -107) ayetiyle bütün âlemlere karşı merhametli olan Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) biz ümmetine rota olarak gösterdi. Öyleyse yaratılış amacını gerçekleştirmeye mecbur olan biz insanoğlu için en faydalı iş Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bıraktığı iki büyük rehber Kuran ve sünnet ile yol almak...

Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) "Âlemlere" olan şefkat ve merhamet nazarıyla eşlerine olan bakışından bahsedeceğim. Hayatını örnek almak zorunda olduğumuz Yüce Rasul'un eşlerine olan sevgi, şefkat ve merhametinden ne kadar haberdarız acaba? "O" eşlerine çok iyi davranırdı. Onların kalplerini kırmamaya, gönüllerini hoş etmeye özen gösterirdi. Eşlerinin üzerine titrerdi adeta. Onlara özel hitap ederdi."Gözbebeğim" derdi Aişe'sine. Dillendirirdi sevgisini... Şimdi ise evlilikte eşler birbirine güzel sözle hitap etmeyi ayıp sayar oldular. "Yaşımız başımız geçti artık" deyip sevginin zamanla sönen bir olgu olduğuna inandılar.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) eşlerine yardım etmekten hoşlanırdı. Koyunlarını sağıp, elbisesini yamar, ayakkabısını tamir eder, çocuklarla ilgilenirdi. Şimdiki erkeklerin hanımına yardım etmeyi "kılıbıklık" diye tabir ettiğini "O" yapardı. Ve şöyle buyurmaktadır.

-Sizin imanı en olgun olanınız ahlakı en güzel olanınızdır. Ahlakı en güzel olanınızda eşlerinize en iyi davrananızdır. (Buhari-Edeb-38-39)

"O" sevgi örneği yüce Rasul beraber yemek yerken ilk önce Hz. Aişe validemizin yemesini isterdi ve bir şey içilecekse önce Hz. Aişe validemize içirirdi sonra kendisi içerdi. İçerken de "Gözbebeğinin" içtiği yerden içmeye dikkat ederdi. Bir et yemeği yeniyorsa mutlaka Aişe validemizin (radıyallahu anha) elindeki parçayı alır onun ısırıldığı yerden kendiside ısırırdı. "O" eşine olan yakınlığını, sevgisini, kadının eşinden beklediği ilgiyi eşlerine gösterirdi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) eşine *"Hanım başımın etini yedin, sus!"* demezdi. *"Ya Aişe konuş gönlümüz açılsın."* derdi. Eşinin konuşmasını isteyen bir eşi. Eşinin konuşmasıyla gönlü ferahlayan bir eşi. *"Ferahlat Ya Aişe."* derdi.

"O" üzerindeki peygamberliğin verdiği ağır yükü birden bire Aişe validemizle paylaşmadı, onu eski alışkanlıklarından uzaklaştırmaya çalışmadı. Gencecik olan Aişe validemizi şefkat kanatları altına

aldı. Birlikte koştı, onun oyunlarına katıldı, bitmek bilmeyen şakalar yapmasını güler yüzle karşıladı. Sabır gösterdi.

Hazreti Aişe validemiz Efendimizle (**sallallahu aleyhi ve sellem**) evlendiğinde çok gençti. Yaşının genç olmasının verdiği hâl ile bazı davranışları oluyordu. Hz. Aişe Peygamberimizle (**sallallahu aleyhi ve sellem**) birlikte sefere çıkmıştı. Aişe validemizin kolyesi kayboldu. Rasulullah da (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Aişe validemizin kolyesini aramaya koyuldu. Kolye bulunamıyordu. Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Hazreti Aişe'nin kolyesi bulunmadan oradan ayrılmak istemedi. Efendimizle beraber herkes orada kaldı. Kaldıkları bölgede su yoktu. Yanlarında bulunan suları da tükenmişti. Herkes Aişe validemize kızıyordu ve babası hazreti Ebubekir'de (**radıyallahu anh**). Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kızmadı Aişe'sine, onu azarlamadı. Oysaki Oda sabaha kadar susuz kalmıştı. Aişe validemizin dizinde sabahladı. Sabah olunca Rahman-ür Rahim'den çözüm gelmişti "*...su bulamazsanız temiz bir toprağa teyemmüm edin, niyetle yüzünüze ve ellerinize mesh edin...*"(Nisa Suresi -43) Hazreti Aişe'nin kaybolan kolyesi ve Efendimiz'in eşine karşı şefkat ve merhameti rahmani bir netice vermişti. Eşinin en küçük meselesinde bile merhamet tecellisini göstermişti.

Efendimizin evliliğinde de göstermiş olduğu rahmeti bize örnek olmalı. Günümüzde evliliği ayakta tutabilecek sevgi, şefkat, merhamet, sabır gibi değerler temelden sarsılmıştır ve buna bağlı geçimsizlikler, boşanmalar meydana gelmektedir. Ancak güzel ahlak üzerine yaratılmış olan Rabbimin sevgili kulu Efendimiz'in yaşayışı ile evliliğimiz anlam bulmuş olur. Rabbim hepimizi O'nun ahlakı ile ahlaklananlardan eylesin inşallah...

SAĞLIK
ESLEM SARIĞUL

O'NUN (sallallahu aleyhi vesellem) DERYASINDA BİR DAMLA: HASTA ZİYARETİ

Şüphesiz ki o Kutlu Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) sünneti ümmete bırakılmış en değerli hazine misalidir. En doğru yol, en büyük mirastır. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Veda Hutbesinde:

-Size iki emanet bırakıyorum. Onlara sıkı sarıldıkça yolunuzu hiç şaşmazsınız. Bu emanetler; Allah'ın kitabı Kur'an ve O'nun peygamberinin sünnetidir. (Müslim) ve ben O'nun deryasından bir damla misali, hasta ziyaretinin üzerinde durmaya çalışacağım.

O kutlu Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hasta ziyaretine önem vermesini merhametinin bir tecelliyatı olarak görüyorum. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) konuyla ilgili hadis-i şeriflerde hasta ziyaretçisini Allah'ın rahmetine daldığını beyan etmiştir:

-Hasta ziyaretçisi rahmete dalmıştır. Hastanın yanında oturduğu zaman rahmet onu tam manasıyla sarar. Hastanın tam ziyaret edilmesi birinizin elini onun eline ya da yüzüne koyup halini sormasıdır. Aranızdaki selamlaşmanız da musafaha (tokalaşma) ile tamamlanır. (3898 Ramuz-ul Ehadis) buyurmuştur.

Bir diğer hadis-i şerifinde ise:

-Bir Müslüman gündüzün hangi saatinde bir hastayı ziyaret ederse Allah yetmişbin melek gönderir. Akşama kadar onun için Allah'tan rahmet dilerler. Gecenin hangi saatinde ziyaret ederse Allah derhal yetmiş bin melek gönderir. Onlar onun için sabaha kadar Allah'tan rahmet dilerler. (4700 Ramuz-ul Ehadis) buyurur.

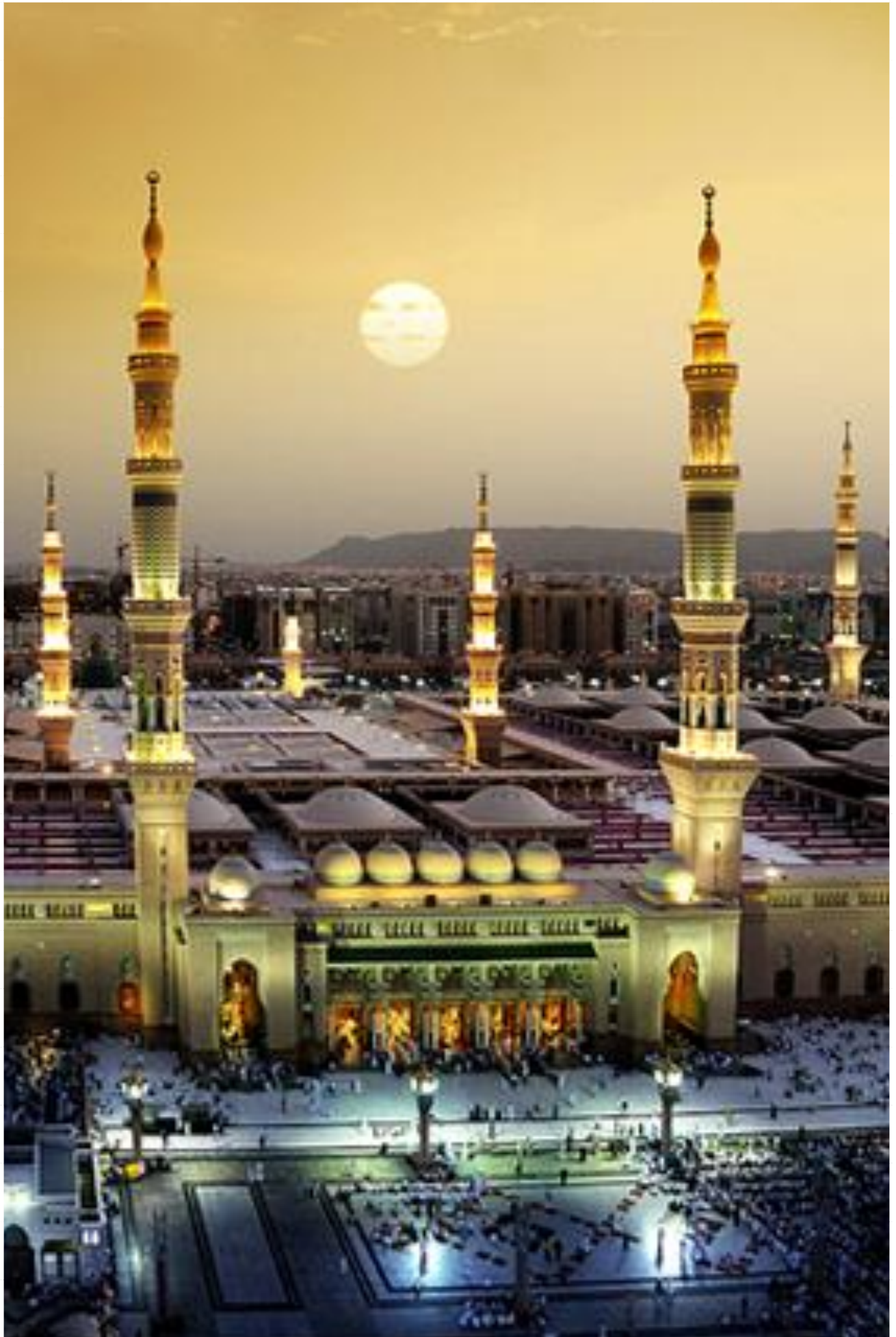
Aynı zamanda Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hastalara dua ederdi. Onlara merhametli davranırdı. Hazreti Aişe'den rivayet edildiğine göre Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) aile fertlerinden biri hastalanınca, sağ eli ile hastayı sıvazlar ve şöyle dua buyururdu:

-Bütün insanların rabbi olan Allah'ım! Bunu ıstırabını giderip, şifa ver. Şifayı veren ancak sensin. Senin şifandan başka şifa yoktur. Buna hiçbir hastalık izi bırakmayacak şekilde şifa ihsan et. (Buhari)

O ki Muhbir-i Sadık* (sallallahu aleyhi ve sellem) ayrıca hasta ziyaretinin ne zaman yapılmasının uygun olacağını ve ziyaretin ne kadar sürmesi gerektiğini şu hadis-i şeriflerinde belirtmiştir: "Hasta ancak üç gün (geçtikten) sonra ziyaret edilir." (6086 Ramuz-ul Ehadis)

-Ecir bakımından hastayı ziyaret etmenin en üstün yönü hastanın yanında fazla oturmadan hemen kalkmaktır. (1065 Ramuz-ul Ehadis)

*Muhbir-i Sadık: En doğru beyanlı haber verici

ŞEFKAT PEYGAMBERİ (*sallallahu aleyhi ve sellem*)

İslam'ın gayesi olan güzel ahlakı çocuklarımıza tesis etmek için Rasulullah da (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bizler için güzel örnekler vardır. Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir bebek doğduğundan itibaren ona dua etmiş, çocukları severken ya da onların oyunlarını izlerken onlar için Allah'tan hayırlı ve uzun bir ömür, ilim ve iman istemiştir.

İbn-i Abbas (*radiyallahu anh*) çocukken Peygamberimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kendisine "*Allah'ım buna hikmet öğret.*" diye dua ettiğini söylemiştir.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) çocuklara olan sevgisini gösterirken sıkça onların başlarını okşar ve onlara hayır dua ederdi. Hazreti Muhammed'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) çocuklara gösterdiği ilgili ve sevgi dolu tavrı Ebu Hureyre şu sözleriyle anlatılmıştır: Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Hazreti Fatıma'nın evinin avlusuna geldi ve oturdu '*Burada çocuk var mıdır?*' diye sordu. Peygamber Efendimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) torunu süratle koşarak geldi ve Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) boynuna sarıldı. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) torununu öptü. (Kütübi sitte)

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) torunları Hazreti Hasan ve Hüseyin'i (*radiyallahu anh*) bazen yanlarına bizzat giderek bazen de yanına çağırarak kucaklar ve bağrına basarak öperdi.

Bir gün Hazreti Hasan ve Hüseyin (*radiyallahu anh*) bir develerinin olmasını istiyorlardı. Dedelerinden istediler. Dedeleri (*sallallahu aleyhi ve sellem*) o an çocuklara deve alacak durumda değildi. Torunlarını üzmeden çocukları mutlu edecek ve deveyi unutturacak bir çözüm yolu buldu. Küçük torunlarının önüne çökerek "*Haydi binin. Bundan daha iyi deve mi olur?*" buyurdu. Onlara deveyi unutturdu. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Hazreti Hasan ve Hüseyin'e bakıp; "*Allah'ım ben bunları seviyorum. Sende sev.*" diyerek dua etmiştir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) duası ile torunlarına şefkat ve merhamet göstermiş, onlara Allah'tan rahmet istemiştir.

Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*): "*Hasan ve Hüseyin'i seven, beni sevmiş, onlara kin tutanda bana kin tutmuş olur. Hasan ve Hüseyin cennetlik gençlerin iki seyididir.*" buyurmuştur. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir gün cenazelerin konulduğu yerde oturuyordu. Hazreti Hasan ve Hüseyin (*radiyallahu anh*) , dövüşmeye başladılar. Peygamberimiz gülerek "*Ha gayret Hasan! Göreyim seni yakala Hüseyin'i!*" diyerek Hz. Hasan'dan yana olunca Hazreti Ali "*Ya Rasulullah! Sen Hüseyin'i kayırmalı değil miydin? Hasan daha büyüktü.*" dedi. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "*Baksana Cebrail de Hüseyin'e 'Ha gayret Hüseyin göreyim seni.' Diyor.*" buyurdu. Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hem sözleriyle hem de davranışlarıyla çocuklara adaletli ve şefkatli davranır, sevgisini gösterir, onlara sevgisini söylediler. (Kütübi-sitte)

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) çocukların eğitilmeleri ve güzel ahlak ile terbiye edilmesi üzerinde durmuş, bu konuda tavsiyede bulunarak yol göstermiştir. Peygamberimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu emir ve tavsiyelerine itaat edip dünyada mutlu ahirette huzurlu yaşamak ümidiyle...

"Müminlerin çocukları cennette bir tepedir. Onları kıyamete kadar İbrahim (*aleyhisselam*) ile zevcesi Sare'nin terbiyesi altındadır." (Ebu Hureyre)

KABAK

Bitkilerdeki Şifa

Sare Şüheda BAŞAK

Sahabe... Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) terbiyesinde yetişen sahabe.

O'nunla yan yana yürüme lütfuna mazhar olmuş, yeryüzünün en hayırlı insanları... "Anam babam Sana feda olsun" diyecek kadar çok sevdiler Muhammed'i; bizlere peygamber sevgisini öğretircesine...

Onlar ne Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek kaşlarını çattıran ne de güzeller güzeli çehresinin tebessüm etmesini sağlayan olayı unuttular. O'nun her davranışını, her sözünü birer inci gibi yüreklerine işlediler. Tanısın istediler O'nun "kardeşlerim" diye bahsettiği ahir zaman ümmeti sevgililerini... Öyle ki adım-adım takip etti Muhammedi; Ayşe'si, Enes'i, Ebu Hureyre'si... Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) elini sürdüğü kara bir taş, yorulup sırtını yasladığı yaşlı bir ağaç dahi dünya ve içindeki her şeyden daha sevgili geldi ümmete.

Âlemlerin Sultanı sevdi diye,

O'nu sevenler de

ayrı tuttu

milyonlarca

nimetin

arasında

bir

hurmayı,

sütü

ya da

sirkeyi...

Onun (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok sevdiği yemeklerden biri kabak yemeğiydi.(Ahmed bin hanbel) "Kabak, kardeşim Yunus'un sebzesidir." (İmam Gazali) der ve onun hafızayı geliştirip, zekâyı kuvvetlendirdiğini (Deylemi) söyledi.

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kördüğüm gibi sevdiği eşi hazreti Ayşe de O'nun "Ey Ayşe! Yemek pişirdiğiniz zaman kabağını fazla koyun. Çünkü kabak kalbi takviye eder." dediğini aktarır.

Hazreti Enes de sever kabağı ve sevgisini "Bir terzi, Hazreti Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun için hazırladığı bir yemeğe davet etti. Ben de O'nunla gittim. O'na bir arpa ekmeğiyle içinde kabak bulunan bir çorba ve kurutulmuş et sunuldu. Ben Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) tabağın etrafındaki kabakları araştırarak topladığını gördüm. İşte o gün bugün ben kabağı çok severim." diyerek anlatır. Biz de seviyoruz kabağı. Hazreti Yunus'un (aleyhisselam) sebzesi olduğu için, kalbi takviye ettiği için, en çok Allah Rasulu (sallallahu aleyhi ve sellem) sevdiği için...

ÖZLEM'İNİ DUYDUĞUNUZ LEZZETLER HAFSA KEVSER

MUTFAKTAKİ REİS RASULULLAH (sallallahu aleyhi ve sellem)

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) hanım ve çocuklarından evdeki hizmetçilere varıncaya kadar herkese son derece iyi davranır, kimseyi kırıp incitmezdi. Hazreti Aişe şöyle anlatıyor:

-Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) sabahleyin odalarımıza geldiğinde “Yanınızda yiyecek bir şey var mı?” diye sorardı. Eğer “Hayır” cevabını alırsa “Ben orucum.” buyurur, o gün oruç tutardı. (Tirmizi)

Sahabeler;

-Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) evde ne yapardı?” diye sorunca Hazreti Aişe; “Elbisesinin tozunu silkeler, koyunları saġar, ayakkabılarını tamir eder, elbisesinin söküğünü diker ve şahsi işlerini görürdü.” Cevabını verdi. (Müğned)

Ev işlerinde hanımlarına yardım etmek, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) tabii haliydi. Kendi evinden ziyade misafir gittiği evde de yardım ederdi. Hatta yemek bile yapardı. Enes bin Malik şöyle naklediyor:

-Ebu Talha Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) davet ettiğinde Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yanındaki sahabelerle birlikte yemeğe gitti. Allah Rasulü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) tek bekleyen Ebu Talha, evde yiyecek olmadığından telaşlandı. Ben de olanları anneme anlattım. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bizim eve geldi. Annem olanları

anlatınca Efendimiz sakin bir şekilde;

-Yağın var mı? diye sordu. Annem

-Biraz var. dedi. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)

-Getir. buyurdu. Yağın kapağını açtı. Besmele çekip bereketinin çoğalması için dua etti. Sonra anneme

-Ekmekleri getir. buyurdu. Annem getirince üzerlerine yağ sürüp anneme veriyor, annem de pişiriyordu. Ekmekler pişince sahabeleri onar-onar içeri çağırırdı. Sahabelerin hepsi yağlı ekmeği yiyip karnını doyurdu. Günümüzde bir erkeğin misafir gittiği evde evin hanımına yemek yaparken yardım ettiğini düşünelim. Ne düşünüleceği ortada... İslam'da caiz olan fakat bizim algılayışımızın eksik olduğu çok şey var. Allah bizi affetsin.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mükemmelliğini anlatmaya ne kalem yeter ne de kâğıt... Her konuda olduğu gibi yemek yapma konusunda da yardımsever... Yine Zaturrika Seferinde ashap üç adet devekuşu yumurtası getirdi. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile Cabir yumurtayı beraber pişirdiler. (İnsan-ul Uyun)

Yine Hazreti Cabir'in evinde Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek elleriyle tandırdan ekmeği çıkarıp parçaladı ve üzerine et koyarak dua etti ve ashabına ikram etti. Gelenler bin kişi idi. Hepsisi de doyup kalktılar. Buna rağmen çömlekteki et olduğu gibi kaynamakta, hamur da olduğu gibi ekmeğe yapılmakta idi.

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kutlu doğumu üzerine hazırladığımız bu sayıda O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) sevdiği kabak ve hurma ile yapılan yemekler öğrenelim beraberce...

BALKABAĞI YEMEĞİ

MALZEMELER

Yarım kilo kemikli kuzu eti
1 su bardağı pişmiş nohut
1 kilo küp doğranmış balkabağı
2 yemek kaşığı salça
1 tatlı kaşığı limon tuzu
Tuz

Üzerin için; nane ile yağ

YAPILIŞI: Etler pişirilir, içerisine nohut eklenir. Beraber pişince kabak önce kabaklar daha sonra da tuz, limon tuzu, salça eklenir. Pişince üzerine nane il yağ kavrulup dökülerek servis yapılır.

HURMA TATLISI

MALZEMELER

Yarım kilo hurma (sert)
1 su bardağı ceviz
2 yemek kaşığı tereyağı

Şerbeti için: yarım su bardağı şeker, yarım su bardağı su

YAPILIŞI: Hurmalar haşlanır. Çekirdekleri çıkarılıp içlerine ceviz konur, tepsiye dizilir. Üzerine eritilen tereyağı gezdirilir. Önceden ısıtılmış fırında 5 dakika pişirilir. Bir yandan da şerbeti hazırlanır. Hurmalar fırundan çıkarılınca şerbeti eklenir. Üzerine ceviz serpilerek kaymakla servis yapılır.

GÜNLÜK VİRD

“Ya Rabbi niyet ettim günlük virdimi çekmeye”

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hazretlerinin ruhuna ve bütün Peygamberler Efendilerimizin ruhuna, Cihar-ı Yar-ı Güzin Efendilerimiz Ebubekir-i Sıddık, Ömer-ul Faruk, Osman-ı Zinnureyn, Ali-yel Murtaza (radiyallahu anh) Hazretlerinin ruhlarına, Aşereyi mübeşşerenin evladı Rasulullah, zevceyi Rasulullah, İmam-ı Hasan, İmam-ı Hüseyin yetmiş iki şühedanın ve bütün şühedanın, tüm ashab-ı Rasulullah hazretlerinin ruhlarına, imamımız İmam-ı Azam Ebu Hanife, İmam-ı Şafii, İmam-ı Maliki, İmam-ı Hanbeli ve bütün mezhep imamlarının ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi Pirimiz Seyyid Abdülkadir Geylani, Seyyid Ahmed-er Rufai, Seyyid Ahmed-el Bedevi, Seyyid İbrahim Dusiki, Şeyh Ebu'l Hasan-el Şazeli, Şah-ı Nakşibend-i Muhammed Bahaddin, Şah-ı Mevlana Celaleddin-i Rumi, Şah-ı Hacı Bektaşî Veli, Hacı Bayram-ı Veli, Mehmet Muhyiddin Üftade hazretlerinin ve tüm Pir Efendilerimizde ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi bütün geçmiş Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların, Dervişlerin, Müminlerin ruhlarına, Üstadımız Bayındırlı Hacı Mustafa ÖZBAĞ Efendinin ruhaniyetine ve yaşayan bütün Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların ruhaniyetlerine, bütün derviş kardeşlerimizin ve ümmeti Muhammed'in ruhaniyetlerine, Turuk-i aliyeden, Akrabay-ı taallukatımızdan geçenlerin ruhlarına hediye eyledim vasıl hissedar eyle ya Rabbi.

100 defa “Sübhanallahi ve bihamdihi, Sübhanallahi'l azim ve bihamdihi estağfirullah el azim”

100 defa “La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehu'l mülkü ve lehu'l hamdü ve hüve ala külli şey'in kadir.”

100 defa “Allahümme salli ala seyyidine Muhammedin ve ala âli seyyidine Muhammedin ve sahibihî ve sellim.”

100 defa “Kul hüvallahü ehad. Allahüs samed. Lem yelid ve lem yüled. Ve lem yekül lehü küfüven ehad.”

100 defa “La ilahe illallah” (Tevhid en az yüz defa, yetmişbine kadar çoğaltılır.) Okunabildiği kadar Kuran okunur, dua edilir. Yukarıda tarif edilen dersi günde en az bir sefer yapmak gerekir. Eğer daha fazla yapmak isterse sabah akşam yapılabilir. Daha da fazla yapmak isterse istediği kadar yapılabilir. Efdal olanı az da olsa devamlı olmalıdır. Her sabah ve akşam namazından sonra dünya kelamı konuşmadan, 7 kez “Allahümme ecirni mi'nen nar” 7 defa “Hasbinallahu ve ni'mel vekil” okunur. Her namazdan sonra, namaz tesbihati, 33 defa “Sübhanallah”, 33 defa “Elhamdülillah”, 33 defa “Allahu Ekber” 1 defa “La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehu'l mülkü ve lehu'l hamdü ve hüve ala külli şey'in kadir” ve 300 defa “La ilahe illallah” (Tevhid en az üçyüz, beşbine kadar çoğaltılabilir.)

İbn Abbas (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle buyurduğunu rivayet etti. Kim “SÜBHANALLAHİ VE BİHAMDİHİ, SÜBHANALLAHİ'L-AZİM VE BİHAMDİHİ ESTAĞFİRULLAHE VE ETUBU İLEYH” (Allah'ı hamd ile tesbih ederim, şanı yüce Allah'ı tenzih ederim. Allah'tan mağfiret talep eder ve ona dönerim.) derse amel defterine hemen yazılır. Sonra Arşa bağlanır. Okuduğu bu dua kıyamet gününde o, Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar mühürlü olarak kalır. Onun işlemiş olduğu hiçbir günah bu duasının sevabını yok edemez. Bezzar rivayet etmiştir.

Ebu Hureyre (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazretlerinin şöyle buyurduğunu rivayet etti, “Kim günde 100 defa LA İLAHE İLLALAHU VAHDEHU LA ŞERİKE LEH, LEHU'L MÜLKÜ VE LEHU'L HAMDÜ VE HÜVE ALA KÜLLİ ŞEY'İN KADİR” (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. O, tektir, eşi yoktur, Mülk O'nundur. Hamd O'na mahsustur ve O her şeye kadirdir) derse bu onun için on köleyi hürriyetine kavuşturmaya denk olur. Ona yüz sevap yazılır. Yüz günahı silinir. O gün akşama kadar kendisi için şeytanın şerrinden bir sığınak olur. Bunu onun dediğinden daha fazla söyleyen hariç hiçbir kimse bu amelinden daha faziletisini yapamaz.

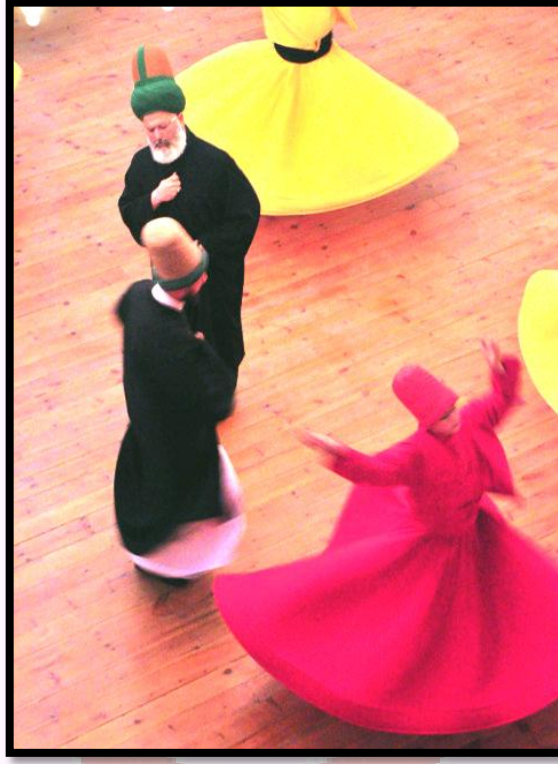
BUHARİ, MÜSLİM, TİRMİZİ, İBN MACE

H. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kim bana (bir kere) salât okursa Allah'ta ona salât okur ve on günahını affeder, (mertebesini) on derece yükseltir. **NESAI**

Enes (radiyallahu anh) anlatıyor, Kim Kul hüvallahü ehad suresini günde iki yüz sefer okursa, üzerindeki kul borcu hariç, elli yıllık günah (amel defterinden) silinir. **TİRMİZİ**

H. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kim yatağında uyumak isteyince sağ tarafının üstüne yatar, sonra Kul hüvallahü ehad'ı yüz kere okursa Rab Teâlâ kıyamet günü kendisine “sağın üzere cennete gir” diyecektir. **TİRMİZİ**

Ebu'd Derda (radiyallahu anh) dan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle buyurduğu rivayet edildi, Her hangi bir kul yüz defa LA İLAHE İLLALLAH (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur) derse Allah Teâlâ kıyamet gününde onu yüzü ayın ondördü gibi olarak diriltir. O gün onun amelinden daha faziletli hiçbir kimsenin ameli Allah'a yükseltilmez. Ancak onun söylediğinin benzerini veya daha fazlasını söyleyen hariç. **TABERANI**

KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİNDEKİ BAYANLARA VE ERKEKLERE YÖNELİK KURSLAR

Kültür merkezimizde sema, ney, ilahi ve bendir kursları ÜCRETSİZ olarak verilmektedir. Bayanların kurslarının yer ve zamanları şöyledir.

Sema

Cumartesi günleri saat 17.00-18.00,
Pazar günleri saat 15.30-16.30 arası TASAVVUF VAKFI binasında kurs verilmektedir.

Ney

Cumartesi ve Pazar günleri 10.30-12.30,
Pazartesi 13.00-15.00 saatleri arasında KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ'nde kurs verilmektedir. Mail adresi: ney.neva.eyler@hotmail.com

İlahi

Çarşamba günleri 13.45-16.30,
Çarşamba akşamları (çalışanlara) 18.30-20.00,
Cumartesi (çocuklara) 10.30-12.30 saatleri arasında TASAVVUF VAKFI binasında kurs verilmektedir.

Bendir

Cumartesi günleri saat 12.45-13.30 arasında TASAVVUF VAKFI binasında kurs verilmektedir.

TASAVVUF VAKFI ADRES: Tayakadın mah. Bahçe sk. Gül apt. No: 42 (Gazlılar caddesi) Osmangazi / BURSA
KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ ADRES: İbrahim Paşa cad. Çardak sk. No:2 (Heykel/Kız lisesinin üstü)
Osmangazi / BURSA Telefon: 0(224) 222 03 85

Mail adresi: bayansemazenler@hotmail.com